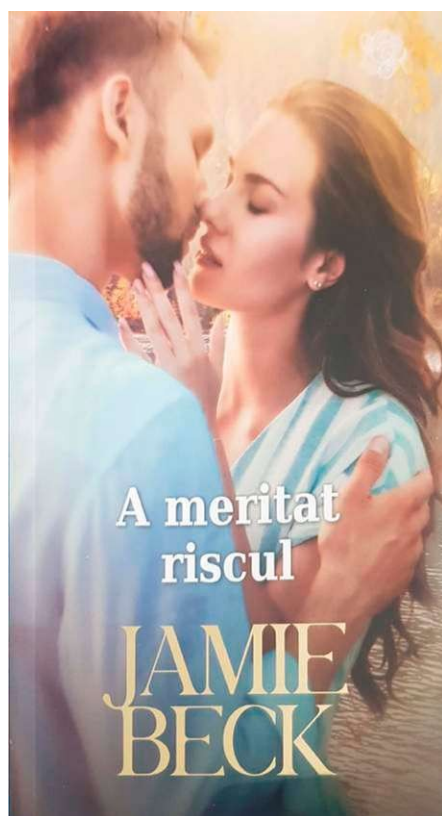

CĂRȚI ROMANTICE 9

.....
SERIA „FRAȚII ST. JAMES”

Când Jackson St. James hotărâții- că o scurtă vacanță în ir-o zonă retrasă din Vermont îl va ajuta să își pună ordine în viață, d nu se gândește nici o clipă că o va cunoaște pe Gabby. ademenitoarca fiică a gazdei sale. Acum. în loc să fie preocupat de nevoia de a-și lăsa în urmă patima pentru alcool și procesul care îi amenință afacerea, el găsește pretexte pentru a petrece cât mai mult timp în preajma tinerei, care dă dovadă de un curaj și de o tărie de caracter ce îl fascinează.

Gabby Bouchard refuză să își lase mama, o dependentă de droguri care a abandonat-o cu ani în urmă, și pe tatăl fiului ei. un tânăr polițist care a părăsit-o pe când ea era însărcinată, să o transforme într-o persoană cinică, așa că nu se împotrivesc atracției pe care o simte față de surprinzătorul chirieș. Deși zâmbetul lui Jackson i se reflectă rar în ochi, generozitatea lui și disponibilitatea de a sări în ajutor o fac pe Gabby să fie dispusă să uite de demonii cu care el se luptă. Însă, odată ce relația lor devine tot mai serioasă și mai plină de pasiune, gelozia fostului iubit al lui Gabby devine o amenințare pentru viața pe care ea și fiul ei și-au clădit-o împreună.

Când miza este atât de mare, Gabby și Jackson trebuie să hotărască dacă dragostea lor merită riscul.

JAMIE BECK este una dintre autoarele ale cărei romane, vândute în peste 3 milioane de exemplare, au intrat constant pe lista de bestselleruri a *Wall Street Journal*, *USA Today* sau *Publishers Weekly*. A fost de două ori finalistă la Rookersellers' Best Award și a câștigat National Readers' Choice Award.

JAMIE BECK A meritat riscul

Worth *the Risk* Jamie Beck Copyright text © 2016 Jamie Beck Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing, www.apub.com, în colaborare cu ANA Sofia, Ltd. Toate drepturile rezervate.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Lira tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19 e-mail: contact@lira.ro www.lira.ro

Ne puteți vizita pe www.lira.ro/lirabooks.ro

A meritat riscul Jamie Beck

Copyright © 2022 Grup Media Lira pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii Redactor: Mira Vlădica Corector: Emilia Achim Copertă: Mariana Manolache Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României BECK, JAMIE A meritat riscul / Jamie Beck
trad. din lb. engleză: Irina Fulger - București: Litera, 2022 ISBN 978-606-33-9130-9
I. Fulger, Irina (trad.)
821.111

JAMIE BECK A meritat riscul

Traducere din limba engleză Irina Fulger
LITERA

Bucureșt

Pentru Christie
Mulțumesc pentru o prietenie și o iubire de o viață și pentru interminabilele ore petrecute vorbind cu mine *despre* poveștile mele. Te iert în s/ârșit că m-ai lăsat să-mi găsesc singură drumul spre casă după prima mea ti la o nouă grădiniță.

capitolul 1
Jackson St. James nu se rugase pentru nimic de când presărase pământ pe sicriul mamei lui, în urmă cu aproape trei ani. În acel moment, hotărâse că lui Dumnezeu nu-i păsa deloc de el sau de rugăciunile lui. Tot ce i se întâmplase de atunci doar îi confirmase bănuiala. Dar acum, când SUV-ul lui mai trosni o dată, zdruncinân- du-se, se gândi dacă să zică un „Doamne ajută”.

Din cerul de culoarea cărbunelui curgea o ploaie torențială pe drumul de munte ce șerpuia spte Winhall, Vermont. Frunzele toamnei zburau prin jur, lipindu-se de parbrizul lui. Copacii se plecau - îndoiți până la punctul ruperii - în timp ce se străduiau să rămână pe loc în fața vânturilor neobosite. Doar rădăcinile lor adânci îi împiedicau să se frângă.

O persoană superstițioasă ar fi putut lua vremea drept un semn pentru o călătorie de rău augur și s-ar fi putut răzgândi. Din fericire, Jackson nu eta superstițios. Și, deși astăzi nu prea aprecia ciudatul simț al umorului al lui Dumnezeu, nici nu avea să îi ofere satisfacția unui „Doamne ajută”.

Iritat de radioul care se întrerupea pentru a zecea oară în douăzeci de minute, Jackson îl închise. Doar sunetul înfundat și rapid al ștergătoarelor - răsunând în mod ciudat ca bătăile puternice ale inimii - îi ofereau o distragere de la gândurile sale sumbre.

Dacă marginea drumului ar fi fost mai lată, ar fi tras pe dreapta și ar fi așteptat să treacă partea mai nasoală a furtunii. În

schimb, aprinse luminile
de avarie, reduse viteza și
miji ochii la cei câțiva
metri de linie continuă încă
vizibili

.Se concentra atent la cele două linii galbene care îl conduceau prin întuneric spre siguranță. Dacă n-ar fi fost atât de pe stânga pe banda lui, s-ar fi ciocnit de idiotul care nu doar că parcase greșit masiva camionetă Chevy, lăsând-o departe de marginea drumului, dar care mai și sărise din mașină și alergase spre partea din spate a mașinii.

Era nevoie de ajutor?

Pentru o fracțiune de secundă, Jackson se gândi să-și continue drumul. În definitiv, avea propriile probleme de rezolvat.

Evident că interveni conștiința sa, amintindu-i că niciodată nu ignorase o persoană la nevoie, nici măcar un străin. Aparent, nici măcar un prost din cauza căruia ar putea muri amândoi.

Viră cât de mult posibil spre banda opusă, evitând căderea în râul de pe partea cealaltă. Răsucindu-se spre dreapta, se gândi să-și ia umbrela. Apoi vântul puternic își schimbă direcția și ploaia începu să izbească în lateralul mașinii. Înjurând, lăsă umbrela sub scaunul din dreapta și ieși din mașină.

În trei secunde, hainele îi erau ude de parcă ar fi înotat vreo zece metri printr-un râu umflat.

Înjurând pentru sine, alergă înapoi spre camioneta parcată prost, încercând să ignore felul în care blugii i se transformaseră într-un soi de capcană chinezească, strângându-se cu fiecare pas.

În acel moment, o siluetă micuță apără din spatele camionetei. O femeie - o femeie tânără - se opri din mers cu ochii mari, cu dinții clăntănind. - Oh!

Hainele ei erau și ele ude leoarcă. Un păr lung brunet îi era lipit de obraji, gât și umeri. Stropii de ploaie săreau de pe genele ei dese ce-i încadrau ochii imposibil de rotunzi și de pali.

- _____ f L

Dar, spre deosebire de el, ea nu părea deosebit de nefericită. De fapt, arăta destul de drăguț în haina ei mare, cu fusta multicoloră cu imprimeu floral lipin- du-i-se de picioare, care erau subțiri și lungi, în ciuda staturii ei mici. Simți cum un zâmbet îi apare în colțul gurii, ca unui boboc de lăptos la prima îndrăgostire.

-Se pare că ai nevoie de ajutor, strigă el pentru a acoperi zgomotul unui alt tunet. Pană?

- Da. Tânăra se trase lent înapoi. Zâmbi frumos, dar încordat și mai făcu un pas înapoi. Dar nu te deranja! Mă descurc, mersi!

Din cauza ploii era dificil să-i vadă fața bine, acum că se distanțase de el, totuși scânteia de atracție se aprinse în ei. O atracție pe care nu o mai simțise de mult. O atracție pe care nu trebuia să o tolereze din mai multe motive, nu în ultimul rând pentru că ea arăta ca o studentă.

Prea tânără și inocentă pentru un tip ca el.

-Cricul cred că-i mai greu ca tine. Făcu un pas precaut spre spatele mașinii, ca ea să nu se alarmeze. Ai schimbat vreodată un cauciuc?

-Nu te deranja, te rog! Ridică o mână. Oricum n-ai cum să mă ajuți. Nu am cauciuc de rezervă.

Jackson se încruntă, observând pana de la o roată din față. Se opri pentru a se uita mai bine la tăietură. Nici un izolanț n-ar repara cauciucul, iar rezerva lui nu s-ar potrivi pe janta imensă. Se uită la abțibildul de pe portiera laterală: Grădina lui Gabby.

Gabby. Drăguț nume!

-Ai chemat ajutor?

Se ridică apoi, cu mâinile băgate la subraț, cu apa scurgându-i-se pe fiecare centimetru al corpului.

- N-am semnal.

Ea tremura.

În mod ciudat, pe ce ploaia rece nu-l răcorise. De fapt, temperatura corpului său crescuse din clipa când dăduse cu ochii de ea, în ciuda vremii vijelioase.

Un camion ce se apropia claxona, aruncând în același timp un proiectil de pietricele spre ei și făcând camioneta lui Gabby să se cutremure. Jackson își îndepărta părul din ochi, dându-și la o parte apa de pe față.

-Ce-ar fi să ne dăm la o parte de pe marginea drumului înainte să fim amândoi omorâți? Făcu semn peste umăr. Urcă la mine în mașină, și te duc la cel mai apropiat și uscat loc cu semn.

Presupunând că rațiunea ar forța-o să fie de acord, o luă înapoi spre mașina lui. Cum ea nu-l prinse din urmă, el se uită în spate la ea.

-Nu vii?

-Nu cred, dar mulțumesc! Tășni spre portiera mașinii ei. Aș aprecia dacă ai suna după o camionetă de tractare când ajungi într-o zonă cu semn, dacă nu te deranjează.

- Domnișoară, ai parcat chiar pe marginea drumului. Mă tem că vei fi lovită. Cum asta nu o convinsese, adăugă: Dacă aș fi vrut să-ți fac rău, ți-aș fi făcut deja.

- Chiar și așa, îmi asum riscul și rămân aici. Nu-i cine știe ce trafic la ora asta. Flutură din mână înainte de a intra în camioneta ei, zicând repede: Pa!

Jackson o auzi cum își închide portierele. Rămase acolo trei secunde, uimit... și un pic insultat. Nimeni nu-i refuzase vreodată ajutorul sau nu-l considerase un pericol. Dar o femeie mică precum ea probabil n-ar fi trebuit să-și asume riscuri cu orice străin.

Un alt tunet puternic îl forță să ridice din umeri și să se întoarcă la jeepul lui. Știa, din zecile de excursii la schi în zonă, că complexul Stratton nu era prea departe, așa că pomi din nou luminile de avarie și plecă. Nu-i cădea bine să o lase singură, dar nu avea sens să rămână amândoi acolo pe o perioadă nedeterminată, prinși între drum și răul umflat. Nu putea să o ia pe sus și să o arunce în mașina lui.

Ideea asta însă îi activă o dorință puternică în vintre. Era clar că trecuse prea mult timp de când fusese cu o femeie. Clătinând din cap pentru a șterge imaginea, se concentră din nou asupra drumului. Evident că fu nevoie de doar câteva secunde ca mintea lui să o ia înaintea mașinii, cugetând la motivul pentru care se afla, de fapt, pe acest drum.

Nu venise în Vermont de plăcere și cu siguranță nu avea să se lase distras de o femeie. Nici măcar de o pisicuță udă adorabilă precum Gabby - indiferent de cât de luminoși erau ochii ei sau de cât de dulci îi erau gropițele.

Își alocase șase săptămâni să se adune. Era nevoie să facă asta pentru afacerea lui - și pentru familia lui. După cei dragi, însăși viața lui depindea de asta.

În urma intervenției neașteptate a fratelui său mai mare, David, nu băuse în ultimele câteva săptămâni, cât făcuse aranjamente pentru această pauză.

Desigur, stresul de a-și lăsa temporar proiectele de construcții în seama prietenului său Hank îngreunase lucrurile. Îl făcuse să tânjească după arsura lentă a whisky-ului în vreme ce îl aluneca pe gât. Îl făcuse să vrea cu ardoare ca amortzeala să se întindă prin membrele și mintea lui. Abia rezistase impulsului.

Mândria îl împiedicase să cedeze chemării de sirenenă a whisky-ului. Rămăsese ferm hotărât să dovedească tuturor că se putea opri oricând voia.

Nici David, nici sora lui, Cat, nu-l înțelegeau. Ei semănau cu tatăl lor cel rezervat, controlându-și mereu emoțiile. Jackson, pe de altă parte, emanase mereu emoții, temperament, pasiune. Doar că, în ultimii ani, ascunsesse asta, după ce se arsesse de prea multe ori. Însă faptul că își ascundea suferința nu însemna că insultele nu-l mai răneau sau că desconsiderările zgăriau doar la suprafață. Nu. Acele lucruri se îngropăți adânc în el, ca un glonț în os. Chiar și eliminate, lăseau o cicatrice.

Whisky-ul îl ajutase să îndulcească marginile neregulate ale amărăciunii. Faptul că tânjea după mirosul și gustul băuturii nu însemna nimic. Toată lumea bea, unii chiar mai mult decât el.

Acum, că sosise în Vermont, avea să fie mai ușor. Vacanța prelungită - cu multe activități în aer liber și zile fără un program strict - avea să îi ofere timp să se destindă, să se gândească și să-și dea seama de cum să meargă mai departe. Alese această zonă pentru că era destul de aproape de casă pentru a se putea întoarce repede în cazul vreunei urgențe, dar suficient de departe cât să scape de sub lupa familiei.

Refuzase să ia în calcul o clinică de dezintoxicare. Asta era pentru dependenți, nu pentru tipi care dobândiseră niște obiceiuri proaste. Dar promisese să încerce consilierea, așa că sunase la un terapeut local pentru a stabili câteva ședințe, cât or fi contând și ele.

Dacă acel blestemat de proces nu i-ar fi atârnat deasupra capului!

Cumva, faptul că Doug era un tip rău îi scăpase când îl angajase.

O greșeală imensă. Lui Jackson îi stătea mintea în loc gândindu-se că acel individ convinsese un avocat să întenteze un rahat de proces pentru concediere ilegală și o grămadă de alte reclamații false.

Măcar se putea bizui pe firma de avocatură a fratelui său, David, ca să-și asigure cea mai bună apărare posibilă. Singurul regret real al lui Jackson legat de toată situația era faptul că Hankse accidentase la încheietură. Spera ca asta să nu-l împiedice definitiv să construiască mobilă sau să își facă munca de tâmplar. Dacă Jackson nu găsea o cale de a-și compensa prietenul, sora lui urma să aibă grijă ca el să o facă.

Cat și Hank - un cuplu și mai puțin probabil decât David și Vi vi, care fusese o surpriză mai mare decât și-ar fi putut ei imagina la acel moment.

Nici într-un milion de ani Jackson nu și-ar fi imaginat că el avea să rămână St. Jamesul singur, încă burlac la 30 de ani. Li naiba, el fusese cel mai romantic dintre frații săi. Se aruncase fără rețineri în fiecare relație. Când majoritatea tipilor fugeau de angajamente, el se aruncase direct în asta, ca un atacant de lacrosse care aleargă pe teren pentru a marca.

Până când Alison îl dărmase cu decizia ei.

Numele ei ar fi putut fi un cuțit de vânătoare având în vedere că simpla pronunțare a celui nume încă-i făcea inima să se strângă. Fără whisky care să amortizeze durerea, trebuia să găsească un alt mod de a uita de trădarea ei. Să uite pierderea. Poate ar fi fost mai ușor să treacă peste dacă ea ar fi fost singura care să-l dezamăgească.

Sunetul mesajului primit îl aduse în prezent și i-o aduse în minte pe fata pe care o lăsase abandonată în urmă cu câțiva kilometri.

Trase de volan și intră într-o parcare din apropiere, apoi căută pe Google un serviciu local de tractare. După ce încheie apelul, întoarse mașina și reveni la Gabby și la camioneta ei.

Grădinile lui Gabby.

Grădinăreasa. Peisagistică sau legume, se întrebă el? Apoi se încruntă. Gabby și grădinile ei nu erau răspunsul la problemele lui. Ba, mai mult, ea putea doar să-i creeze unele noi.

De data asta, când trecu pe lângă camioneta ei, ea părea să citească pe locul șoferului. Parcă în spatele ei, aprinse luminile de avarie

și opri motorul. O privi prin luneta mașinii ei cum se întoarce pentru a se uita la el. Era prea departe ca el să-și dea seama dacă întoarcerea lui o alarmase sau o făcuse să se simtă ușurată.

Cobori din mașină, recunoscător că ploaia se domoli, se într-o burniță constantă. Deschise portbagajul, căută trusa de urgență și scoase două triunghiuri reflectorizante pentru urgențe. Alegând cam două lungimi de mașină, puse unul din triunghiuri pe bermă și, apoi, apropiindu-se de mașina lui, puse celălalt triunghi un pic spre interiorul șoselei. Satisfăcut de treaba făcută, se întoarse la jeepul său.

Blugi uzi pe un scaun umed - al naibii de incomod. Materialul rece, lipit pe el precum o a doua piele ciudată. Cu toate astea, avea să se așeze și să aștepte sosirea camionetei de tractare, ca să fie sigur că ea era în siguranță.

Stomacul îi chiorăi, amintindu-i că trecuseră destule ore de când mâncase. Observă cum Gabby se întoarce de vreo două ori, fie de disconfort, fie din confuzie. Ea chiar crezuse că el avea să o lase singură și fără apărare în mijlocul pustietății?

Când portiera mașinii ei se deschise, el se îndreptă, curios de ce avea să facă ea. Era clar că nu-i mai era teamă de el. Unul din picioarele ei tentante atârna din mașină, de parcă încă se hotăra ce să facă. În timp ce el îi aștepta următoarea mișcare, ceva în adâncul lui îi șoptea în ureche: „Tu ești ăla care va avea probleme”.

Nesăbuită. Așa fusese mereu - pur și simplu, nesăbuită când venea vorba despre bărbați. Crezuse că faptul că îl avea pe Luc avea să o deștepte, dar se părea că bebelușul ei nu-i băgase mintile în cap. Iubire nemărginită, responsabilități enorme și o perioadă îndelungată de castitate: bifate toate. Înțelepciune? Nu prea.

Nimic altceva nu putea să explice de ce-și risca siguranța pentru a dialoga cu bărbatul nebulos care făcea pe cavalerul într-o furtună. Dar săptămânile recente de meditație - ultimele ei eforturi de a face față slujbei de părinte - o învățau să trăiască totul cu mintea deschisă și fără prejudecăți. Să fie prezentă. Atentă. Și acum, și curioasă.

Sări din mașină și începu să se apropie. Atunci, văzu numerele de înmatriculare din Connecticut ale mașinii lui. Un turist. Poate totuși nu era și un violator sau un criminal. Din câte știa ea, de obicei, criminalii nu atrăgeau atenția asupra lor cu echipament reflectorizant de urgență pe drum. Dar apoi, nu cunoscuse niciodată vreun criminal violent.

Nu știa dacă obișnuința sau agitația preluaseră controlul, dar una din cele două o făcu să-și netezească părul ud. De parcă asta ar fi fost de ajutor.

Mai mult sau mai puțin hotărâtă, se îndreptă spre locul șoferului din mașina lui și-i făcu semn să deschidă geamul. El afișă o expresie plăcută, dar rămase așezat, fără a face vreo încercare de a o aborda sau de a deschide portiera. Ea bănuia că tipul încremenise ca să nu o neliniștească.

Când ea veni suficient de aproape cât să se uite prin geamul deschis, observă interiorul curat. Fără ambalaje sau șervețele aruncate, fără pahare rătăcite, fără zgârieturi pe scaune. Tipul ori era obsedat de curățenie, ori n-avea copii.

-Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar ce faci?

- Mă asigur că nu ajungi o victimă pe șosea.

Zâmbi larg. Un zâmbet mare, uimitor, afișând niște

dinți albi ce contrastau cu tenul lui măsliniu.

- Crescând în acest orașel de țară cu 800 de locuitori, nu văzuse bărbați care arătau ca el decât în reviste. Pe aici, bărbații bărbierți erau un bonus, darămite un tip așa sexy ca el. Avusese dreptate să-l considere mortal, doar că în mod greșit. Oh! Inima ei începu să bată la fel de repede cum ar putea să bată la o câțarate pe muntele Equinox. Mulțumesc, dar sunt sigură că în curând va ajunge camioneta de tractare. Ți-am spus, nu

trec multe mașini pe aici în după-amiezile de marți. Chiar nu trebuie să rămâi. Sunt bine.

Își trecu o palmă peste față pentru a șterge apa. A nai- bii ploaie! Sigur avea pete de rimei pe obraji.

-Si eu sunt bine. Privirea i se îndreptă spre stropii de ploaie ce intrau prin geamul deschis. Ești bine-venită să urci dacă vrei să-ți continui

interogatoriul într-un loc uscat, zise el înclinând capul. Gabby făcu un pas în spate și clătină din cap.

-Nu, mersi.

El își dădu ochii peste cap.

-Arăt ca un criminal!

-Sincer, n-am idee. N-am întâlnit niciodată un criminal. Reacția lui de a o privi cu ochii măriti o impulsionă să-l tachineze. Dar Ted Bundy arăta bine, deci, din câte știiu eu, ai putea fi un criminal în serie.

În ioc să o contrazică, zâmbetul lui diabolic se lărgi, ceea ce eliberă mii de fluturași în stomacul ei. O senzație magică, luminoasă, pe care nu o simțise de ani buni și pe care acum își dorea să o prindă într-o cutie ca să o ia acasă și să o retrăiască.

Zâmbetul lui se lărgi.

-Crezi că arăt bine?

De parcă nu știa deja. Fiecare femeie de pe planetă l-ar considera arătos... și sexy. Putea doar să-și imagineze cât de frumos era părul lui negru, ondulat când era uscat. Și clar bogat, măcar atâta știa și ea. Umeri largi - foarte largi - și un maxilar pătrășos. Ochi de culoarea chihlimbarului așezați sub sprâncenele negre, dese, deși acei ochi păreau chiar melancolici pentru cineva cu un asemenea zâmbet.

Își încrucișa brațele și chicoti.

-Doar asta-i auzit?

-Am talentul să aud doar cele mai importante chestii

Apoi expresia lui jucăușă se schimbă repede, de parcă se muștrase singur pentru că flirtase. Poate avea iubită sau soție. Ar fi prea mult să creadă că un tip de vârsta lui - care mai era și frumos, și atent - putea fi singur.

-Întoarce-te la mașina ta și nu mai sta în ploaie înainte să te îmbolnăvești. Făcu semn cu capul spre camioneta ei. Nu-ți face griji, nu-s un obsedat. De cum vine camioneta de tractarc, îmi iau lucrurile și plec.

Tre' să mănânc.

Dacă ar avea un strop de minte, ea ar încuviința din cap și s-ar întoarce la mașina ei. Evident că nu avea. Poate că nu era deloc de nasul ei, dar momentan erau blocați împreună. Nu reușea să plece cât fluturii încă se agitau în ea.

-Văd că nu ești de pe aici. Îți place mâncarea franțuzească, pentru că asta găsești la greu aici, sau ai poftă de un burger și cartofi prăjiți?

Ea își șterse iar apa de pe față într-o încercare inutilă de a se aranja.

-Burger.

Normai. Nu părea genul care să comande rață și vin la prânz.

Avea prea mult testosteron, era prea țănoș. Chiar dacă încă stătea, îi simțea masculinitatea emanând din corpul lui precum căldura ce radiază din asfalt.

Genul ăsta de reacție chimică zguduitoare ar fi trebuit să o îngrijoreze. Ultima dată când o avusese, se alesese cu luc din toată afacerea, plus o garnitură de inimă frântă. Își iubea băiatul enorm, dar nu trebuia să riște o altă experiență ce-ți schimbă viața doar ca să-și satisfacă o doză sănătoasă de dorință trupească. Simplul gând la Noah,

polițistul local arogant care o lăsase gravidă și o părăsise, o făcu să resimtă rușinea direct în obraji.

-Dacă mergi spre centrul Manchester, o să treci pe lângă Restaurantul lui Bob pe Route 11, zise ea. Sau ai putea merge un pic mai departe, la o cârciumă care se numește Nevasta Perfecctă.

- Restaurantul este în regulă, mersi.

Trecu o secundă până când ea își dădu seama că „„mai era nimic de zis. Ar trebui să se întorcă la mașină, nu să stea în ploaie, zgâindu-se la un bărbat pe care nu-l cunoștea. Era un străin. Un străin foarte atrăgător, care, din păcate, nu o întrebase nici măcar cum o chema.

Faptul că acel gând îi trecuse prin minte dovedea cât de patetică devenise viața ei personală. Sincer, chiar n-avea nici un pic de respect de sine? El nu zisese și nu făcuse nimic de la conversația despre Ted Bundy care să sugereze că o găsea cât de cât atrăgătoare.

-Mersi să ai avut grijă de mine! Să te bucuri de micul tău colț de lume cât ești aici!

În ochii lui apăru ceva ce aducea a regret - o emoție pe care ea o știa foarte bine datorită rebeliunii adolescentine și a altor greșeli.

-Mulțam!

Își luă rămas-bun și apoi alergă înapoi la camioneta ei, în următoarele zece minute, se prefăcu a citi revista *People*. Faptul că știa că el continua să o urmărească îi provoca furnicături pe scalp.

Furnicături plăcute. De genul celor de mult uitate.

I se părea o binecuvântare că el nu locuia prin preajmă, pentru că așa nu avea să fie dezamăgită să afle că nu era la fel de bun cum părea. Se putea preface că eroii existau doar în filme și în romane. Avea să se bucure pur și simplu de scurta lor întâlnire așa cum fusese.

Da, mai bine că nu-i aflase numele.

Luc avea nevoie de o mamă care să-l pună pe el pe primul loc, spre deosebire de mama ei îmbuibată de pastile, care îi părăsise pe ea și pe tatăl ei cu aproape șapte ani în urmă. Gabby are să fie o mamă pe care fiul ei are să se poată baza că îi poartă de grijă, îl protejează, îl învață diferența dintre bine și rău. Nu fota descreierată care fusese înainte de sarcina neplanificată. O fată predispusă la un comportament impulsiv. Una care fusese dată peste cap prea ușor de o față frumusică.

Jf •

Cavalerul Salvator din Conncticut avea să rămână doar o

A meri lai riscul

J9

fantezie fără nume. O fantezie pe care poare că avea să și-o satisfacă în intimitate mai târziu în această noapte.

Deși convinsă că era mai bine că nu avea să îl mai vadă vreodată, o mică parte din inima ei se întrista când sosi mașina de tractat.

- Bună, Paul! N-a durat prea mult. Îi zâmbi prin geam.

-Gabby, nu mi-am dat seama că peste *cine o* să dau aici. Se uită la Cavalerul Salvator, care își ridica echipamentul de urgență de pe șosea. Cine-i tipul ăla.' -Un bun samaritean.

Gabby zâmbi, deși i se strânse un pic pieptul când el urcă în mașina lui și plecă fără să-și ia rămas-bun.

- Hai să te scoatem de pe șosea! Paul lovi cu palma peste geam. Du-te în camioneta mea cât leg eu mașina ta!

-Sună grozav.

Interiorul mașinii lui Paul lăsa mult de dorit. Două cutii de suc strivite, o pungă goală de Doritos și chitanțe mototolite împrăștiate pe banchetă. Nu semăna deloc cu interiorul imaculat al jeepului cavalerului ei. Oftând, dădu gunoii pe jos, apoi închise ochii și își sprijini capul de spetează.

Înainte să se poată opri, imaginea cu zâmbetul bunului samaritean îi trecu prin fața ochilor ca o scenă din- tr-un film vechi. Măcar o dată făcuse alegerea inteligentă de a fi precaută față de un străin din afara statului. Cu toate astea, partea ei nesăbuită - trăsătura pe care se străduia să o îngroape - se lovea de conștiința ei, spu- nându-i că se prea putea să fi ratat ceva special.

capitolul 2

k

Jackson își dădu jos haina udă și o aruncă pe locul din dreapta înainte de a intra în restaurant. Dacă foamea nu i-ar fi ros stomacul, s-ar fi oprit întâi să ia cheile de la apartamentul său și să se schimbe.

Intră și pași în vechiul restaurant. Ca multe alte locuri de prin această parte a Vermontului, probabil nu fusese renovat de când fusese construit. Se trezi înconjurat de o podea cu o gresie într-un mozaic alb-negru, o tejghea cu scaune rotunde din vinilin și aluminiu din plin. Aroma uleioasă a grătarului îi invadă nările, ațâțându-i apetitul. Se așează la tejghea.

- Parcă ai trecut prin storcător. Tânăra chelneriță roșcată îi zâmbi. Își arcui șoldul când îi dădu un meniu. Pe antebraț îi urca un tatuaj cu trandafiri roșii pe o liană. La urechi avea nenumărate piercinguri, iar unghiile îi erau date cu oja gri-închis. Ce zici de o bere cât te decizi ce vrei? Un Bud sau poate vrei preferata mea, Switchback?

Berea rece ca gheața suna perfect. Privi în jur, știind că nimeni n-ar zice nimic despre un tip care comanda bere la prânz. După furtuna prin care trecuse astăzi chiar merita una. Familia lui nu avea să afle niciodată. Doar o bere, ca să se relaxeze.

Începu să saliveze, dar se opri. Nu fusese niciodată un mincinos și nu voia să înceapă acum. Ceva dulce tăia mereu pofta, așa că ceru un milkshake de ciocolată. Ochii cu gene grele ai chelneriței se măriră, surprinși.

- Bine, frumosule.

Unii bărbați invidiau atenția constantă pe care femeile i-o acordau lui Jackson. De cele mai multe ori, el își dorea să fie invizibil. Mai ales în acest caz, pentru că nu era deloc interesat să stea cu o petrecăreață evidentă. Și apoi, de obicei, flirturile fără sens îl făceau să se simtă mai singur - mai gol - ca oricând. Îl făceau să tânjească după genul de iubire și familie pe care mereu crezuse că urma să le aibă pe la 30 de ani.

- Mersi!

Sc uită în meniu, apoi îl lăasă deoparte și privi prin restaurant. La un separeu dintr-un colț stătea un cuplu mai în vârstă, iar în alt separeu se aflau două mame de vârstă mijlocie cu copii mici. La capătul teighelei zări un tip nelngrijit cam de vârsta lui, bând berea pe care i-ar fi plăcut lui Jackson să o comande.

Într-o i. După ce avea să le demonstreze celorlalți - și lui - că exageraseră cu privire la obiceiul lui de a bea.

Chelnerița îi puse în față un pahar înalt și rece.

-Ești gata să comanzi?

- Un burger cu cheddar, ceapă și roșii, plus cartofi prăjiți.

Zămbi, îi dădu meniul și răspunse la mesajul fratelui său de mai devreme cu un apel.

-Jackson, cum este apartamentul? îl întrebă David.

-Nu știu. M-am oprit să iau prânzul.

-Oh? A fost trafic?

-M-a încetinit furtuna, și apoi o tipă rămasă în pană a avut nevoie de ajutor.

Urmă o scurtă pauză. Jackson își dădu seama că David cumpănea dacă să-l întrebe sau nu mai multe despre fată.

- Ești optimist cu privire la excursia asta? Eu tot îmi doresc să fi

rămas mai aproape de casă sau să încerci un program clasic.

Jackson bănuia că membrii familiei lui îl voiau acolo unde ei - sau altcineva - puteau să-l supravegheze. El însă avea nevoie de intimitate pentru a-și da seama cum să facă față faptului că ambii lui frați, printre alții, îi trădaseră într-un fel sau altul încrederea. Acest gând îi înăspri vocea.

-Am nevoie de spațiu. Eu și Hank am stabilit cum să ne ocupăm de orice probleme legate de afacere pe care el nu le poate gestiona. Măine am prima ședință de terapie. Tocmai am comandat un milkshake în loc de o bere. Alte îngrijorări?

Îi auzi pe Davitl expirând.

- Știu că încă ești supărat pe mine pentru treaba cu Hong

Kong și pentru intervenția mea. Când te întorci vreau să rezolvăm tonii.

-Ce-ar fi să mă lași să le iau treptat?

-Sigur, răspunse repede David.

Ani în șir, prietenii lui Jackson mărturisiseră că erau bucuroși că nu fuseseră niciodată obligați să trăiască în umbra unui frate mai mare precum David. David, elevul silitor și sportivul vedetă - cel care respecta mereu regulile, adorat de profesori, de fete și de părinții altora. Dar pe Jackson nu-l deranjase partea asta. El și David nu fuseseră niciodată în competiție. Își admira fratele la fel ca toți ceilalți și credea că David avea să îl apere mereu.

Apoi, când mama lor murise, David se mutase în partea cealaltă a lumii, eliminându-i pe toți din viața lui pentru optsprezece luni. Nu îi oferise alinare cât Jackson o jelise pe mama lor - într-un moment când acesta chiar ar fi avut nevoie de compania fratelui său mai mare. După aceea, Alison frânsese în două ce mai rămăsese din inima lui Jackson făcând un avort, și în tot acest timp David habar n-avusese.

Când David revenise în familie, prăpastia dintre ei ar fi putut fi cât Marele Canion. Jackson nu știuse cum să reducă prăpastia, așa că fusese politicos, dar își continuase retragerea emoțională. Nu mai avea încredere că David - sau oricine - avea să fie acolo pentru el la bine și la greu. Cum reconstruiești încrederea trădată?

Spera să-și dea seama de asta aici, în Vermont,

- înainte să închid, zise David, am vorbit cu Oliver, și el

vrea să te gândești la o înțelegere cu Doug.

Oliver Nichols, avocatul lui pentru acest caz și [] dintre partenerii fratelui său, era un fătăluș precut, plimbător de hârtii, care nu-i dăduse niciodată un ră* puns direct lui Jackson. Își dorea ca David să fie cel care „c ocupa dc ca., dar David era specializat pe fuziuni și achiziții, nu pe litigi.

-Să ne înțelegem?

Jackson sorbi shake-ul prin paiul gros. „Nici o șansa.” Doug nu făcuse niciodată o treabă grozavă, și gura lui mare provocase probleme cu echipa. Dar omul ăla chiar avea tupeu. Mai întâi, îl contrazisese pe Jackson în fața altor angajați, apoi amenințase că avea să împrăștie zvonuri exagerate la clienți și la competitori despre relația lui Jackson cu băutura. Când Jackson îl concediasse pe loc și-l dăduse afară de pe șantier, Doug îl împinsese. La naiba, Jackson nu greșise cu nimic și nici măcar nu-l lovisse vreodată pe Doug.

- Eu n-am greșit cu nimic. Doug a fost indisciplinat, m-a calomniat și el a făcut prima mișcare.

Sincer, ce fel de idiot crede că are dreptul să-și păstreze slujba după un asemenea comportament?

-Chiar dacă asta-i adevărat, litigiile prelungite ne sunt utile doar nouă, avocaților. David oftă. N-ai nevoie de stres suplimentar sau de cheltuieli de judecată tot mai mari. Un proces se poate întinde pe doi ani și poate face rău reputației tale. Mai bine vă înțelegeți repede, și facem un acord de confidențialitate. Nu trebuie să recunoști nimic, doar să-i oferi bani ca să dispară.

-Nu.

Tonul calm al lui Jackson contrazicea indignarea lui.

„Sub nici o formă”, ar fi vrut să urle el la telefon.

-Nici măcar nu te gândești? -Nu.

Aruncă paiul și bău direct din pahar.

-Oliver nu crede că Doug va ceda. Are mai puțin de pierdut decât ai tu.

-Asta crede el. Dar, dacă are de gând să-mi distrugă reputația, și eu pot să fac la fel de mult rău - dacă nu chiar mai mult - reputației lui. Eu sunt cel cu un istoric avantajos și cu o grămadă de prieteni în branșă. Eu sunt cel cu o serie de proprietari de case satisfaci, care să garanteze pentru caracterul meu și pentru repu. tația mea. El este un golan cu un istoric de rahat, și dacă mă forțează prea tare, voi face să-i fie imposibil să mai lucreze în Connecticut.

-Jackson, să nu spui asta nimănui în afară de mine. Urmă o altă pauză, apoi adăugă: Poate că-i mai bine că ai plecat o vreme din oraș.

- Așa se pare. David oftă, și Jackson și-l putea imagina cum închide ochii și numără până la trei, cum făcea mereu când Cat sau Jackson îl exaspera. Tu chiar ai chef de o ceartă, așa că hai să o scurtăm! O să le spun tuturor că ai ajuns, și te mai sun peste câteva zile.

- Bine. Mulțum, adăugă cu întârziere Jackson. -Jackson, tot ce vreau este ca lucrurile să se îndrepte, pentru tine și pentru noi. Tonul liniștit, sincer al lui David își atinsese ținta. - Și eu la fel. Asta măcar era adevărat. Dincolo de dezamăgirile recente și de distanță, știa că David îl iubea și că îi era dor de apropierea pe care o avuseseră cândva la fel de mult cum îi era dor și lui Jackson. Mi-a sosit prânzul. Ne auzim peste câteva zile.

Vări telefonul în buzunar și apoi băgă câțiva cartofi prăjiți în gură. Cartofi prăjiți sărați, fierbinți. Aveau un gust aproape perfect.

În timp ce se îndopa cu cel mai gras prânz mâncat în săptămâni, în restaurant intrară doi polițiști. Unul era burtos și avea păr grizonant, celălalt arăta foarte în formă și tânăr. În jur de 25 de ani, dacă Jackson ar fi trebuit să ghicească. Cu părul blond nispliu, ochi' albaștri reci.

Polițistul mai în vârstă îl bătu pe clientul neîngrijit, umăr și începu să discute cu el.

Când polițistul mai tânăr se așeză la teighea „- - zâmbi cuceritor chelneriței, Jackson îl văzu mai bir, „ Tipul avea ceva ce-l neliniștea pe Jackson. Nu pj^ ^.

intenționat, ci fals. Alunecos. Nesperios. Avea ceva arogant. I-a fel ca rahatul ăla de Doug. Nu erau neapărat calitățile pe care să le cauți la un polițist.

„Noah, ce pot să vă aduc ție și lui Lou.”

Chelnerița atrăgătoare veni mai aproape de polițistul arătos, atrăgându-i atenția.

-Două sucuri și o porție de cartofi prăjiți la pachet, Missy.

Ea flutură din gene și chicoti văzând zâmbetul tânărului polițist. Acesta se uită apoi la Jackson și miji ochii.

-Ai pierdut o luptă cu un furtun?

Chicoti, de parcă era Stephen Colbert sau ceva de genul.

Pe Jackson îl furnica pielea din cauza modului în care tipul îl privea - concentrat, curios, cercetător.

-Așa se pare.

Mai luă o gură din burger, sperând să îi dea de înțeles că nu era interesat să continue conversația.

N-avu noroc. Se părea că înfățișarea ciudată a lui Jackson îi trezise interesul polițistului, pentru că nu dădu semne să renunțe.

-Eu sunt Noah. Tânărul polițist întinse mâna, apoi făcu semn din cap spre partenerul său. Acela-i Lou.

-Jackson, răspunse el, strângând mâna bărbatului.

-Nu îmi pari cunoscut. Înclină capul, inspectându-l mai atent pe Jackson. De unde ești?

- Din Connecticut. Jackson se șterse la gură și se uită direct în ochii polițistului. Am venit aici pentru un pic de odihnă și relaxare.

Noah încuviință din cap după o ușoară ezitare.

-Pescuitul la muscă ar trebui să-ți prindă bine. Orvis are niște programe în centrul Manchester.

Din fericire, Missy reveni cu o pungă cu cartofi prăjiți și două sucuri. I le dădu lui Noah și scoase un pic pieptul înainte.

-Poftiți, băieți! Să treceți mai încolo pe aici ^{pentru} cafea.

-Sigur că da. Noah îi făcu cu ochiul și apoi înclină capul și-l salută în bătaie de joc pe Jackson. Ne mai ^{ve} dem, Jackson!

Poate că în acest an Jackson devenise un paranoic, dar tonul lui Noah răsunase ca un avertisment. Missy îl urmări cu privirea pe Noah până când ieși din restaurant, apoi își sprijini șoldul de tejghea și se uită cu nerușinare la Jackson.

-Deci ai venit singur.'

Jackson reuși să zâmbescă prietenos, deși își doare să scape înainte ca ea să spună ceva ce i-ar fi jenat pe amândoi.

-Da, și abia aștept puțină singurătate. Jackson alese o ieșire rapidă, așa că se ridică și aruncă 20 de dolari pe tejghea. Păstrează restul, Missy.

Hainele ude îi iritau pielea la fiecare pas. Până acum, ziua nu-i mersese deloc bine. De cum avea să ia cheile și să intre în apartament, urma să facă un duș fierbinte și să se schimbe. Pomi motorul și se îndreptă spre Winhall pentru a-l găsi pe Jon Bouchard și pentru a vedea apartamentul închiriat aflat deasupra garajului acestuia.

300 de dolari mai târziu, Gabby parcă în sfârșit camioneta în spatele casei pe care ea și băiatul ei o împărțeau cu tatăl ei. Măcar ploaia se oprise în sfârșit și hainele îi deveniseră umede din ude learcă.

Își luă caietul de pe locul din față și se îndreptă spre ușa din spate, trecând pe lângă stratul ei cu do- vlecii. Dovlecii nu erau ușor de crescut în Vermion, dar îi promisese copilului că avea să cultive câțiva pentru Halloween. O privire rapidă îi dădu de înțeles că în ^{vece} două săptămâni urma să aibă nu doar unul pentru eonii ci și vreo duzină de vândut.

Mica grădină îi amintea de vizitele de rară făcute cu bunica ei în Burlington, unde petrecuseră ore întregi grădinărit. Sub tutela acesteia, cât era încă mică. se mândrise cu prima ei recoltă de castraveți, salată verde, roșii și morcovi. Bunica ei o învățase și despre horti- cultură, și munciseră împreună în jurul casei bunicii, planificând și plantând straturi dc flori. Gabby învățase acele lecții și făcuse teste aici, la propria casă, de parcă, dacă o făcea să arate frumos pe dinafară, putea cumva să repare ce era stricat la interior. Mare eșec aici.

Cu toate astea, grădinăritul îi oferise lui Gabby senzația de control și o liniște de care avea mare nevoie într-un moment în care viața ei fusese într-o continuă schimbare. În liceu intrase în clubul local de grădinărit și învățase chiar mai multe despre design. Își petrecuse unele zile de vară lucrând cu tatăl ei în grădinile caselor pe care acesta le întreținea. Clienții lui îi lăudaseră mereu ingeniozitatea și creativitatea. Dacă n-ar fi rămas însărcinată, s-ar fi dus la colegiu și ar fi studiat pentru a deveni arhitect peisagist. Dar nu avea să zăbovească asupra acestui vis vechi. Acum, se descurca foarte bine cu abilitățile și resursele pe care le avea deja. Când intră în casă pe ușa dc la bucătărie, îi auzi pe tatăl ei, Jon, strigând:

-Gabby, tu ești?

- Da, eu sunt. Îmi pare rău că am întârziat. Am făcut pană.

Luă o banană din castronul cu fructe și intră în camera de zi. Luc stătea pe podea, jucându-se cu camioanele Tonka vechi pe care i le cumpăraseră dintr-un târg de vechituri. Se aplecă și-i sărută pe cap înainte de a face la fel și cu tatăl ei.

Luc a fost cuminte? întrebare prostească. Ce copil mic nu se foia și nu făcea crize de nervi? Poate că tocmai făcuse trei ani, dar crizele specifice vârstei de doi ani încă apăreau. Tatăl ei ridică neajutorat din umeri, spunându-i astfel ¹⁰, ce ca ghicise deja.

-Măcar a dormit un pic.

Când se ridică de pe scaunul lui, genunchii îi trosni- ră, evidențiindu-i vârsta. La doar 53 de ani, arăta în f_{60} , mă și îngrijit, dar părul nisipiu avea deja tente cenușii. Mereu îl considerase arătos, și se simțea v.novată că el nu mai cunoscuse o persoană pe care so iubească, p_{10} , babil din cauza ei și a lui Luc. Ea și tatal e. ajunseseră amândoi într-o situație care făcea dificilă, dacă nu chiar imposibilă, găsirea iubirii.

- Doamne sfinte, feto! Ești udă.

-Știu. Gabby își atinse rochia, gândindu-se la întâlnirea ei de pe șosea cu străinul frumos. Trebuie să mă schimb.

- De ce zâmbești?

Înclină capul, și la colțurile ochilor lui albaștri luminoși apărură riduri.

- Zâmbeam?

Ce jenant! Ea și tatăl ei erau apropiați, dar nu i-ar fi povestit micul vis cu ochii deschiși pe care tocmai îl avusese cu bunul samaritean. După trei ani plini numai de obligații și o completă lipsă de romantism, ideea unei mici aventuri cu cineva ca el era foarte atractivă. Din păcate, doar vise cu ochii deschiși avea. Dar apoi, spre deosebire de realitate, visele cu ochii deschiși nu te dezamăgeau niciodată.

Tatăl ei nu păru să-i observe răspunsul evaziv, căci continuă să trâncănească:

-Chiriașul nostru ar trebui să sosească în orice moment. Ți-ai amintit să cureți apartamentul din garaj de dimineață, da?

-Sigur că da.

Tatăl ei încă nu observase cât de responsabilă deve nise, privind-o tot ca pe ratata nefericită care rămăsese' însărcinată. Dar nu prea putea să .1 mvinuiască. ¹¹ j_{name} de venirea lui Luc, responsabilitatea nu fusese un factor în majoritatea alegerilor ei. Măcar bărbatul nu-i scotea ochii cu asta. Așa că, până când avea să poată fi pe propriile picioare cu Luc, trebuia să tolereze să fie tratată și ,a ca un copil.

- Bun. El își încrucișă brațele și afișă expresia de „tata știe mai bine”. O să ne prindă bine cele câteva sute de dolari în plus, la cât o să coste creșa lui Luc.

. Păcat că am nevoie de o parte din chirie ca să plătesc pentru noul cauciuc pe care tocmai l-am cumpărat. Gabby rupse o parte din banană și i-o dădu băiatului ei. Se întrebă absentă dacă avea să îl vadă mereu pe Luc ca pe un copil. Pe de altă parte, familia Clark a trimis un e-mail cerându-mi să îi refac curtea din spate în primăvară. -Asta-i grozav! Zâmbetul lui mândru mai diminuea înțepătura condescendenței lui parentale de mai devreme.

Se auzi soneria, întrerupându-le conversația. Gabby strâmbă din nas, știind că dușul ei fierbinte și schimbarea hainelor aveau să mai aștepte câteva minute.

- Răspund eu. Gabby se grăbi spre holul de la intrare și deschise ușa, apoi aproape leșină. Inima-i sări din piept, așa că avu nevoie de o secundă ca să poată vorbi. Tu?

Ochii bunului samaritean se măriră înainte ca el să se încrunte. Făcu un pas în spate pentru a se uita la adresa de pe verandă și apoi scoase telefonul.

Într-un final, ridică mâinile, pe jumătate uimit, pe jumătate răsând. -Jur că nu te urmăresc!

Buzele ei se mișcă înainte ca ea să se poată abține. -Asta spui tu.

-Serios. Il caut pe Jon
Bouchard. E greșită adresa?
„El este chiriașul nostru?”
Își dori ca furtuna să revină,
ca el să nu-i poată auzi
inima care galopa, gata să-i
sară din piept

-.Tată, strigă ea, deschizând ușa cu plasă pentru ^ lăsa să intre pe bărbatul chipeș. Chiriașul tău e aici.

Se uită iar la cavalier. Părul i se uscaseră. Un păr ci". fuit, sexy, exact cum bănuise. Avea un pic sub 1,80, ceea ce însemna că era mult mai înalt decât ea, la cel 1,60 ai ei. Căldura lui părea să o cuprindă când păși pe lângă ea.

Strângând din buze, Gabby își reprimă o explozie de plăcere jucăușă înapoi în plămâni, ca să evite să se umilească. O secundă mai târziu, se grăbi să umple tă- cerea ciudată.

- Ce baftă pe noi!

-.O coincidență norocoasă? El făcu o grimasă. Mă îndoiesc.

- Măi, dar ce lingusitor mai ești!

Atunci, el zâmbi, același zâmbet jucăuș pe care-l afișase mai devreme în acea zi. Cel care-i înmuia ei genunchii.

- N-are nimic de-a face cu tine. Doar că zeița Fortuna nu mi-a făcut o vizită de mult timp.

Apăru din nou tristețea pe care ea o observase mai devreme în ochii lui.

Tatăl ei sosi înainte ca Gabby să apuce să răspundă.

-.Jackson St. James?

Bărbatul întinse mâna.

- Da, domnule. Privirea lui Jackson se mută de la tatăl ei la ea și înapoi, înainte ca ei doi să-și strângă mâinile. Mă scuzați că arăt așa! M-a prins furtuna.

- De fapt, tată, l-a prins furtuna încercând să mă ajute cu pana mea. Gabby îi zâmbi lui Jackson. Jackson St. James. Îi plăcea numele lui mult. Masculin, dar rafinat. I se potrivea - sau se potrivea cu ce știa ea despre el. *Jackson* s-a purtat ca un gentleman. A așteptat până a venit camioneta de tractare.

-.Apreciez că ai avut grijă de fetița mea.

Tatăl ei puse un braț în jurul umărului ei și strânse zâmbind. Obrajii ei se încinseră pentru că tatăl îi spusese „fetiță” în fața lui Jackson, care părea cu vreo sase ani mai mare, poate și mai mult, decât ea. Probabil abia așteptă să te schimbi în haine uscate. Mă duc să aduc cheia, apoi Gabby te poate conduce, să-ți arate ce trebuie să știi.

Tatăl ei dispăru pe hol, ducându-se probabil la sertarul cu mărunțuri din bucătărie.

Gabby ridică din nou privirea la Jackson, și plămâni i se umplură de o fericire irațională. Senzația că era mai ușoară ca aerul îi ascuți simțurile. Vechiul hol părea să se strângă în jurul ei. Parchetul de sub ea trosni când își mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Până și sufrageria din spatele lui Jackson se lumină, de parcă soarele se străduia să lumineze cerul înnoțat de afară. Era ca și cum prezența lui Jackson transformase un moment obișnuit într-unul ce deborda de o anticipare entuziasmată.

-.Apropo, mersi pentru astăzi! După ce mi-am dat seama că nu reprezentai o amenințare, m-am bucurat că ai fost prin preajmă. -.Pentru puțin!

Zâmbi din nou, dar zâmbetul nu ajunsese nici de data asta la ochii lui. Lucă apăru pe hol și veni spre ea, cu brațele ridicate.

- În brațe, mama!

Înainte să se aplece ca să-l ia pe șteold, observă cum Jackson ridică din sprâncene, ca apoi privirea lui să se îmblânzească, oprindu-se asupra băiatului ei.

A meritat riscul

117

- Luc, salută-l pe Jackson! O să stea în garajul nostru câteva săptămâni.

Băiatul ei timid își rezemă capul de umărul ei și se uită la străin cu un ochi. Jackson înaintă și-l atinse ușor pe nas pe Luc. -Salut, amice! Mă bucur să te cunosc.

Apoi expresia lui se încorda. *Nu* părea furios, l distant. Aerul din jurul lui deveni așa »ren r*“ @’
î «tu, ca a_]
pe umerii ei. ^ *>

Tristetea pe care o văzuse mai devreme în acea zi intensifică. O declanșase Luc cumva sau era doar * imaginația ei.'

Când tatăl ei reveni cu cheile, încercă să i-i dăa pe Luc.

- Rămâi cu bunicul cât mami îl conduce pe Jackson la apartament.

Mă întorc repede. -Nu!

Luc se agăță de ea, înfigându-și degetele în ea precum ghearele unei pisici.

-Ascult-o pe mami, Luc! Îl desfăcu de pe corpul ei și i-l dădu tatălui ei, moment în care copilul începu să plângă manipulator. Dacă n-ar fi fost jenată de comportamentul lui, s-ar fi enervat. Haide, pușor, știi că, dacă plângi, nu obții ce vrei!

- Du-te, mă ocup eu de el! Tatăl ei clătină din cap și se întoarse spre bucătărie, vorbind cu deznădăjdulul Luc. Ce zici de o gustare.'

După ce-i zâmbi umil lui Jackson, Gabby gesticula spre ușa de la intrare. -Să mergem!

Privirea lui Jackson se mută de la ea la silueta în retragere a tatălui ei și înapoi, apoi deschise ușa și o ținu deschisă pentru ea, înainte să iasă. Dacă avea întrebări despre fiul ei, le ținu penrru el.

- Dă-mi voie să-mi iau geanta, zise el, tășnind spre

'^ Câteva secunde mai târziu, ridică o geantă imensă „este umăr și o urmă pe alee spre garaj.

Gabby avea o mulțime de întrebări. De unde era' De ce alesese să viziteze, dintre toate locurile, WinhM n_ ce stătea șase săptămâni? Ș_ de ce arăta așa _depo] p j ur, nu puse nic, una dintre întreg, n _nul de om cărc să se deschidă ușor, ba chiar deloc. Și cu siguranță nu unui proprietar băgăcios.

Cu toate astea, comentariul lui cum că era ghinionist ieșea în evidență.

Jackson St. James era un puzzle - unul ademenitor. Viața ei banală urma să fie un pic mai interesantă în toamna asta datorită lui, și avea de gând să profite la maximum de întreruperea monotoniei. Mai întâi, trebuia să-l observe cu atenție ca să-și găsească drumul dincolo de zidurile în spatele cărora se ascundea.

îl conduse în sus pe scara exterioară și apoi descuie _s.a. Din fericire, de dimineață făcuse curățenie cu simț de răspundere. Cu toate astea, un tip are avea o mașină așa curată și își permitea să plece șase săptămâni avea probabil bani și o casă destul de frumușică.

-Sper că va fi de ajuns.

Deschise ușa.

Odată înăuntru, el lăsă geanta lângă ușă.

În timp ce el privea în jur la spațiul uzat, ea încercă să-și imagineze locul acela prin ochii lui. Un pat matrimonial cu o cuvertură din petice ivindu-se după un paravan din trei bucăți, o canapea de două locuri din imitație de piele și un fotoliu înghesuite în jurul unei măsuțe de cafea vechi, în fața unui televizor vechi, și o chichinetă de-a lungul zidului îndepărtat, cu o masă pentru doi.

Observând dintr-odată lipsa de stil a apartamentului, ea zise:

jmmic Beck

te poți spune despre multe locuri în Winhall. Baia este pe acolo, zise ea, arătând spre zona dormitorului, și restul sunt... aici. Vermontul este strict cu reciclarea, așa că folosim pungi transparente pentru materialele reciclabile, și sub chiuveată există punți speciale pentru guniul menajer.

Poți să-l arunci în pubelele din afara garajului, și îl ducem noi la groapa de guni. Este grozav, continuă. Se uită la ea, părând aștepta ceva și, când ea nu vorbește, îl întinde: Tatăl ^

a promis Wi-Fi. Există o parola

- Da GGgust. GG de la Grădiniile lui Gabby, m_{C32} că asta te ajută să îți minte. îi întinde cheia. Apropo, e₃ sunt Gabby.

Privirile îi se întâlniră pentru una sau două secunde mai mult decât era de așteptat, ceea ce o făcu să simtă un alt val de căldură prin membre, devenind mai moale ca o beza friptă.

Cu limba impletită, aproape că se bălbăi:
-Ar trebui probabil să te las să te instalezi și abia aștept să scap de aceste așteu ude.
De cum îi ieșiră cuvintele pe gură, își dori să fi ales un mod de a se exprima care să nu semene cu o invitație. Subconștientul ei nesăbuit prelusea probabil controlul și o spusese intenționat.

leși și coborî pe scările metalice. Într-o clipă, se întoarse pentru a se uita la p

Cu toate astea, soarta îi adusese pe ea și pe Jackson împreună dc două ori. Și, în ciuda semnelor de tristete ce pâlpăiau în ochii lui, nu putea să scape de senzația pe care i-o dădea el. Nerăbdarea înflori în inima ei sălbatică precum mugurii fragili ai anemonei de iarnă ce ieș prin solul proaspăt dezghețat.

capitolul 3

trecuse de când nu mai făcuse sport. Afacerile cu construirea și amenajarea îl țineau în formă. Dar la rezistență avea serios de lucru. La început, se mișca greu, incapabil să alerge mai repede decât într-un ritm de jogging, până când vechile obiceiuri reveniră și corpul lui răspunse cu agilitatea și forța caracteristice. Pielea acoperită de transpirație nu putea a whisky - o schimbare pe care o admise cu reticentă. Cu fiecare gură de aer inspira mirosuri înviorătoare, pământeste, precum mușchi de copaci, pământ argilos, aromă de pin. Răsăritul recent nu dispase încă ceața ce îl învelise luia în timp ce alerga înapoi spre locuința sa tempo. Fără trafic, fără telefon mobil. Doar sunetele pașilor lui constanți și cîrîpîtul matinal al vrăbiilor, punctat ocazional de sunetele unei ciocănituri. În ritmul actual, avea să se mai bucure de vreo douăzeci de minute cfe pace și singurătate în timp ce din gură îi ieșeau mici norișori de abur

Deși se străduia să-și concentreze gândurile la frumu-sețea din jurul lui, acestea se tot îndreptau spre ședința stabilită pentru ora 8.00. Ar putea să o anuleze.

Nu era ca și cum promisese familiei sale că avea să discute cu un terapeut cât se afla în Vermont. Fusese de acord să aline îngrijorările lor, dar nu renunțase la dreptul de a lua decizii pentru sine în legătură cu modul în care să facă asta. Și totuși, îi spusese despre asta lui David cu o zi în urmă și nu voia să irosească această călătorie.

Indiferent ce greșeli făcea, indiferent ce promisiuni încălca, trebuia să fie responsabil.

Ultimele minute ale alergării sale reprezentară 400 de metri în pantă. Respirația i se îngreunase, plămânii îl ardeau, în timp ce cotea spre locul de unde se vedea aleea cu pomi a familiei Bouchard.

În ziua anterioară fusese prea obosit și prea ud ca s-i observe casa mai cu atenție. În dimineața asta însă, soarele - difuz de la rămășițele ceții - scâlda casa veche, asdi-er de fermă, într-o lumină de vis. Un lucm bun ținând cont de faptul că, dacă te uitai mai de aproape, locul era complet părăginit.

Continuă și înainteze la pas ș. studie peisajul. Vremea umedă din Vermont solicita mentenanță la Reu daci5

umeda OII ^ - Frumusețea ve-

Un SS » **** ab surle H tem .

Atât casa cât și «arajul aveau nevoie de un strat nou!» vopsea. Cu toate astea,

A meritat riscul

22

casa avea potențialul de a fi trăsnet, mai ales dacă familia Bouchard ar modela ferestrele și ar alege un verde închis în loc de mai tradiționalul roșu.

Ideea de a transforma casa asta îi trezi creativitatea lui Jackson.

Privirea îi trecu peste curte. Grădina fusese mai bine întreținută. Grupări interesante de mici bolovani, tufisuri și crizanteme acopreau zona din jurul casei! O alee cu piatră și iarbă se întindea până la treptele din față, scoțând în evidență cadrul de poveste.

Își imagină ce alte plante înfloreau probabil primăvara și vara, dar acum erau tunse și protejate. Apoi și-o imagină pe Gabby îngenunchind la marginea straturilor, băgând mâinile în pământ, cu fundul ei micuț un pic deasupra călcăielor.

Și acea imagine îi trezi imaginația, doar că într-un mod complet nepotrivit. În drum spre garaj, îi fu atrasă atenția de ceva mișcare în curtea laterală. Tipățul de plăcere al lui Luc străpunse aerul în vreme ce micuțul alerga pe piciorușele lui nesigure. Gabby pusese o cană cu cafea pe un stâlp din gard și se aplecase să inspecteze ceva în grădina de zarzavaturi. O copie aproape perfectă a micii lui fantezii. Luc se opri și-l observă pe Jackson, care-i privea. -Mama!

Strânse o mică jucărie la piept cu o mână și cu cealaltă arătă spre Jackson.

Ea privi peste umăr. Îi zâmbi de parcă era un prieten, nu o nouă cunoștință, și-i strigă: - Bună dimineața! Prins, fără scăpare.

Nu că l-ar fi deranjat să stea de vorbă cu ea. Părea agreabilă și sociabilă... și prea frumoasă. Asta și era Problema.

Femeile erau o complicație de care n-avea nevoie m-ales această femeie, cu zâmbetul care-l destabiliza și '' copilul mic după ea.

- ''Ncața!

Flutură din mână și traversează curtea ca să ajungă la ea ca și cum corpul lui îi arătase degetul mijlociu creierului și pornise după ce voia.

Arăta așa tânără, dar iat-o crescându-și copilul și con. ducând propria afacere. Multe realizări, darămite pentru cineva așa tânăr. Merita respect, nu dorință.

Gabby se ridică și își șterse mâinile înainte de a-și lu, cana de cafea. Între timp, Luc se uita la el cu ochii mari și precaut.

Ca să se distragă de la a se holba la Gabby, Jackson se lăsă pe vine lângă Luc.

-Cine-i ăsta? Întrebă el, arătând spre un animal de pluș maro cu alb ținut momentan ostatic într-o strân- soare ce albise degetele micuțului.

- Bingo.

Luc își răsuci trunchiul pentru ca Jackson să nu ajungă la câinele lui.

- Bingo este un nume grozav. Tu l-ai ales?

Jackson îi zâmbi lui Luc, al cărui ochi rotunzi, de un albasru-deschis, semănau cu ai mamei sale.

El încuviință din cap. Aparent, Luc învățase deja economia cuvintelor - o trăsătură bărbătească pe care Jackson o putea aprecia. Tatăl lui Luc îl învățase? De când sosise, Jackson nu văzuse alt bărbat în jurul proprietății în afară de Jon, dar poate că bărbatul călătorea cu munca. Însă Gabby nu avea verighetă, deci poate era divorțată sau văduvă. Gândul la ea suferind oricare din pierderi îl străfulgeră, dar îndepărtă senzația. Poate că nu putea înel pentru că lucra mereu cu mâinile în pământ și cu pietre. Faptul că ea locuia cu tatăl ei însă sugera că tatăl lui Luc nu făcea parte din viața ei.

„Destul despre Gabby.” Jackson reveni cu atenția la Luc-

-Se pare că ai foarte bine grijă de Bingo. Este un câine norocos.

Nu rată ciudățenia de a purta o conversație despre „câine de pluș cu un copil pe care abia-l cunoscuse. Jackson se ridică și riscă o privire rapidă spre Gabby.

Zâmbea larg, cu capul într-o parte, ținând cana cu ambele mâini, clar nepăsându-i că părul îi zbura într-o încurcătură de bucle brunete, sau că pe hanoracul ei era un fel de pată de jeleu, sau că el o surprinsese în pantalonii ei pufoși de pijama.

-Te-ai trezit devreme. În obraji îi apărură niște gropițe vagi- Începi ziua într-un mod sănătos? -încerc ceva nou.

Tonul lui părea provocator, dar știa că vorbele lui conțineau un adevăr trist. Atunci își aminti cum arăta probabil. Transpirat, murdar, obosit.

Ea ciufuli părul băiatului ei când acesta veni să se agațe de piciorul ei. -

Mama are dovreleci.

Bărbia lui Luc rămase ascunsă, în ciuda faptului că i se adresase direct lui Jackson.

-Pentru Halloween? Jackson văzu cel puțin o duzină de tărtăcuțe în spatele ei. Se pare că ai și pentru o plăcintă cu dovreleci.

Luc făcu ochii mari, semn că nu-și dăduse seama de cum mai puteau fi folosiți dovreleci. O țintui pe Gabby cu o privire imploratoare. -Și plăcintă, mama! Ea chicoti.

-Plăcintă cu multe mirodenii. Jackson profită de oportunitate pentru a studia mica ei grădină de zarzavaturi. Lujerii, plini de dovlecii aproape copti, stăteau pe un pat de paie. -Ce-i cu paiele?-împiedică creșterea buruienilor și reduc mucozitatea și alte stricăciuni ce pot surveni cât dovlecii să se usuce pe pământ.

- Deci Grădinile lui Gabby sunt cu fructe și legume. Doamne, asta chiar era cea mai bună conversație pe care putea să o poarte când încerca din răsuflări să nu flirteze? Chiar așa mult se înstrăinase de orice urmă de realitate, încât nu-și amintea cum să converseze ca o persoană soană normală?

-Nu, asta-i plăcerea mea personală. Se înroși apoi, în timp ce ultimele cuvinte rămăseră suspendate între ei.

În acel moment, el își dădu seama de atracția lor reciprocă. Nu era bine - și totuși, atât de bine. Trecuse prea mult de când se simțise atras de o femeie pentru ceva mai mult decât felul cum arăta. Normal că i se întâmpla în cel mai nepotrivit moment din viața lui. Se părea că în ultima vreme nu se putea baza decât pe ghinion.

-Afacerea mea este cu peisagistică. Mi-ar plăcea să fiu arhitect peisagist, dar este nevoie de multă școală. Eu am fost un pic distrasă. Zămbi făcând semn din cap spre fiul ei. Am profitat de afacerea tatălui meu, și acum proiectez și pun în practică mici proiecte rezidențiale de peisagistică pentru localnici și uneori pentru clienții lui din afara orașului.

Descurcăreț, hotărât, plimbăreț. La naiba dacă nu-i apăsa pe toate butoanele. Ar trebui să se îndepărteze de ea și să facă un duș, dar picioarele lui încăpățănate rămăneau înțepenite pe locul unde stătea.

- El este îngrijitor, corect? Case de vacanță?

- Da. Cumva, reușim să gestionăm două mici afaceri și să-l

creștem pe Luc.

Jackson se înfrâna să întrebe despre tatăl lui Luc. Acea întrebare depășea limita, fiind prea personală. Așa că arătă în schimb spre capătul îndepărtat al grădinii unde o cărare tăia curtea și dispărea în pădure.

„Unde duce cărare?”

„La cel mai frumos lac, unde sunt nuferi și Cufundări. Bău din nou din cafea. Lacul este la mai puțin de 400 de metri pe cărare aia. Acum, este prea frig pentru a înota, dar poți să pescuiești sau să ieși cu caiacul.

Probabil că Luc percepu gestul ei ca pe o invitație, pentru că o luă la goană spre cărare, strigând:

„Eu mă duc la pescuit!”

- Luc, vino imediat înapoi!

Ea încercă să pară aspră.

Jackson își înăbuși un chicot observând cât de născăpătoare răsuna vocea ei subțire când încerca să țipe și cât de ineficient transmiteau iritarea ochii ei ca de păpușă. Întreaga ei abordare îi amintea de cum se ocupa Albă ca Zăpada de Morcânos.

Deloc surprinzător, Luc se încruntă și mai făcu sfidător câțiva pași spre cărare. După cum anticipase Jackson, băiatului nu-i era teamă de temperamentul mamei sale.

-Vorbesc serios, Luc. Fără pescuit astăzi.

Jackson nu se putu împiedica să nu observe muștrarea ei liniștită, dar fermă, față de modul în care el se răstise recent la oamenii lui când o dăduseră în bară. Acest gând îi reaminti de procesul cu Doug, ceea ce îi umbri dimineața altfel plăcută.

Luc se puse cu fundul pe pământ și se smiorcăi nemulțumit. Gabby închise ochii și începu să numere pentru sine, rostind silențios unu, doi, trei.

Jackson bănuia că trebuia să facă asta destul de des. Probabil era extenuant să alergi după un copil mic, mai ales că o făcea mai mult sau mai puțin de una singură. Se îndoia că el ar avea răbdarea să fie un tată bun în această perioadă.

-Poate ar trebui să construiești gardul ăla ca să nu se mai aventureze, zise

A mcrînt riscul 25

Jackson, arătând spre grămada de lemne de lângă garaj.

Jimile Bcck

-**Ala**-i, de fapt, un loc de joacă pe care l-am, cu_{mg} J pentru Luc în mai.

Tata avea dc g nd sa-l facă dar l_{cm}

r^XXn ^**f**.cctdtatăluici.Intt.J.

Luc alergă prin jurul grădinu „, o «e de hanorac,

lăsându-i o pată de noroi lănga pata de jeleu.

-Mi-e foame, mama.

-Bine. Se aplecă să-l sărute pe cap. Ha, să pregat,_m niște ovă: cu stafide!

Apoi se întoarse spre Jackson. Vrei

„Foarte mult.”

-Nu, mulțumesc. De fapt, trebuie sa ma duc la o în- tîlnire. Îl salută pe băiețel, care începuse sa adune o grămadă de pietricele. O zi frumoasă, amice!

Apoi se întoarse și se duse glonț spre gara) înainte sa se ră-ândească.

Urcă în fugă scările de metal, aruncand o ultimă privire la cei doi în timp

ce o luau prin spatele micii case părăginite.

Jackson oftă. Trecuseră săptămâni de când băuse și chiar mai mult timp

dc când făcuse ultima oară sex. Acum, stia că cele șase săptămâni aici

aveau să îi testeze mult mai nult decât abilitatea de a-ți controla impulsul de a bea.

Pe la 8. 30 dimineața, Jackson își schimbase poziția pe canapeaua

doctorului pentru a patra oară. Pe podeaua micului cabinet era o carpetă

de un verde ca avocado. Senzația de claustrofobie a lui Jackson era

sporită de un perete cu o bibliotecă plină de cărți și bibelouri. Ceasul de

modă veche ce ticăia fiecare secundă nu fusese de ajutor. Și-ar fi P^'ut

mințile dacă n-ar fi fost l_{umina} abundentă intrând prin fereastra mare de l_a

stînga

A meritat riscul

117

În locul torului Joseph Miliard sau Doc, cum ceruse să se spîmă, stătea în fața lui într-un scaun înalt cu un pix în mînă. Părul grizonant al biroulului se potrivea cu barba lui atent îngrijită. Ochii gura erau încadrate de riduri adânci, pe care toc-ai fi așteptat să-l vezi la cineva care petrecea mult timp afară într-un climat dur. În ochii lui verzi și vioi, scînteia ceea ce părea a fi buna dispoziție. Purta un pulover Polo cu mânecă lungă, pantaloni kaki strănși la «lezne» niște Birkenstocks ce păreau de două ori mai vechi decât mobilierul.

În ciuda înfățișării relaxate și prietenoase a lui Doc, Jackson transpirase de parcă fusese legat de un scaun sub un singur bec luminos. Tortură. Pedepsă crudă și neobișnuită. Oricare din termeni s-ar aplica experienței lui, el era forțat să vorbești cu oricine, darămite cu un străin, despre lucrurile personale.

-Nu o să te împușc, să știi. Doc chicoti, lăsă cametul deoparte și se aplecă înainte. Nu am toate răspunsurile, dar îți pot spune asta. Ne-am putea vedea în fiecare zi în următoarele șase săptămâni, dar, dacă nu vorbești, nu vom progresa prea mult. Jackson își trecu mâinile peste față. -Îmi pare rău!

-Nu-ți cere scuze. Eu doar încerc să-ți spun că asta-i un loc sigur. Nimic din ceea ce spui nu trece de acești pereți. Și nu ești judecat.

-Frumos truc. Măinile lui Jackson alunecă de-a jungul coapselor, fără ca el să se uite direct la Doc. Învață-mă să nu judec, și voi fi sclavul tău pe viață -Asta-i, deci, greu pentru tine? -Pentru mine și majoritatea oamenilor. Când Doc îl urmări pe Jackson fără vreun comentariu, el continuă: Suntem crescuți să facem diferența dintre bine și rău, să trăim după „regula de aur” și toate prostiile astea. Așa ca, atunci când oamenii fac rele sau te tepuiesc, este destul de greu să nu-i judeci, nu-i așa? -

Care-i răsplata când îi judeci?

Jackson se încruntă, încrucișându-și brațele.

-Mă simt mai bine.

-Chiar te simți?

În timp ce rosti cuvintele, lumina soarelui se reflectă prin prisma pandantivului de cristal atârnat la fereastră, tra cabinetului, împrăștiind fărâme de curcubeu pe pereți. Ca niște perspective opuse, razele de lumină pi reau complet diferite, depinzând de ce parte a prisme te affai.

-Da, mă simt.

Privirea sceptică a lui Doc îl făcu pe Jackson să judece din nou.

Ceva în legătură cu faptul că prostiile astea moderne nu aveau să îl ajute să găsească răspunsurile. Dacă Doc se apuca de incantații, el pleca.

-Ascultă, Doc, eu sunt doar pentru o vreme aici, ceea ce înseamnă că probabil e mai bine dacă nu pierdem prea mult timp cu ipoteze și „de ce”-uri. Spune-mi direct ce trebuie să fac, și hai să o facem!

Doc zâmbi și se lăsă pe spate pe locul său, încrucișând un picior încălțat cu o sanda peste genunchi.

-Îmi pare rău să-ți-o spun, dar nu funcționează așa. Trebuie să fii dispus să-ți examinezi gândurile și comportamentul, să identifici factorii declanșatori și, apoi, într-un final, să începi să schimbi chestiile care te bagă în necazuri.

Jackson aproape că lăsă capul pe spate pe pernele canapelei.

-La dracu'!

-Nu îți pierde speranța! Ziua de azi nu a fost inutilă. Știu că moartea mamei tale a fost primul obstacol major în viața ta. Ai făcut aluzie la câteva chestii cu frații tăi și cu fosta iubită și văd că ești un bărbat care „se”feră acțiunea în locul discuției. Putem construi pe asta, atât timp cât ești dispus să îți da. silința. Sa fii cu adevarat Onest și să încetezi să te ma. prefac că nu ai nici un rol în propriile tale probleme.

Jackson își fâșia degetele, rămânând cu privirea în 'ica. Doc nu era prost,

A mai fal riscul

27

dovadă că făcuse ca totul să 'iunc ca o provocare. Aparent, reușise să trezească mână- Via și spii itu' competitiv din Jackson pe durata acestei rime ședințe de 45 de minute. Poate că omul chiar avea î^va de oferit, până la urmă.

¹ După un alt moment, Jackson înălță capul și întâlni privirea întrebătoare a lui Doc. , Vineri dimineată, la aceeași oră? .Vineri dimineată.

Jackson se ridică și strânse mâna terapeutului înainte de a țâșni spre mașina lui. Pe drumul înapoi spre apartamentul lui, își dădu seama că avea o întreagă zi de pierdut. Făcuse deja sport și mâncase și nu voia să piardă timpul uitându-se la televizor, cu atât mai puțin la modelul antic din apartament. Fără muncă. Fără distracții. Fără băutură. Scărpinându-se în cap, se întrebă ce-l convinsese că pauza asta avea să fie un lucru bun. Ajunse cu jeepul la garaj. Nici unul dintre membrii familiei Bouchard nu se vedea în curte, și camioneta lui Gabby nu mai era. Porni spre scările apartamentului, când observă stiva de lemne pentru un loc de joacă, așteptând atenția cuiva.

Un proiect ar însemna să-și folosească productiv timpul și talentul, și trecuse mult timp de când fusese eroul cuiva. Ce era mai bine decât să fii un erou pentru un mic copil al cărui tată părea dispărut în misiune? Și apoi, puține lucruri îi ofereau o cale mai satisfăcătoare de a se detensiona decât conținutul trusei lui de unelte.

Se întoarse din drum și se duse să-și ia trusa din mașină. Un bărbat cu o afacere ca a lui nu călătorea niciodată fără un set de unelte de bază la îndemână. Cercetă curtea, întrebându-se unde ar prefera Gabby să instaleze locul de joacă. Văzu doar două opțiuni viabile, cu pământ plat de mărime potrivită, însă una părea p₁₀ aproape de grădină.

Deși ar fi fost mai bine să aștepte și să discute cu e, sau cu tatăl ei, i se părea esențial să aibă un scop pentru acea zi. Plus că entuziasma elementul-surpriză al p₁, nului său. În cel mai rău caz, avea să dezasambleze locul de joacă și să-l facă la loc în altă parte dacă Gabby „„„ avea să fie de acord cu alegerea lui. Nu era ca și cu_m nu ar fi avut timp.

Gabby desfăcu centura de siguranță de la locul lui Luc și-l puse pe copil în căruciorul de cumpărături. Odată intrați în magazin, cotrobăi prin poșetă, căutând lista de cumpărături.

Evident că Luc începu să se întindă după fiecare pros- tioară de plastic frumos colorată la care considera el că putea să ajungă.

-Nu, Luc. Mami se grăbește. Trebuie să mergem acasă și să pregătim cina.

„Și să spăl vasele, să te spăl, să-ți citesc o poveste, să te culc și apoi, poate, dacă am noroc, să am zece minute pentru mine înainte să cad lată.”

Trecură pe lângă un raft la capăt de rând plin cu Oreo de Halloween. Luc începu să miște din piciorușe, lovind-o o dată în burtă.

- Mama, biscuiți. Vreau biscuiți. Fața lui de îngeraș se făcuse roșie din cauza agitației, făcând-o să se simtă vinovată pentru că-i spunea: -Nu, amice. Astăzi, nu.

_Ah, haide, Gabs! Dă-i băiatului meu niște biscuiți! O surprinse vocea dulce a lui Noah, dar mască d₁,r prinderea înainte de a se întoarce cu fața spre „l- 1” • lui Noah să apară când se aștepta sau voia ea mai p₁ „ și să-i submineze autoritatea.

Ascunse sub un zâmbet politicos suferința, furia și -țtarea pe care le simțea când îl vedea. „Nu l-aș avea pe l₁ ’ jacă n-ar fi fost el.” își amintea de această binecu- ^ n¹⁰ de care ^ a₁₀ d₁₀ „ ve ^ e₁₀ pe Noah, ceea ce o • p- ipiedicase să-l lovească direct în față în primul an după « el o părăsise. Probabil funcționa, pentru că el părea să nu aibă ha-]„r de fapt”! că ea nutrea resentimente la adresa lui. Încă încerca să o farmece cu fiecare ocazie. Ca acum, se „indi ea, când el se aplecă și o sărută pe obraz.

-Tati!

L. Luc se întinse spre Noah.

-Bună, Luc!

Băni palma cu fiul lui, dar nu-l sărută sau îmbrățișă, desi nu-l văzuse de cincisprezece zile - nu că ea ar fi numărat. Dar apoi, afecțiunea lui Noah fusese mereu rezervată femeilor.

_De ce Luc nu are voie biscuiți? o întrebă Noah.

-Pentru că sunt plini de coloranți alimentari artificiali, care nu-s buni pentru el sau pentru creierul lui. Apoi se încruntă. Ai vedea efectul asupra lui dacă ai fi mai atent.

Noah îi aruncă o privire tăioasă de dezaprobare.

-Nu începe, Cabs! Știu că am fost cam nesimțit în primul an, dar mă străduiesc. Știe că sunt tăticul lui.

-Abia, mormăi ea.

Ar fi putut vorbi cu orele despre multiplele căi în care Noah eșuase și cu ea, și cu Luc, ca bărbat și ca tată. Dar nu avea să o facă. Nu acum și cu siguranță nu aici, în mijlocul magazinului.

-Lucrurile se vor schimba.

Noah vorbi cu siguranță, ca întotdeauna, dar ea nu-l crezu. Învățase pe propria piele să nu conteze pe el în nici o situație.

Se uită la el, cum stătea acolo în uniforma lui de polițist, cu mâinile în șolduri. Era femecător. Încă

frumos, cum fusese în acea vară pe care și-o pctrise, ră făcând dragoste cât de des și pe oriunde se p_unt_u Doi nebuni.

Când îi spusese despre sarcină, el sugerase un av_{ort}. Ea refuzase, dar, temându-se că avea să-l piardă, cont[^] carase cu promisiunea de a da copilul spre adopție.

Noah rămăsese prin preajmă până când ei î_{nce}pu_{se} să-i crească burta. Apoi lucrurile deveniseră p_{re}z_{en}te reale. Sau poate chiloții bunicii și burta nu-l excitau. Tot ce știa sigur era că el îi dăduse papucii și trecuse la Linda Wallace, pentru câteva luni, și după aceea la altele.

Când îl născuse pe Luc, ea trecuse peste povestea cu Noah și se îndrăgostise de cineva vrednic de dragostea ei - de fiul ei. Cu ajutorul tatălui ei, îi păstrase pe Luc - și nu-și regretase niciodată decizia.

Până la urmă, Noah începuse să se intereseze oarecum de fiul lor, deși deseori părea la fel de nestatornic precum îi era interesul pentru orice femeie. Din fericire, Noah nu solicitase custodie comună, cel mai probabil pentru că nu voia să aibă responsabilitatea de a plăti pensia alimentară pentru copil. Gabby nu-i ceruse nici măcar un cent, pentru că nu voia să împartă custodia. Sincer, nu se putea gândi la ceva ce l-ar fi plăcut mai mult decât să trebuiască să aibă de-a face cu Noah în mod curent.

Așa că acum ea și Noah păstrau aparența de politețe în fața fiului lor. Nu-l împiedicase niciodată pe Luc să-și cunoască tatăl, dar își făcea griji că fiul ei s-ar atașa de el. Noah nu își lua angajamente față de nimeni, deci ar fi fost doar o chestiune de timp până când „_{eu}” fi început să își bată joc de inima lui Luc așa cum își bătuse joc de a ei.

Unii oameni pur și simplu nu-s mențiți să fie pă- . . . i or[^]Înr oameni, nprnm
JOI UHU „- r ■ —f -a jic pa-
rinți. Val de a
de respinqere

reverbera constant, ca un ecou îi
*! Vai de copiii acelor oameni, pentru că genul _{asta} .
mnsranf ra n^o ..

Î N T R - U N J „nion. Gabby avea

de gândt să-și protejeze fiul din , rrâi vreodată suferința de a fi rănit de cineva în caro ^ încredere. _

.Hei, amice, în ce te costumezi de Halloween' îl î_{nt}„ „ebă Noah pe Luc ridicând o pungă de Oreo de pe raft • „runcând-o în coșul ei, provocând aplauze de încânta- jedin p_{ar}teră băiatului lor.

Luc ridică ambele mâini deasupra capului și întinse degetele mult. - Monstrul biscuiților!

-Cum? Expresia de nemulțumire a lui Noah diminuă entuziasmul lui Luc. Ce zici de un polițist, sau un fotbalist, sau un supererou?

-Ce prostie, tati! Gabby îl dădu pe Noah laoparte cu un cot. Monstrul biscuiților este un costum grozav. Și călduros, adăugă ea mai încet, pentru el.

-Mai devreme sau mai târziu, va trebui să renunțe la animale de pluș și să

Janiid Beck
Învețe să fie bărbat, Gabs, zise încet Noah.
Măcar nu rostise asta suficient de sonor încât să afecteze și mai mult micul ego al fiului lor.
Ea își reținu o replică despre nevoia lui Noah de a învăța el însuși acea lecție.
-Poate data viitoare îi cumperi tu costumul și-l plimbi prin oraș după dulciuri?
El se înroși, după cum ea se aștepta, la fel cum se aștepta să răspundă evaziv și să nu își ia un asemenea angajament - și oricum cu siguranță nu cu atât de mult timp înainte.
Cum anticipase, el afișă zămbetul lui criminal. -Încă mi-e dor de limba aia a ta ascuțită, Gabs... și de toate lucrurile pe care mi le făcea.
Acum, fu rândul ei să se înroșească. Noah nu-și ascunsese niciodată interesul ca ei doi să reia relația sex- ' ' , dar ea nu avusese încredere să îi ofere inima ei - sau Pe a lui Luc.
Din câte își dădea ea seama, în cei trei ani, ei „„ I schimbase deloc, dar ea cu siguranță o făcuse.
-Acum, o folosesc să îmi iau ramas-bun. Am tr^ Noah. Ne mai vedem!
- Mă refuzi acum, dar, mai devreme sau mai târziu, o să ne împăcăm.
Până la urmă, suntem o familie, ziseei, rotind degetul între ei, Luc și ea.
Tonul ki posesiv o luă pe nepregătite, și rain, tea i se blocă. Interpretând tăcerea ei ca un soi de consimțământ, Noah îi făcu cu ochiul și se îndreptă spre case.
Când el fu cu spatele, ea puse biscuiții Ureo la loc pe raft și se pregăti de plânsetul nemulțumit al lui Luc. Băiatul scoase un scâncet, dar ea împinse căruciorul pe culoar înainte ca Noah să se întoarcă și să vadă ce provocase agitația.
Douăzeci de minute mai târziu - și, spre disperarea ei, cu o pungă de Oreo cu portocaliu și negru -, Gabby intră pe alee. Ziua, întâlnirea cu Noah și lupta pe care o dusese curajoasă cu fiul ei și o pierduse o extenuaseră, făcând-o să se simtă mai bătrână de 22 de ani, chiar dacă nu și mai înțeleaptă.
Amurgul înghițise cerul, dar umbrele din curte arătau diferit. Clipi de câteva ori. În curtea laterală, sub arțar, îl văzu pe Jacobn cum adună uneltele lângă locul de joacă.
Locul de joacă pentru Luc.
Recunoștința bolborosi mai repede decât un suc acidulat într-o sticlă agitată. Cine era acest bărbat? Opri camioneta și duse mâna la baza gâtului, ca să încerce să-și calmeze pulsul grăbit.
Jackson ridică privirea și flutură o mână.
Gabby coborî din camionetă și-l desfăcu pe Luc din scaunul lui. Il luă de mână și ocoli cu el mașina. Ingenunchind, arătă spre Jackson.
- Hei, Luc, uite ce a construit Jackson!

A i
făcu ochii mari și zâmbi larc înainte (ic a o lua la ' re ro bogan, aproape împiedicându-sc. ^ Ușurel, amice! Nu te grăbi, ca să nu cazi. Jackson -oii în vreme ce Luc veni ca o torpilă spre baza tobo- ului încercă să se urce pe el. Cu reflexe extrem de
63m dc Jackson sări în lateralul lui Luc. Poate ar trebui „folosești treptele, Luc.
Zămbetul lui Jackson se lărgi când Luc ocoli ieagănul, is, d de fericire.
Oricine spunea ca lom Uruise avea cel mai frumos - „bet din lume nu văzuse niciodată zămbetul lui fckson St. James. Până și în ochi i se

vedea bucuria de ¹asta. De-a dreptul răpitor. ¹ Nimeni nu făcuse ceva așa generos pentru Gabby sau fiul ei fără să se aștepte la vreo plată de un fel sau altul. Stia cumva fără să întrebe că darul lui Jackson venea fără obligații-

Un lucru așa rar și neașteptat, precum zăpada în Florida sau găsirea un trifoie cu patru foi. Se simți ușoară, efervescentă, caldă, și ochii i se umplură de lacrimi de fericire. Fără să se gândească, se duse direct la Jackson și-i cuprinse talia cu mâinile.

-Mulțumesc!

Își lipi obrazul de pieptul lui pentru o secundă - suficient cât să-i audă inima tresăltând -, apoi îi dădu drumul și făcu un pas în spate, oarecum dezorientată.

Chiar și în lumina slabă văzu cum obrații lui Jackson se înroșiră. El își frecă ceafa, ceea ce-i dezvăluia modestia.

- Plăcerea e de partea mea.

Atunci, ea își dădu seama că el nu știa cât de incredibil era - cât de extraordinar era darul lui.

-Âsta-i, sincer, cel mai
drăguț lucru pe care cineva
l-a făcut vreodată pentru
Luc și pentru mine. Simți că
iar i se umplu ochii de
lacrimi. Spune-mi, cum pot
să te răsplătesc

?-Inii place să mă țin ocupat. Flutură din mân- probator. Așa am avut

32 *Inmic Beck* " ^
ce să fac astăzi.
Gabby își dădu ochii peste cap, răsând.
- De parcă n-ai putea găsi ceva mai bun de făcut ,|
să construiești locul ăsta de joacă. ^[col]
Țipătul brusc de durere al lui Luc îi făcu pe amând să se întoarcă spre el.
Ajunsese la capătul toboganul ^ cu prea multă viteză și căzuse cu fața în jos.
Gabby îngenunche într-o secundă lângă el, dădu de, > parte câteva fire de iarbă de pe fruntea lui și-l săruta pe bubă.
- Ești bine, prietene. Acum, ce-i spui lui Jackson pen. tru treaba minunată pe care a făcut-o astăzi?
Luc o prinse de bluză și se uită la Jackson printre genele umede.
- Mulțumesc!
- Cu plăcere! Poate mâine îi putem arăta mamei cât de sus ajungi cu leagănul ăsta. Împinse un pic leagănul gol și ridică mâna până la pieptul său. Poate atât de sus?
Luc încuviință din cap.
- Mai sus.
-Oh, Da! Știam eu că ești puternic.
Apoi Jackson îl iniție pe Luc în salutul cu pumnul.
Gabby știa că se holba la Jackson, dar cum să se abțină? Cu puțin timp în urmă, însuși tatăl lui Luc se considerase „bărbat” pentru că îi dăduse o pungă cu biscuiți. Între timp, Jackson construisese locul de joacă și părea să fie în largul lui cu Luc.
Dacă ar fi fost cinică, gestul grandios al lui Jackson ar fi putut să trezească în ea tot felul de semnale de alarmă Din fericire, nu era prea cinică. În adâncul ei credea că majoritatea oamenilor erau în mod fundamental buni și sinceri. În 24 de ore, Jackson dovedise deja ^{es era} și bun, Și sincer, dacă nu chiar mai mult.
pacă mama ta este de acord, o să vedem cât de sus ^{ss} ibon. îi făcu cu ochiul lui Luc și apoi luă cutia Cuncitc de pe jos. Privind la Gabby, liise: Este momen-
I pentru un foarte necesar duș. ⁱⁱⁱ Jackson. Îl prinse de antebraț. Măcar ia cina cu oi. Friptură de porc, morcovi și sos de mere făcut ^{inc} ^{es} ^{...} ^{...} ^{...}
Privirea lui ca:u pe mana ei, care rămăsese pe brațul I | Neliniștea păru să preia controlul asupra corpului ^{ty},ensionându-i mușchii. Când ochii li se întâlneau ^{ja},ou, ea își ținu respirația până când el dădu drumul ^{unel} oftat și zâmbi. .Sună delicios, mulțumesc. _Ne vedem într-o oră. Să intri direct, pe ușa de la bucătărie.
£1 Incuviința din cap tara vreun alt comentariu și ,poi o luă spre apartamentul lui. Ea îl privi îndepărtân- du-se Și. ^{and} nu-l mai văzu, se întoarse și își permise ,ă elibereze zâmbetul satisfăcut pe care și-l reprimase. Deși era complet inutil, se agăță repede de pasiunea ei neună. Trecuse prea mult timp de când inima ei cântase această melodie deosebită, și nu dorea să o reducă la tăcere.
Luc se întinse cu burta peste leagăn, ținând mâinile și picioarele întinse, prefăcându-se că era un fel de avion.
-Haide, Luc! Hai să vedem dacă bunicul este acasă. Când îl luă de mână, își aminti de cumpărăturile abandonate în camionetă.
Probabil ar fi trebuit să-și facă griji că prezența lui Jackson trezea în ea neastâmpărul pe care-l îngropase în urmă cu trei ani. Viața ei rămăsese normală în ultimii trei ani pentru că-și controlase impulsurile. Normală și plictisitoare.

Dacă se gândea mai bine, ce putea fi rău în a trăi un pic mai incitant, pe termen scurt?

capitolul 4

Jackson traversa curtea întrebându-se de ce aer invitația la cină a lui Gabby. Poate pentru că nu J^{4*} bucurase de o masă gătită în casă de luni bune s⁷ pentru că recunoștința lui Gabby și a lui Luc adu, ră la lumină o frântură din acea senzație de stare <£ bine care în el cam ruginise. Sau putea să fie pentru <3 pur și simplu nu știa ce altceva să facă în următoarei câteva ore.

Se înfioră când admise această ultimă parte și se în- trebă când devenise un individ așa fără scop. Mândria înghițită avea un gust mai caustic decât whisky-ul ief. tin, cu care s-ar fi mulțumit acum. Salivă drept răspuns la opțiunea ușoară de a sta întins pe canapeaua lui cu un pahar mare - sau mai multe - de whisky pentru a alunga stresul, resentimentele, singurătatea și cam orice alt disconfort.

Contrar părerilor celorlalți, el nu dezaproba amor- țeala ca metodă de a face față. Ce era așa greșit în a amorți durerea căpătată în urma nenorocitelor lovituri ale vieții? Amorțeala ajuta omul să se vindece. El doar se vindeca lent.

Indiferent ce credeau familia lui și ceilalți, băutura fusese doar *alegera* lui, nu viciul lui. Și apoi, i se părea destul de ipocrit că societatea consuma xanax sau oxico- donă precum bomboanele, în vreme ce se uita de sus la un bărbat care aprecia beneficiile whisky-ului.

Mușcătura rece a vântului de toamnă își $\{i, f\}_{256 \text{ dim}}$ în umerii lui Jackson. Unii dintre copaci mai aveau câteva frunze, care foșneau deasupra. Apusul transformase scoarța gri monotună a copacilor în armuri argintii, creând o armată de soldați care sa protejeze ca₅₄ Bouchard

Ciudat cât de însuflețit arăta, se auzea și se simțea totul acum.

A 1 , —i, ultimele săptămâni, simțurile i se treziseră rare-
 gin dureros, precum înțepăturile iritante resimțite de mâinile înghețate
 când le bagi în apa caldă. Poale asta aplica de ce i se ridicase părul pe
 corp, într-o stare cOn-stanță sticră incomozi de ce continua să pună sub demnul
 întrebării fiecare mică decizie. De ce simțea anxietatea cum urcă pe gâtul
 lui ca un miriapod. * Jackson urcă cele două trepte spre ușa din spate.
 Suflă călduros peste degete înainte de a ciocâni. ^ Jon îl întâmpină cu un
 zâmbet plăcut.
 .Intră!
 .Mulțumesc, domnule!
 Un miros dulce, aromat pluti spre el când intră în bucătărie, care era un
 pic cam prea încălzită de un cuptor antic. Mirosul îi invadea nările, esența lui
 familiară alunecând prin corpul său ca o mângâiere blândă, relaxându-i
 mușchii încordați.
 -Miroase grozav.
 Jon închise ușa.
 -Gabby a făcut porcul ei glazurat cu arțar și muștar. O să-ți placă.
 -Apreciez ospitalitatea.
 -Credeam că eu trebuie să-ți mulțumesc. Jon îl lovi pe Jackson peste umăr.
 O privire la lemnul ăla nemarcat, și am fugit în direcția opusă. Cum l-ai
 construit așa repede?
 - Experiența.
 Jackson își desfăcu hanoracul. Se uită spre hol, de unde auzi pași
 apropiindu-se. Gabby apăru în ușă, cu Luc după ea.
 Se aranjase un pic de când o văzuse el ultima dată. Blugii vechi fuseseră
 înlocuiți de colanți și un hanorac comod, părul ciufulit fusese aranjat în
 bucle lungi, relaxate, pe buzele roz ca niște petale fusese aplicat gloss.
 _Se îndoaia că se îmbrăca așa doar pentru cina tăi ei. Jackson mască
 satisfacția pur masculină ^{cu} zâmbet modest.
 - Hei, Jackson! îl ridică pe Luc în scaunul său ^{alt} i Sper că ți-ai adus
 apetitul.
 Chipul ei vesel strălucea ca soarele seara, colorându • obrajii cu
 nuanțe de piersică și roz. Trebuia să ^{nce} teze să se mai gândească la
 dragălașenia ei, dar minte, lui nu se putea gândi la altceva de
 fiecare dată când el se uita la ea.
 Jackson își forță gândurile să revină la conversație și se bătu ușor
 peste stomac.
 - Mereu.
 - la loc, zise Jon, făcând semn spre unul dintre scaunele de lemn
 din jurul micii mese de stejar.
 În timp ce familia Bouchard se ocupa de o carafă cu limonada și să pună
 sosul proaspăt de mere într-un castron, Jackson profită de ocazie pentru a
 studia bucătăria, care nu fusese modernizată din anii '70. Dulapuri din
 lemn laminat închis la culoare, plastic laminat de culoarea muștarului,
 pardoseala de vinilin. Scheletul spațiului de vreo 18 metri pătrați era bun,
 avea nevoie doar de modernizări.
 Înlocuirea unei ferestre largi de deasupra chiuvetei și a ușii
 franțuzești spre curtea din spate ar lumina încăperea. Mintea lui își
 imagină imediat dulapurile de lemn recondiționate, grinzi care să
 accentueze tavanul, gresie pe jos și electrocasnice din oțel inoxidabil.
 - Deci de unde ai experiența cu locurile de joacă? îl întrebă
 Jon, așezându-se în stânga lui Jackson. Ai copii?
 - N-am copii, deși peste vreo șase luni voi fi unchi pentru
 prima dată. Jackson zâmbi când se gândi la Vivi însărcinată, ceea ce-l
 făcea să se simtă fericit desi își amintea și de faptul că îi fusese răpită

șansa de a fi părinte. Alungă acea fune ș, se u.tă la Jon. S_{une con}. structor -
mă concentrez asupra pro.ecrelor reziden^"

III

| „Cela de joacă n-a fost prea dificil de construit, L^{icn} Q_{an}, oricum,
accept cina asta. ^Conversația lor fu întreruptă de zgomotul telefonului
casă. Gabby puse friptura de porc pe un tocător înă-
le de a răspunde. _

„Este p^{ntre} m e i , _

fi dădu telefonul tatălui ei și apoi tăie repede friptura e_morcovii rumeniți
într-un alt castron, în timp ce ³¹P₈] i vorbea cu cine sunase. Jackson își
dădu seama „o admira pentru eficiența ei de a face mai multe lu-
C^{ij}Jon”închise telefonul și oftă.

-Alarma de hoți s-a declanșat într-una dintre casele Je vacanță de care mă
ocup. Trebuie să mă duc să mă •ăd cu polițiștii, să verificăm ce s-a
întâmplat.

-Îți pun farfuria în cuptor, zise Gabby și îi luă farfuria de pe masă.

-Mulțumesc! Jon se uită la Jacclson, ridicând din umeri. Bănuiesc că ne
vom continua conversația

Apoi luă cheile de la mașină din cuiul de lângă ușă și dispăru în întuneric.

- Bunicu'! strigă Luc în timp ce lovea cu o furculiță mică din cauciuc în
masă.

- Liniștește-te, Luc! Gabby se grăbi să închidă ușa, frecându-și brațele
cu mâinile ca să se încălzească. Este deja așa frig atât de repede în
octombrie. În curând, s-ar putea să dea înghețul.

- Probabil, răspunse Jackson, privind-o cum revine la cuptor. Se mișca
fluid, dar cu scop, netulburată de întreruperi. Asta o făcea să pară mai
matură decât bănuia el că era. Ai nevoie de ajutor?

-Nu, totul este aranjat. Tu relaxează-te!

Apoi se apucă să pună toată mâncarea pe masă, fredonând,

36 *Jamie Beck*
ceea ce-i aminti lui Jackson de mama lui în bucătărie. Se împăcase cu moartea ei - sau așa crezuse când acea amintire specială reveni în prezent precum bilă de popice, lovindu-se de gândurile lui și făcând, ^1 să se învârtă.
la fel ca în cazul lui Gabby, numele mamei lui „pea cu G, Graciela. Tot ca Gabby, întâmpinase lumea cu o combinație de candoare și bună dispoziție. Asemenea lui Gabby, alinase prin simpla ei prezență.
Crezuse că avea să se descurce cu o mică pasiune pentru o fată pe care abia o cunoștea, dar nu își permitea să înceapă să o vadă ca pe cineva sau ceva... mai mult. Mai interesantă, cu mai multe straturi, mai atrăgătoare. Dacă se gândea la ea altfel dovedea că era un cretin, ținând cont de cât de mulți oameni în care crezuse îl dezamăgiseră până la urmă.
Dacă n-ar fi fost faptul că Gabby părea așa fericită în compania lui în seara asta, ar fi fugit, să evadeze de sentimentele tulburătoare. Ca un reflex, disconfortul lui îi stărnii pofta de whisky.
Se uită la carafa cu limonadă, care nu avea să poată amorți nimic. Nici nu avea să îl ajute să spună ceva care să facă situația mai puțin ciudată. Nu că ea ar fi părut vreun pic conștientă de asta. Se pregăti pentru un val de invidie față de aparenta ei liniște sufletească.
Adunându-se, îi zâmbi lui Gabby când ea se așeză în sfârșit la masă. După ce puse sos de mere și morcovi în farfuria lui Luc, se apucă să-i taie meticolos porcul în bucățele. Unghiile îi erau tăiate scurt și nu erau date cu oă, dar mâinile se mișcau grațios. Jackson descoperi că era ciudat de captivat să o urmărească alături de ea. În ciuda tinereții ei, era evident că Gabby „mod firesc în rolul de mamă. „Y„trase m
Ea se uită la el, așa că el își ascunse gândurile „te ca ea să observe. Fluturând spre farfuriile aburind“
„Nu mă aștepta. Servește-te cât încă-i totul fierbinte gu sunt obișnuită cu mâncarea rece. „constatarea ei dezinvoltă nu avea nici urmă de resentiment- Probabil era obișnuită să facă zeci de asemenea sacrificii Pentru fiecare săptămână. Sincer fu- „se el așa pregătit sa fie tată cum crezuse atunci când Alison îi răpise alegerea?
Lăsând întrebările neplăcute laoparte, amintirea acelei pierderi - și lipsa posibilității de a decide - se aprinse precum jarul cărui i se face vânt. Jackson își umplu farfuria, rugându-se ca sosul, pe care Gabby îl pusese peste friptură și care mirosea divin, să-i abată gândurile.
Amestecul de muștar cu arțar nu dezamăgi.
-Fir-ar... începu el, până-și aminti de Luc. Dumne- zeule, Gabby, este delicios!
Complimentul lui îi aduse un zâmbet cu groițe.
-Mulțumesc!
Un bărbat ar fi putut deveni dependent de acele zâmbete.
Jackson o privi pe furie cum își tăia propria mâncare și ștergea o băltoacă de sos de mere făcută de Luc, fără să-l critice. Îi veniră zeci de întrebări în vreme ce se uita la ea, dar tăcu din gură, aparent încă incapabil să converseze cu o femeie pe care o dorea, dar nu voia să o seducă, chiar dacă ea se aranjase pentru el.
Bănuia că și ea avea propriile întrebări în timp ce se lăsa o tăcere stânjenitoare.
Luc rezolvă problema lovind din picior și întin- zându-se spre castronul uriaș cu sos de mere din centrul mesei.

-Mai vreau!

Gabby îi aruncă o privire piezişă.

-Nu mai primeşti sos până nu-ţi mănânci carnea, amice.

Ignorând-o, Luc băjbăi cu ambele mâini, într-un efort disperat de a ajunge la lingură.

- Mai vreau, mama!

-Ar fi trebuit să te avertizez că nu va fi o masă relaxantă. Gabby se uită la Jackson, scuzându-se 4 ^_„ înfipse o furculiţă într-o bucată de carne şi începu joc de-a avionul cu Luc. Vrum, tram. Deschide gura m ^ pentru mami!

Copiii chiar credeau în şiretlicul ăsta.' Luc cu sio^.. ranţă nu, dar asta-l obliga să nu se mai plângă pentru că îşi ţinea buzele strânse. Jackson nu se putu abţine ş, chicoti. Făcându-i-se milă de Gabby, se aplecă spre Luc

- Dacă nu vrei tu carnea, o iau eu.

Fără vreun avertisment, Jackson luă o bucăţică din farfuria lui Luc şi o băgă în gură, lingându-şi degetele, ca să fie sigur. Şi Gabby, şi Luc făcură ochii mari. Jackson ridică mâna stângă şi încorda un muşchi, uitându-se foarte serios la Gabby.

- Funcţionează.' Adică, o să câştig concursul de dat în leagăn mâine, nu-i aşa?

Gabby se prinse repede.

-Aşa cred. Dacă mănânci toată acea carne de porc, vei fi chiar puternic.

- Aşa mă gândeam şi eu.

Jackson mai luă o bucăţică din cina lui Luc.

Luc se încruntă şi coborî mâna un pic prea lent.

-Aia-i a mea.

-Oh , acum o vrei? Pentru că mie chiar îmi place

Jackson întinse lent încă o dată mâna spre farfuria lui Luc, dar micuţul trase farfuria de plastic. Apoi cu ceva bravadă, băgă în gură cu degetelele lui mănjite o bucată de carne.

Mica victorie a lui Jackson o făcu pe Gabby să 'âm- bească, ceea ce aduse aer proaspăt în plămâni lui Ce ciudat cum un moment^{simpu} putea să aibă efectulă« asupra lui. fi făcu cu ochiul şi apoi întâlni print „ caută a lui Luc cu o expresie exagera« de jnfrângme . Bine. tu câştigi. Bănuiesc că va trebui >5 găesc altă la Je a-mi face muşchii puternici. Luc nu-şi luă ochii de la Jackson în vreme ce mesteca oa doua bucată de carne, având o expresie provocatoare. iackson avu nevoie de tot controlul ca să-şi reprime -asul - o uşoare bine-venită de la apăsarea care în mod normal îi strângea pieptul. .Vei fi un unchi grozav, Jackson. Afirmaţia liniştită a lui Gabby îl tulbură la fel de mult p. cât îl încântă. Desigur, ea nu avea cum să ştie de povestea lui cu Alison sau motivele pentru care se afla el aici, în Vermont.

Când Vivi şi David întrebaseră dacă problema lui „u băutura le-ar putea răni copilul în vreun fel, chiar şi neintenţionat, rămăsese fără cuvinte. îl făcuseră să se simtă mic. Fusese motivul cel mai convingător pentru a ceda cerinţelor familiei lui de a-şi „reevalua” obiceiurile.

De fiecare dată când îşi amintea de ambuscadă - eh, intervenţie -, se enerva. Chiar dacă el tot nu credea că ar fi ajuns vreodată un beţiv, încă se înfiora de fiecare dată când îşi amintea expresia neajutorată, descurajată din ochii lui Vivi sau duritatea din promisiunea ei de a-şi proteja copilul. Il duruse faptul că ea îşi făcuse griji că Jackson ar fi putut ajunge ca tatăl ei.

- De ce te-ai încruntat deodată?

Gabby se uita la el, cu capul înclinat într-o parte, cu o expresie

întrebătoare.

- Mă încruntam?

Jackson își mancă ultima lingură din sosul de mere și hotărî să facă astfel încât să nu mai fie el în centrul atenției. Deși spera ca într-o zi să-și recapete detașarea care obișnuia să-l caracterizeze, i se părea prea riscant acum. -Aici ai locuit toată viața?62 Jamie Beck

-Cam da. M-am născut în Burlington. St.-î mei au emigrat aici din Montréal, dar eu și pării ne-am mutat aici când eu eram cam de vârsta lui î"

Când ea își menționa părinții, el își dădu se¹⁸ nu o văzuse și nici nu auzise nimic despre doamna chard. Se lăsă pe spate și își întinse picioarele, presu nând că Gabby își pierduse mama la o vârstă fraged[^]

- Mama mea a murit acum câțiva ani, deci știu c¹⁹î greu este să-ți pierzi mama, mai ales că a ta ar fi p²⁰ușă să te ajute cu Luc.

- Oh, îmi pare rău pentru pierderea ta, Jackson. Dar mama mea nu-i moartă. Strămbă din nas. Nu ad litt²¹, ram, oricum.

Înainte ca el să apuce să pună altă întrebare, Luc îi întrerupse, cu obrajii lucind de la sosul de mere:

-Am terminat, mama. Am terminat!

Ea îl răsplăti pentru farfuria goală cu aplauze și-l sărută pe obrajii murdari. Când ea își linse buzele pentru a testa dulceața, era ca și cum i-ar fi lins gâtul lui Jackson judecând cum răspunse tot corpul lui.

- Bravo, Luc! Vei fi mare și puternic, ca Jackson

-Ca tata, zise el, fără a fi conștient de modul în care mama lui tresări la menționarea bărbatului.

- Mmm. Îl ajută pe Luc să se dea jos din scaunul lui înalt, apoi aruncă o privire rapidă către Jackson. Stai un pic! Îl pun la un film ca să nu distrugă casa cât bem cafea.

După ce Gabby plecă din bucătărie, Jackson se între- bă ce fe de bărbat ar parăs²², - sau, mai rău, și-ar părăsi propriul fiu. Un idiot. De ce -var îndrăgosti o fată așa frumoasă și capabilă de un idiot? Dar apoi, „**U TL U**” probabil fusese tână²³r, speriat și nevre=aj²⁴ la U ' , , din proprie experiență că sarcinile "planific,te"rau cea mai rapidă cale de a d.struge romantismul în²⁵tl X?

Se ridică pentru a se face util, în „oc” enerveze pe un tip pe care nici m²⁶car *****

Ajun» vasele, le clăti și începu să le pună în mașina de ' ^ijt vase, când se întoarse Gabby. ^{SP} Oh, te rog oprește-te! Ești invitatul nostru. Se grăbi ^{SP}e el, îndepărtându-l. Nu trebuie să te ocupi de vasele

„^igur nu cunoști regula principală în bucătărie: bucatarul nu face curat. Jackson făcu semn din cap spre tava de friptură. Dă-mi tava aia! Fac minuni cu bureții

de vase-

Ea zâmbi și apoi se conformă. -Fac pariu. Luă un prosop curat. Eu o șterg. Gabby își sprijini șoldul de blatși, cu un zâmbet pe chip, așteptă într-o tăcere amiabilă. În loc să îndepărteze senzația de alinare pe care ea i-o inspira, el se hotărî să se bucure de ea.

Băgă tava în apă fierbinte, imaginându-și-o stând în această bucătărie seară după seară, hrănind și făcând curat după fiul și tatăl ei. Probabil era obositor și, uneori, se simțea singură. Din nou, se întrebă de tatăl lui Luc și dacă lui Gabby îi era sau nu dor de el sau dacă avea resentimente față de el.

Dându-și seama că stătea acolo doar o scurtă perioadă, hotărî să-și bage nasul.

-Deci trebuie să întreb, dar nu trebuie să răspunzi. Tatăl lui Luc este prezent?

Jackson rămase cu ochii pe tava din chiuvetă în timp ce o freca, permițându-i un pic de intimitate, în ciuda întrebării iscoditoare.

- E prin preajmă. Un lung oftat precedă valul de cuvinte ce urmă. Aveam doar 18 ani când am rămas însărcinată. El avea 21, și nu a vrut să fie tată. Când Luc a făcut un an, a început să se atate interesat, dar nu-i genul de tată „implicat”. Ridică din umeri. Dar mie îmi convine. Singurul lucru care-mi trebuie de la el este promisiunea de a nu se implica în felul cum îmi cresc fiul. Asta mi-ar îngreuna viața și, sincer, m-ar îngrijora. Jamie Beck

În mare parte, înțelegerea noastră neoficială p_{are} *. vină, așa că totn-i bine când se termină cubine, ^1 Colv

Chicotul ei nu ascunse complet ceea ce JacIcson^1 că era o dezamăgire cu rădăcini adânci, dacă nu o_u ea, atunci pentru Luc.

Îi dădu tava lui Gabby ca ea să o steargă. Desi spunea că îl încânta bucuria ei de a lăimta rolul ța?“ lui Luc, o și respecta pentru tăria ei.

- Meriți tot respectul. Multe femei în locul tău a, f ales altfel!

Femei precum Alison. Din nou, amintirea înghețată a mesajului ei înflorător - cel prin care îl anunțase ca avortase copilul lor, în ciuda rugămintilor lui - veni așa în forță prin venele lui, că-l arse.

De ce nu fusese Alison mai mult ca Gabby, în loc să fie ca ratatul de tată al lui Luc? În asemenea momente Jackson nu-și putea aminti de ce naiba se crezuse vreodată îndrăgostit de acea femeie. Poate că Gabby simțea la fel despre tatăl lui Luc. Oricum ar fi, buna lui dispoziție lui începu să se ofilească.

-M-am gândit să-l dau spre adopție, dar la finalul sarcinii nu exista o altă alegere pentru mine. Oftatul feminin al lui Gabby îl trase înapoi din amintirea lui morbidă. Doamne ferește să fiu ca mama mea!

Pentru că-i invadase deja intimitatea cu privire la tatăl lui Luc, hotărî să nu insiste despre mama ei nu ad litteram moartă”, alegând în schimb să aștepte și să privească.

Pentru un scurt moment, ea coborî garda, și lumina din ochii ei se stinse. El recunoscuse acea senzație sumbră de trădare, dar nu știu ce să spună sau să facă pentru a o alina. Până la urmă, metoda lui standard - o sti clă și un pahar mare - nu funcționase chiar așa bine pentru el.

39

Ea puse tava uscată pe blat și se întoarse spre el cându-se cu capul înainte, cum părea să f_{ea} situație- într-un moment de invidie pură. el descoperi că acest curaj de care ea dădea dovadă era mai pu_{tin} cât uimitor.

„Ne-a părăsit pe tatăl meu și pe mine chiar înainte să împlinesc 16 ani. Totul a început când s-a îmbolnăvit orav de zona zoster, culmea. A avut complicații - nevral gie postherpetică - și luni bune a suferit de dureri inten_{se} la nivelul nervilor, așa că doctorul i-a dat analgezice puternice, ca să o ajute. Dar ea a devenit dependentă de ele. Când boala a intrat în remisiune și rețeta m terminat, a găsit alte metode pentru a obține pastilele. Până la urmă, acei traficanți au dus-o spre heroină, care-i mai ieftină. Când tata a nas în sfârșit linie, ea a ales viața aia în loc de dezintoxicare și de a fi cu noi. Doare, pentru o parte din mine se va întreba mereu de ce, unde este, dacă va exista vreodată o zi când să ne reîntălnim în circumstanțe mai bune.

-Ce ai face dacă ea ar da un semn de viață?

Jackson știa că întrebarea lui avea la fel de mult de-a face cu propria situație cât avea de-a face cu a ei.

-Nu sunt sigură. Apoi se încruntă. Am amintiri frumoase dinainte să se fi îmbolnăvit. Dar acei ultimi ani au fost urâți, așa că, atunci când a plecat, m-am simțit ușurată. Gabby făcu o grimasă. Sunt îngrozitoare că simt așa? Pentru că ușurarea a fost cel puțin egală cu suferința. Mi-e dor de ceea ce a fost, dar nu mi-e dor de grijile zilnice. După ce au trecut șocul și tristețea, am găsit pace acasă - cu excepția momentelor în care eu o luam razna, din când în când.

Ridică din umeri, scuizându-se.

40

Janne Beck

Jackson încercă să păstreze o expresie netulburată în urma ieșirii ei emoționale, dar stomacul i se răsucea ca un șurub. David, Vivi, Cat și Hank simțiseră și ei cu toții ușurare în absența lui? Fusese așa absorbit în propria durere, că poate nu-și dăduse seama că îi făcea și pe ei să sufere?

-Deci nu vrei să o veri.

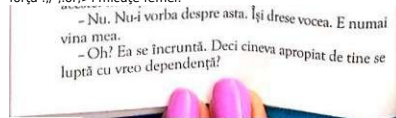
După o lungă pauză, Gabby oftă, privind spre punct îndepărtat, în timp ce vorbea.

-În mod normal, cred în a doua șansă, dar, în caz, nu sunt sigură. Nu merită să mă gândesc, pentru că nu se va întâmpla niciodată. În ultima ei remarcă auzi o notă de tristețe. Cel mai important lucru pe care l-am învățat din toată experiența asta este că trebuie să fiu pentru Luc mama de care el să fie mereu mândru. Una pe care să poată conta. Nu voi permite să fie rănit de cineva în care ar trebui să poată avea încredere. Nici măcar dacă acea persoană este propriul tată. Privirea lui Gabby reveni la el. Ești palid. Te-am îngrozit cu poveste dubioasă a familiei mele?

Palid? Era mai bine decât roșu ca sângele, cum ar fi trebuit să fie dacă se lua după temperatura crescândă a corpului. Un pic de furie răstăcită ieși la suprafață ca o consecință a oglinzii nedorite pe care ea i-o pusese în față. Dar ea nu știa despre viața sau despre secretele lui, deci nu știa cum îl afecta ce simțea ea legat de comportamentul mamei ei.

Ocbii albaștri ca de copil ai lui Gabby se umplură de îngrijorare, ceea ce goni iritarea lui. Doamne, îi admira forța și sinceritatea. Așa rezistentă, ceea ce-i amintea un pic de Vivi. Mă rog, mai puțin ciudățeniile și faptul că el nu se gândea - chiar deloc - la Gabby ca la o soră.

Cumva, mica și apriga războinică din fața lui rămănea veselă și plină de compasiune în ciuda abandonului, a faptului că rămăsese însărcinată cu un idiot și că își dusesese întreaga viață în acest orașel. O rușine densă ca smoala îl cuprinsese când compară slăbiciunile lui cu forța „./-.,or,>i micuțe femei.

_ Într-un fel.

își răsuci gâtul, scanând totul din cameră mai puțin ea, incapabil să-și amintească de ce crezuse că deschise ușa acestei uși fusesse o mișcare curajoasă. Bluza i se umezi de piele din cauza valului brusc de transpirație.

-Misterios.

Un zămbet resemnat apărui pe buzele ei, dar ea „u insistă.

Enervat brusc pe el însuși pentru că, prin comparație cu ea, el era fără coloană vertebrală și necinstit, îi întâlni privirea, într-o încercare de a-i merita respectul. Păcat că adevărul avea să zdrobească părerea ei despre el!

. După familia mea, eu sunt ratatul. Sunt în această pauză pentru că membrii familiei m-au atacat - mi-au spus să-mi schimb obiceiurile cu băutura dacă vreau să fac parte din viața nepoatei sau a nepotului meu. Privi cum ea rămâne cu gura căscată, apoi adăugă cu tristețe: Ți-am zis că întâlnirea noastră nu o să ți se pară prea mult timp o întâmplare fericită.

Mintea lui Gabby se goli când auzi mărturisirea lui neașteptată. O mărturisire care explica melancolia ocazională pe care ea o văzuse în spatele zămbetelor lui.

O vreme, se gândi la cuvintele potrivite în vreme ce încerca să potrivească această veste cu bărbatul care avusese grijă de ea în furtună, care construisese cu amabilitate locul de joacă pentru Luc, care dăduse buzna în existența ei banală și îi trezise fără să știe speranța de a primi ceva mai mult de la viață - ceva mai bun -, față de lucrurile pe care le acceptase cu resemnare.

Cum putea acest bărbat să fie ca mama ci?

Perspectiva nedorită îl puna într-o lumină fumurie, făcând-o să nu mai aibă încredere în instinctele ei. Timp de o zi, el scripise ca o oază în deșert, și aparent chiar asta fusese. O fantezie - a cărei pierdere bruscă și rapidă ^o lovi puternic. Desigur, spre deosebire de mama ei, Jackson al, familia în locul dependenței. Alesese să încerce schimbe de dragul celor apropiați. Și fusese ^{onesi} ea. deși știa cum l-ar putea vedea ea, dat fiind ^{ptop} ei ei trecut.

Simțind că el nu se deschidea adesea, știa că n-^{ar} ^ bui să trateze situația superficial.

- Dacă are vreo importanță, mi se pare că te desc_u foarte bine.

Rămase neobișnuit de nemiscată, auzind doar mu., murul jos ce venea de la televizorul din camera cealaltă.

- Sunt aici de doar 24 de ore - sau de trei accese de poftă, depinde de cum țin evidența. Își băgă mâinile în buzunare. Timpul va spune.

Jackson cel jucăuș, care-i păcălise pe băiatul ei să mănânce carne de porc, se retrase ușor în spatele unei cochilii dure. Cu capul plecat, plimbându-și privirea prin cameră pentru a o evita pe a ei, cu o încredințare ce se lupta să preia controlul pe fața lui.

Ea știa exact cum se simte să expui un adevăr dezonorant legat de tine. Cum se simțea el probabil stând acum în fața ei - vulnerabil -, pregătit pentru a fi judecat și pentru dezamăgire. Exact cum se simțise ea când fusese obligată să-și anunțe sarcina accidentală.

Așa că, deși nu se putea preface entuziasmată sau nonșalantă, avea să fie atentă să nu trateze situația - sau pe el - cu dispreț.

- Și, în acele 24 de ore, ai dovedit de două ori că ești un om grijuliu, generos. Un tip care își iubește familia suficient cât să facă schimbări. Una peste alta, eu pariez

^{re} EaVbservă că, pentru o fracțiune de secundă, buzele lui se curbară în sus, dar apoi reveniră într-o linie tristă.

- Ascultă, dacă-i în regulă, în seara asta o să sar peste ^{ca} El își lăsă brațele să cadă pe lângă corp.

Chiar atunci, tatăl ei intră pe ușa clin bucătărie.

Vântul se întetește. Cred că vine o furtună.

.Atunci, ar trebui să plec înainte să înceapă. Jackson - cuviință din cap spre tatăl ei, un zâmbet politicos în- ^{Julind} mina lui serioasă. Sper ca „urgenta” ta să fi fost fără evenimente.

.Nu lipsea nimic, dar ușa glisanta din spate nu era încluiată. Cred că niște copii de pe aici știau că-i goală casa j ^{ai} încercat să se strecoare înăuntru și să bea sau alte cele, apoi au fugit când s-a declanșat alarma. Jon clătină Jin cap. Bănuiesc că n-ar trebui să fiu surprins. Oamenii ii,u dintotdeauna decizii proaste când vine vorba despre alcool și sex. Gabby se uita în podea, știind că tatăl ei vorbise fără să se gândească. Nu fusese intenția lui să o insulte. Dar, ținând cont de propriul istoric și de tot ceea ce ea și Jackson tocmai discutaseră, comentariul picase prost. Tatăl ei nu păru să observe straturile de tensiune, traversând să-și ia farfuria din cuptor. Băgă degetul în sos și-i linse, apoi se uită entuziasmat la Jackson.

-Bun, corect?

- Excelent, domnule. Jackson zâmbi larg. Poftă bună!

Gabby îl urmă pe Jackson și rămase în ușă cât el coborî treptele. Luna se juca de-a v-ați ascunselea în spatele unor nori gri rapizi, dar lumina ei licărea ocazional pe șuvițele părului lui negru.

-Jackson!

El privi peste umăr.

-Da?

-Mulțumesc că ai avut încredere în mine...

Nu prea știa cum să încheie propoziția.

El doar încuviință din cap înainte de a se întoarce și de a o lua spre garaj.

-Închide ușa! Este frig, strigă tatăl ei de la masă.

Jimmie Beck

Ea se îndoaia că bucătăria caldă ar putea dezlăui speranța înghetată prerență încă în inima ei, dar în ușa și se duse să se așeze lângă tatăl ei.

Dezvăluirea lui Jackson nu ștergea amabilitate, lăsa față de ea, dar sfărâma iluziile ei despre el ca fiind un bărbat de încredere.

Știa că un om dependent nu era de încredere. Te puteai baza pe el. O putea răni și, mai important, îl putea răni pe Luc. Cu toate astea, voia să creadă alte, despre Jackson. Voia să păstreze senzația efervescentă pe care el o stărnește. Să-i demonstreze că era diferit de mama ei și de Noah, care o dezamăgisera.

- E totul în regulă.

Privirea tatălui ei cerea un răspuns. -Da. De ce?

- Pari tulburată. Lăsa furculița jos. Jackson n-a fost lipsit de respect, nu?

- Nu, tată! A fost un gentleman. L-a făcut pe Luc să mănânce și a spălat și vasele.

Tatăl ei ridică sceptic dintr-o sprânceană

-Să nu pui ochii pe el! Luna viitoare se întoarce la viața lui reală.

Pufăi drept semnal că nu uitase - ceea ce de fapt cam făcuse. Poate că nu neapărat uitase, ci dăduse deo- parte Ignorase cu bună știință, ca să se convingă că un mic flirt avea să fie de ajuns.

Genul asta de prostie doar dovedea adevărul credinței tatălui ei cu privire la băutura și sex. Sunetul a sute de piese de Lego răsturnate pe podea sublinia asta de necesar.

70

capitolul 5

Jackson auzi zumzăitul unui suflător de frigid. Privi afară pe geamul apartamentului său

, Gabby suflând frunzele de pe alee spre gazon. De ce

„putea să o ajute, dar ezită, gândindu-se că era mai bine să păstreze distanța. De la conversația lor din bucătărie, în urmă cu două nopți, fusese neliniștit. Neliniștit de a ce-i mărturisise. Neliniștit de atracția față de ea. Neliniștit de tot, inclusiv de ce naiba credea că avea să solve aici în Vermont.

În afară de a-și ține promisiunea de a sta cu Luc la locul de joacă în ziua anterioară, păstrase la minimum contactul cu Gabby. Întorcându-se de la geam, își mai turnă o cană de cafea și citi o informare lungă de la Hank despre două dintre cele mai mari proiecte de renovare ale lor.

Devenind tot mai agitat, își luă vechii bocanci de drumeție pe care-i adusese cu el. O drumeție în ritm vioi se făcea cale sănătoasă de a scăpa de tensiune.

Cel puțin, i-ar ocupa vreo două sau trei ore din zi, ceea ce însemna mai puțin timp să se gândească la problemele lui sau să cedeze și să bea o bere rece.

Tocmai încerca un nod dublu, când auzi gălăgie de afară. Ridicându-se de pe scaunul din bucătărie, se duse la fereastră la timp să o vadă pe Gabby urcând pe o scară și cărând două găleți. Pentru Dumnezeu, un vânt mai ușor ar sufla-o. „S-a zis cu drumeția mea.” Leși repede și coborî treptele. -

Hei! Stai așa!

Ea încremeni, ridicând din sprâncene, și coborî privirea. -Ce s-a întâmplat? Jackson apucă scara pentru a o stabili. -N-ar trebui să te urci acolo. Este periculos. -Știu ce fac.

Îi zâmbi condescendent înainte de a mai urca o treaptă. Deși i-ar fi plăcut să stea acolo și să admire această Jamie Beck

priveliște deosebită a fundului ei rotund, nu voia să urce și mai mult. -

Gabby. Ea pufni.

-Cee?

El își trecu o mână peste față.

- Poate că știi ce faci, dar mă faci să fiu neliniștit

- Atunci, nu te uita, dar eu trebuie să curăț jigheaburi- le. Astăzi

este o zi perfectă - abia bate vântul, este soare,

- Bine. Înțelegea logica. Atunci, coboară și termină cu frunzele.

Mă ocup eu de jigheaburi.

Ea deschise și închise gura, apoi se încruntă.

-Nu-mi spune că ești misogin.

-Sunt sigur că ceea ce vrei să spui este „Mulțumesc că ești așa un cavalier”.

Zâmbi, nedorind să continue să se certe cât ea stătea cățărata pe scară la câțiva metri deasupra lui.

Ea râse.

-Tu vorbești serios. Chiar te stresează să mă vezi așa?

- Da, chiar da. Te rog, eu mă urc pe scări și agăț câpriori zilnic.

Lasă-mă pe mine să o fac!

- Bine. Ea coborî. Punând gălețile pe pământ, își dădu jos mânușile. Mă îndoiesc că astea îți vor veni bine, dar ai nevoie de ceva dacă vrei să cureți mizeria.

-Am mânușile de lucru în mașină, mersi

- Se pare că ești pregătit pentru orice.

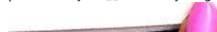
72

Gabby părea îmbufnată, ceea ce-l nedumerea. Se scăr- pină în cap. mi-am ieșit din

- Simt că ești supărată, deși răspunsul meu când cineva se oferă să ajute este să-i mulțumesc.

-Scuze! Își feri privirea. Este clar că mână.

Asta-l deranjă, din cine știe ce motiv. Și asta deranjă și mai mult. Nu voia să-i pese că viața ei „racile” ficiă și singuratică. Avea propriile probleme, d_o *

toate astea, părea o fată care merita mult mai mult • j_e ceea ce primea de la viață. ¹ C_ă el fusese de vârsta ei, abia terminase colegiul, „îțiindu- și cecurile și trăind viața fără griji a unui lurlac. Niciodată nu dusesese lipsă de prieteni sau de distracții- în puținele zile de când era aici, nu văzuse nici 'm_g din acele lucruri în viața ei. Se întrebă dacă-și mai „minte cum să se distreze. Apoi drăcușorul de pe umărul lui ȘOP” că el „ar putea arata cum să se distreze.

.Te iert.

Se scuză pentru a se duce să-și ia mânușile înainte să facă vreo prostie, apoi urcă pe scară și se apucă de neplăcutul proces de a curăța jigheaburile.

În timp ce el muncea, Gabby reveni la suflarea frunzelor Nu-și vorbiră în următoarele minute. Când ea dispăru, „l se întrebă unde se dusesse, până când auzi pomind motorul mașinii de tuns iarba.

Privi peste umăr și o văzu împingând spre casă o mașină de tuns iarba și de făcut compost. Încrămeni în vârful scării, rugându-se ca el să nu lovească scara.

Ea se apucă să aranjeze frunzele sistematic, în rânduri îngrijite, oprindu-se din când în când să grebleze o zonă de compost și să adune vreo frunză rămasă. Apoi atacă o grămadă mare de frunze cu acea mașină de

compost și puse resturile într-o roabă, pe care o rostogoli în grădină,

44

Jamie Bcck

pentru a împrăștiia conținutul.

Din nou, el avu ocazia să observe hârnicia ei. Ar fi putut să jure că la un moment dat o văzuse zâmbind. Se îndoaia că Allison sau orice altă femeie cu care ieșise vreodată ar zâmbi în vreme ce ar toca frunzele - dacă ar fi făcut asta în primul rând. Absurdul întâmplărilor îl făcu să zâmbească, și își dădu seama că în ultimele „le zâmbise mai des decât își putea el aminti că zâmbise înainte.

Când termină cu jgheburile, strânse scara și totul în garaj. Înainte ca el să

termine, ea du_{se} în

coală în garaj.

-Nu-ți place compostul din scoarța? Întrebă „J”, ^

du-și jos mânușile.

-Frunzele sunt gratis. Ridică din umeri. Fiecare ce”,

contează.

El încuviință din cap, deși adevărul era ca nu avu^ niciodată griji

financiare. Cel puțin, nu până la bles_{se}.

matul ăsta de proces.

-Ascultă, Jackson, îmi pare rău dacă mai devre_{ma} am părut

nerecunoscătoare. Ajutorul tau chiar a făcut diferența. Acum, am timp să

sun la fermele Trax în legătură cu livrarea baloturilor de fân pe care le

vreau pentru petrecerea de Halloween, înainte să-l iau pe Luc de la

grădiniță.

El auzise mare parte din ce-i spusese ea, dar mintea i se blocase pe

„baloturi de fân”? În ochii ei scăpără neastâmpărul. -Vreau să construiesc

un mic labirint pentru copii acolo. O să avem și tradiționalul prins de mere

cu gura. Ar trebui să vii! Dar costumul este obligatoriu.

- Pare multă muncă pentru tine.

- Merită. Zâmbi. Oricum, trebuie să mă apuc de cină și să bag niște

rufe la spălat, așa că ne vedem mai târziu.

Muncă, muncă, muncă. Nu obosea niciodată sau nu se revolta?

- Cum am mai zis, am mult timp liber. Când ai nevoie de ajutor, doar

cere.

-Mulțumesc, dar...

Ea tăcu, părând neobișnuit de timidă.

-Dar?

- Mă tem că dacă-ți tot accept ajutorul va face să fie mai greu după

ce pleci. Știi cum se zice că nu ți-e dor de ceva ce n-ai avut nic. odată?

Cum e cu banii, cred. Bănuiesc că-i mult mai ușor să fii _{pe terasă} ^

A fi să pic^{ea} breac, Jani! 71-55 febuiască să te descurci f- cec a ce obișnuiai să iei de-a gata.

Vocea ei pleri, probabil în același loc distant reflectat în ochii ei frumoși. _£1 „vU nevoie de câteva secunde ca să-i priceapă logi- dar înțelese la ce se referea, chiar dacă-l deranja. Nu '„ja să-i îngreuneze lucrurile, așa că se potoli. V„.Asta-i modul tău politicos de a-mi cere să-mi păstrez *otvalerismul* pentru mine?

Ea zâmbi, și în obraji îi apărură gropițe.

„Exact.

La naiba cu asta! Ea avea nevoie de cineva să o zgâlțâie ■i să-i aducă aminte că existau lucruri la fel de importante ca blestematele alea de responsabilități.

El ezită înainte de a vorbi.

- Poate că sar calul, dar nu-mi place că pari așa dispusă să te obișnuiești să fii singură, fără nimeni care să te ajute.

-Nu sunt singură. Părea atât de sincer de împăcată. i1 am pe Luc, și tata mă ajută enorm prin faptul că ne oferă un loc sigur, gratuit unde să locuim.

- Ești așa tânără. Cum rămâne cu spontanitatea? Cum rămâne cu flirtul, dansul, mersul la film? Cum rămâne cu prietenii care se implică și luminează calea? Fă-l pe tatăl lui Luc să-și asume mai multe responsabilități, ca să te bucuri de viață!

Se opri, simțind că tonul îi fusese mai tensionat decât intenționase.

Clătină din cap, tulburat. O singură privire la fața ei ce se înroșea îi spusese că sârise calul.

-Nu *vreau* ca tatăl lui Luc să fie mai implicat, mulțumesc. Și apoi, credeam că ești aici să-ți rezolvi propriile probleme. Ridică dintr-o sprânceană. Sau asta-i una dintre chestiile alea „nefericirea caută nefericire”, când situația ta de rahat pare mai bună dacă te concentrezi la ceea ce crezi tu că-s problemele mele?

- Hei, nu merit asta.

Janic Beck

Poate că vorbise neîntrebat, dar nu dorise să jignească.

-Și *eu* n-am nevoie să fiu analizată de tine, *un ti*» pe care abia-l cunosc, care aparent a lăsat „distracția” să pună stăpânire pe viața lui atât de mult, că familj, lui i-a dat un ultimatum. De cum termină, ochii ei se măriră, de parcă regreta că-l repezise. Jackson, îmi par, rău. Eu nu...

- Nu contează. Flutură dintr-o mână. Cred că mă duc în drumeția pe care o planificasem înainte să te văd atârnată de scară.

Înainte ca ea să mai spună ceva, el ieși din garaj. Era supărat pe ea, dar mai supărat era pe el. Ce naiba-i apucase de începuse conversația asta?

Fir-ar, avea nevoie să bea ceva.

Gabby stătea lângă fereastra din camera de zi, uitân- du-se cum jeepul lui Jackson intra pe alee. Își dorea să nu fi observat imediat când el venea și pleca, mai ales după confruntarea lor de săptămâna trecută. După ce-i trântise în față replica despre problema lui cu băutura, își dorise să-și fi putut mușca limba. Cuvintele ei îl dă~ duseră înapoi? îi pusese, cumva, în pericol recuperarea?

Tentaculele mereu prezente ale neliniștii pe care le cunoscuse în adolescență - acele ore lungi petrecute studiind stările și comportamentul mamei ei pentru a prezice când avea să fie drogată sau leșinată - reveniseră, răzbunătoare.

76

Resentimentul față de Jackson pentru că read acea povară în viața ei mocnea în ea, deși poae i” „1 nedrept din partea ei, ținând cont că el nici nu-i „... să-și facă griji, nici nu-i datora ceva. Cu toate ast„**“. făcea griji că el băuse și se ruga să nu o fi fa„** burător era că, deși nu era treaba ei să se b„ge în j' lui, voia să-l ajute să evite tentația. „amă

Mintea ei reveni la acea zi plăcuți în care lacU«- cu LUC la leagSr, Gahhy îl privea dc U ^uitând țipetele incantate ale băiatului ei. Rămâne în erădină, culegând n.ște dovlecei și ocupându-se <le reco a legumelor de toamnă, deși gândurile îi fuseseră ames-^{rezalte cu} «-, doză de atracție fără speranță și curiozitatea privind șansele lu. Jackson de a-și înfrânge dependentă Gabby simțise un nod dulce<imărui în piept văzându i pe Luc însuflețindu-se sub atenția deplină a lui Jackson

Evident că-i plăcuse să audă râsetul amestecat cu ciripitul păsărilor. Luc vibrase de bucurie sub soarele strălucitor de octombrie. Jackson adunase până și o grămadă Jc frunze în jurul bazei toboganului, în care Luc alu-necase vesel de nenumărate ori, țipând „Din nou” de parcă de fiecare dată fusese o experiență cu totul nouă.

Gabby zâmbea chiar și la amintirea chipului euforic ars de vânt al băiatului ei.

Dar faptul că cel care se jucase cu Luc fusese Jackson nu Noah, îi zgândărise rănil. O forțase să admită că, în ciuda iubirii ei, Luc avea să crească la fel ca ea, capabil să se bizuie pe un singur părinte. Nimic din ce ar face ea nu ar putea umple complet acel mic gol din inima lui când avea să se întrebe de ce tatăl lui nu îl iubise suficient.

Mai rău, își dăduse seama că, în ciuda multiplelor și convingătoarelor minciuni folosite să se convingă de altceva, Luc avea nevoie de un tată.

Un bărbat devotat, opus tatălui biologic care trecea uneori să-și ia fiul la o înghețată.

Și, lăsând deoparte înfățișarea lui prezentabilă și urmele de umor, Jackson nu avea să fie probabil niciodată acel bărbat. Nu locuia aici, avea o problemă cu băutura Și - ah, da - nu dăduse niciodată de înțeles că ar fi interesat de rol.

De la acea discuție, ei reduseseră întâlnirile lor la discuții despre cele mai bune poteci pentru drume- t' i sau despre restaurante locale. Din când în când, Luc îl prindea într-un scurt joc de urmărire, după Jackson se scuza înainte ca orice discuție să fie prea personală.

Poate că-l speriaseră sau poate că doar regretase împărțirea chinului lui personal. Oricum ar fi, o dată într-un amestec haotic de neliniște și dor.

- Ce faci?

Privirea întrebătoare a tatălui ei o făcu să se rușineze.

- Nimic. Mi-a atras atenția mașina lui Jackson, ta tot.

Tatăl ei mormăi cu subînțeles, așa că ea îl evită privirea.

- Ieri m-a abordat și s-a oferit să repare porțiunile de lemn putrezit de la casă.

- Oh? Gabby se așează mai dreaptă și se străduie ca sprâncenele să nu i se unească. Ne permitem? Credeam că vom folosi banii de la el pentru a compensa grădinița lui Luc.

Tatăl ei flutură din mâini.

- A zis că face munca gratis. Ar trebui să plătesc doar pentru materiale, pe care le poate cumpăra de la angro.

- Da?

Încruntându-se, dădu laoparte cu degetul de la picior niște jucării. Chiar putea să fie așa generos sau îi era milă de ei și de bugetul lor restrâns? Îi era milă de ea și de viața ei tristă?

- Zice că-i place să se țină ocupat. Tatăl ei luă telecomanda și porni televizorul. Mi se pare că are multe pe cap. Anumitor bărbați le place să stea și să se gândească la necazurile lor, alții au nevoie să fie în mișcare. Gabby nu-i povestise tatălui ei despre mărturisirea lui Jackson, în mare pentru că își dăduse seama că Jackson avea nevoie de intimitate. Nu era o amenințare.

- Mi ai viciul? - Tatăl ei, așa că nu avuseseră motive să îi împartă pentru

șească derularea.

- Ar trebui să profităm așa?

Bătău uitate, gândindu-se. Măcar ca și cum i-am fi ccurt ajutorul. El s-a oferit Vrea să o facă. Trase maneta vechiului fotoliu, luă telefonul și se lăsă pe spate. Patriots joacă cu Giants în patruzeci de minute.

În mod normal, stătea cu capul să se uite la meci. Poate făcea niște floricele și deschidea o bere. Dar acum, o cotropea neliniștea. Tîrăda lui Jackson îi reveni în minte, făcând să se gândească la socializarea de care rareori bucura. Poate că avea dreptate, și petrecerea clar prea mult timp această cameră de zi pentru cineva de vârsta ei. Deși nu l-ar fi dat la schimb pe Luc pentru o viață de petreceri, îi era dor de spontaneitatea vieții ei de dinainte de a fi mamă.

- Dacă-l pot culca pe Luc, te deranjează dacă mă duc la Mulligan's să văd prima repriză cu Tess? Se ridică, uitându-se plină de speranță la tatăl ei. Mă întorc până se trezește Luc. - Pot să-mi faci un sandwich înainte? Zămbetul lui viclean o făcea mereu să chicotească. Tatăl ei era o stâncă, și ea niciodată nu luase de-a gata faptul că iubirea și acceptarea lui îi permiteau să îi ofere lui Luc un acoperiș deasupra capului și mâncare.

- De acord. Îi atinse antebrațul când trecu pe lângă el în drum spre bucătărie. Mersi, tată!

Gabby sosi la bar chiar înainte de începutul meciului, îmbrăcată cu tricoul ei preferat al celor de la Patriots și în blugi deschiși la culoare. Un val de energie pulsa prin ea la gândul de a se uita la meci din mijlocul unei mulțimi. În plus, prietena ei Tess se oferea mereu să fie barmanită în zilele cu meciuri, pentru bacșișurile mari. Oamenii beți aveau tendința să

vorbească mult și tare, așa că Tess avea, de obicei, cele mai colorate bârfe. Asta însemna că astăzi Gabby urma să afle și cele mai recente știri senzaționale.

Jamie Beck Când intră în bar, sunetul asurzitor de la
ce acoperea zgomotul de fundal al unui stadion, urlă în urechi.
Făcându-și loc prin mulțimea destup mare deja, flutură din mână spre
Tess, apropiindu-se de bar.
Interiorul de la Mulligan's imita oarecum interiori de la lanțul Applebee, cu
ferestrele sale mari, mesele sărate în jurul unui bar pătrat aflat în
centrul camerelor și mai multe televizoare mergând în același timp. Cu
prietenos, coerent; cam tot ce-ți trebuia într-un bar local.
- Nu mă așteptam să te văd astăzi. Tess îi zâmbi în timp ce umplea
un pahar de bere. Ce-ți dau?
Ambele femei se speriară de zgomotul brusc făcut de clienți ca reacție la
decizia proastă a arbitrilor.
- Bud Light, cartofi copti și cele mai bune bârfe pe care le ai.
Gabby puse 15 dolari prețioși pe bar și se așeză pe unul dintre ultimele
scaune de bar libere. Se uitară amândouă cum cei de la Patriots câștigă
4,30 metri.
- De fapt, este destul de plictisitor în ultima vreme. Dar am auzit
că Jan îl înșală zărași pe Tim. Cu un jucător profesionist din Stratton.
- De ce rămâne cu ea? Tess ridică din umeri.
-Unii tipi iubesc panarama asta. Tim e un dulce. Merită mai mult -
Poate ar trebui să mă dau la el. Tess șterse barul
înde bat ^ timp dacă Relegi
-Tu și Tim? Nu pot să-mi închipui. Este prea calm pentru tine.
- Uită-te în jur, Gabs! Nu prea ai de unde l bine accepți ce este
disponibil decât să do. nu vei avea niciodată. Chicoti. Dă - m i , n ceea ce j
i
e să du, m.
•se

A umilul riscul 49

N.C. "Scar

o« V! _{io}dată înainte nu urâse sunetul numelui lui Tess.

'-se detestă

less işi d
-Jackson.

-Păi. Jack

-Oh, serios? Jackson se întoarce spre Gabby. Ești de acord, Oabby?

Gabby ridică din umeri și, pentru a nu fi geloasă, invocă imaginea

-Tom Brady este omul, din mai multe puncte de vedere.

Jackson își dădu ochii peste cap.

-Este un măgar.

- Ești gelos?

Sigur fiecare bărbat îl invidia pe frumosul, atleticul zeu Tom Brady.

- Pe un frumuseț arogant care și-a părăsit prietena gravidă pentru un

Înainte ca Gabby să-și revină după lovitura suferită de dragu

sportiv, Tess întreabă:

-Voi doi vă cunoașteți

-Jackson este chiriașul nostru în următoarele câteva săptămâni.

Gabby bău din nou din berea ei, simțindu-se inconfortabil sub privirea

-Ce norocoasă! Tess își înclină soldul, clar dornică și-l întâmpine pe nou-

sositsi acum aparent nedornică să se mulțumească doar cu Tom. Hei,

Jackson, ha. să facem

Un pariu! Dacă Patriots pierd, îți achit cu nota. Dacă de la Patriots câștigă, îmi datorezi o cină.

Gabby aproape se înecă auzind-o. Ea și Tess nu fusese niciodată în competiție pentru același bărbat, % că nu fusese niciodată deranjată de flirtul agresiv „I”, Tess. Nu că Gabby ar fi avut vreo intenție să se combine, acum cu Jackson, dar chiar și așa.

- Nu pot cu cina, încep eu, dar, dacă Patriots câștigă îți dau un bacșiș de 100%.

Gabby fu inundată de un alt oftat de ușurare când Jackson refuză invitația deloc subtilă a lui Tess.

Tess își încrețește nasul, dar nu insistă.

- Nu după bani umblam eu, dar este un pariu corect. Accept.

Jackson încuviință din cap și cercetă repede meniul.

- O să încep cu o porție mare de *nachos* și - privirea i se îndreaptă spre sticlele din spatele barului, în timp ce mâna lui se făcu pumn, o root beer.

- Root beer?

Tess făcu ochii mari.

Gabby observă că umerii lui Jackson se lăsaseră un pic.

- Am chef de ceva dulce.

Tess încuviință din cap, apoi se uită repede la Gabby.

- Tu mai ai nevoie de ceva, Gabs? ^aur-

-Sunt bine, mersi. Se pare că tioii rîu i

o carafă. „P” acolo mai vor

Gabby făcu semn din cap spre partea cealaltă - lui, recunoscătoare pentru

scuza legitimă - „părtașe” Tess.

Apoi se întoarse spre Jackson și se aplecă ceva acid despre blonde. Tess sa

spună

-Tata mi-a zis că te-ai oferit să repara. trezită. Mai întâi locul de joacă,

acum asta W? rita P?” ce crezi despre noi și despre toate neajunsurile noastre

noastre.

Întrebarea ei atrase o privire tăioasă din partea lui. Jackson se roti în

scaun și se aplecă mai aproape, ca doar

ea să-l audă.

-Din câte-mi dau seama, tu n-ai defecte, Gabby.

privirea ei căni pe gura lui, dar el se retrase apoi.

Bătând darabana cu degetele mari în bar, el zise:

-Sincer, ținând cont de ce știu despre mine, sunt surprins că-ți pasă de ce

cred eu, darămite că te simți ciudat cu privire la defectele tale, dacă

există.

Iar o lăasă în derivă. Gândurile ei se învârtteau ca un vârtej, în timp ce

băjbăia neajutorată după ceva care să o țină la suprafață.

De ce-i păsa, de fapt? Dacă-și permitea să simtă ceva pentru el, dacă-l

invita de bunăvoie în gândurile sau în inima ei, nu avea decât de suferit

când el avea să plece, dacă nu chiar mai devreme. Dacă ar fi fost vorba

doar despre sentimentele ei, probabil și-ar fi asumat riscul. Dar inima

sensibilă a lui Luc nu merita iadul aparte al unui atașament irosit.

Din fericire, meciul de fotbal le oferii ei și lui Jackson o scuză să iasă din

conversația ciudată. Jackson se bucură când echipa lui câștigă 39 de

metri dintr-o singură mișcare.

Tess reapăru cu băutura lui Jackson.

-Porția de nachos vine într-o secundă. Sunteți bine?

-Ținând cont de poziția din teren a celor de la Giants după acel șut, aș

zice că sunt mai mult decât bine. Zâmbetul relaxat al lui Jackson ar fi

putut fi și o rază laser judecând după modul în care Tess se topea în

prezența lui. De fapt, poate ar trebui să comand un festin, pentru că se pare că va fi din partea casei.

Gabby își dresе vocea.

- Dacă ți-e foame, poți să iei un cartof.

-Mersi!

86

Jamie Beck

El luă un cartof, lingând smântână de pe f, timp ce mesteca. Nu o făcuse cu intenția de a ^{eri} pe ea să-și strângă coapsele copleșită de un val fieri-^{nt} de dorință, dar se întâmplă oricum. *La naiba!* ^{int} Vin imediat cu porția ta de *nachos*? Tess îi făcu cu ochiul lui Jackson, apoi se întoarse ^{se} următorul client. Cel puțin doi alți bărbați de la bar n urmăriră fundul cu privire. Nu era de mirare că făcea! grămadă de bani în zilele cu meciuri.

-Ești unul dintre puținii tipi pe care i-am văzut refuzând-o pe Tess.

De cum îi ieșiră cuvintele din gură, își strânse buzele. Doamne, chiar trebuia să înceapă să gândească înainte de a vorbi.

- De ce mi se pare că asta te face fericită? Nu-ți place de Tess?

Se apropie mai mult, zâmbind.

- Normal că-mi place de Tess. Este prietena mea. -Cu toate astea, nu vrei să o vezi cu mine?

Avea un zâmbet subtil care sugera că bănuia motivul. Jenată, ea zise:

- De ce mi-ar păsa dacă ai fi cu Tess sau cu oricine altcineva?

-Tu să-mi spui. Se întoarse spre ea astfel încât genunchii lui atingeau coapsele ei. Temperatura din bar crescuse. Zâmbetul lui de flirt - cel puțin, dacă nu o înșela memoria, așa arăta - o făcu să simtă furnicături pe interior. îi atinse brațul. Mă bucur să văd că ai ieșit din casa aia și că te relaxezi un pic. -Și eu.

El părea că-și ține respirația, de parcă se gândea la următoarele cuvinte, dar apoi doar se întoarse spre

~aTimți lipsa senzației genunchilor lui pe ^{picu}șul ei și' își dădu seama că se holba la ^{spate} dintr-ei când vorbi.

87

.Săptămâna trecută n-ai greșit complet.

Am greșit. Se uită la ea. Am greșit că te-am cică- ^{at} și că te-am judecat. Tu încerci să îți rezolvi propriile probleme, ceea ce este mai mult decât pot spune ^{eu}. Asta nu zice multe de bine despre mine, ținând cont că-s cu aproape zece ani mai mare, dar nu ^{mai} înțelept.

.Poate că, în loc să te consumi pentru greșeli, ar trebui să te mândrești cu efortul de a te schimba.' Adică este mare lucru, corect? Nu-i ușor să te schimbi. Dumnezeu mi-e martor că mi-aș dori să schimb unele lucruri la mine.

Mușcă dintr-un cartof ca să nu se uite la el.

-Cum ar fi? Întrebă el mijind ochii.

- Pentru început, deseori nu mă uit înainte de a sări, cum îți place tatei să-mi amintească. Ridică din umeri. Luc este dovada vie pentru consecințele impulsivității.

-Ceva-mi spune că te-ai maturizat mult de când ai devenit mamă.

-Așa-mi place să cred, dar apoi fac sau spun câte o prostie înainte să apuc să mă gândesc la consecințe.

-Eu nu mi-aș face griji. Tendința ta de a spune exact ce crezi este foarte atrăgătoare. Cel puțin mie așa mi se pare.

-Da?

Corpul ei se aplecă involuntar spre al lui. El se uită în ochii ei cu o privire caldă și liniștitoare.

-Da.

Gabby văzu atunci peste umărul lui Jackson ultima persoană din oraș cu care voia să vorbească.

-Noah.

-Gabs.

Jamie Beck

-Bucuroș să ajut.

foame. Timp de câteva minute prețioase, se simțise din nou ca o fată singură, flirtând cu un băiat frumos. Dar între compania nedorită a lui Noah și faptul că o văzuse pe Tess flirtând cu Jackson, se săturase de bar. Poate că, până la urmă, confortul și siguranța camerei ei de zi i se potriveau mai bine.

- M-am simțit tare bine, dar Luc se va trezi în curând. Nu vreau să profit de tata. Se ridică de pe scaunul ei. Ne vedem mai târziu.

Jackson flutură nonșalant din mână drept rămas-bun și apoi se bucură când echipa lui blocă o pasă lungă. Când Noah se așează pe scaunul ei și o strigă pe Tess, Gabby îl văzu pe Jackson cum închide ochii, de parcă s-ar fi rugat în gând să aibă răbdare.

„Amin, frate.”

În drum spre casă, spusese și ea propria n „Te rog, nu-l lăsa pe Jackson să creadă nici un cu ce iese pe gura lui Noah”.¹

Cu excepția întreruperilor frecvente din parte, Noali și a lui Tess, Jackson își împărțise atenția • televizor și *nachos*. La sfârșitul celei de-a treia rețetă² însă, speranțele lui de a se distra la meci se evaporă³ seră complet.

Abia își amintea zilele când i se păruse ușor să se dis. treze. Când se putea bucura fără griji de un bar, de un meci, de o masă. Când trăia de pe un moment pe altul fără griji, pentru că se credea invincibil. Întrucât cont! siderase viitorul plin de promisiuni. Pentru că avusese încredere în alții ca în el însuși. *Ha!* Pentru că fusese un prost. -Se pare că Tess te place. Noah înghiți un pumn de amestec de nuci. Eu am trecut prin asta. Dar s-ar putea să vrei să încerci.

Noah nu era primul tip pe care să-l fi întâlnit Jackson și care să se laude cu cuceririle lui, dar, ținând cont de faptul că abia se cunoșteau, ei bine, nu-i venea să creadă că idiotul ăsta era tatăl lui Luc. Și despre Gabby vorbea la fel?

- De fapt, este perfectă pentru un tip ca tine Noah mai luă o gură de bere și se întoarse spre Jackson.

Jackson nu voia să-l cadă în capcană - nu mai avea nervi; afectați de alcool -, dar nu putea să lase să treacă astfel observa. a lut. Cu un calm fortat, și im alt *hăclw* înainte de a răspunde.⁴

- Un tip ca mine?

-Da. Noah îi lovi pestebratpe⁵ Jackson amici de ani bun.. Un t.p în vacanță, care , „I”, „” ni o fată bunii. ¹ „care” ca să se distreze, dar nu cu o fată bună.

Dacă un tip ar fi vrbat așa despre sora lui Jackson, ² ar fi trezit cu un ochi vânăt în două secunde. **TCS** nu îi era rudă, nici măcar prietenă, dar el o apăra oricum:

„Mă îndoiesc ca less ar aprecia genul ăsta de laudă.

-Oh, nu știu. Noah zâmbi arogant. La cum s-a uitat la tine, cred că ar aprecia.

Jackson încă nu-și dăduse seama ce urmărea Noah, dar se îndolia că individul voia ca ei să fie prieteni. Și Jackson nu căuta prieteni - și clar nu unul ca Noah.

-Oricum ar fi, nu-s interesat.

Mai mănca un nacho, dorindu-și ca Noah să priceapă aluzia și să plece.

- De ea sau de femeii?

Noah chicoti. Tipul avea prostul obicei de a râde la propriile glume. De ce trebuia ca fostul iubit al lui Gabby să fie Noah, dintre toți oamenii? Nu putea risca să se ia în gură cu un polițist dintr-un orașel. Cu acest gând în minte, renunță la ultima insultă.

-Mă interesează să văd restul meciului.

Jackson se întoarse iar spre ecran, sperând că Noah avea să își piardă interesul și să plece.

Noah mai luă un pumn de alune înainte de a se apropia.

- Bănuiesc că nu trebuie să-mi fac griji că umblu după Gabby, atunci. Frumusețică foc, deși nu mai este la fel de amuzantă cum era. Și-a pierdut tot umorul de când a devenit mamă.

Jackson nu era născut ieri. Recunoscui greșelile lui Noah - mai întâi, îl îndemnaș pe Jackson spre Tess, acum compromiterea farmecului lui Gabby într-o încercare de a-l opri pe Jackson. Doar un idiot ar vorbi așa despre mama copilului său ai să-și marcheze teritoriul. Gabby merita mult mai mult.

92
Poare că Jackson ar fi trebuit să facă o

gândească la cum ar fi afectat-o ce urma să spună? Noah îi enervase prea tare.

- Poate pentru că nu-i prea amuzant să fii singură.

-Nu va fi singură mereu. Noah își termină berea dintr-o înghițitură mare, apoi studie gâtul sticlei în care se desfacea eticheta. Eram prea tineri să știm ce naiba făceam când a rămas însărcinată. Dar în ultimii ani m-am distrat destul. Acum, sunt pregătit să mă așez în casa mea.

Jackson își reprimă o înjurătură.

- Crezi că a stat să te aștepte?

- Nu neapărat. Știu că am rănit-o. Ne-a fost grozav împreună înainte de Luc, deci doar trebuie să-i amintesc de toate astea. Și, până la urmă, eu sunt tatăl lui Luc.

Noah se întoarse spre Jackson, și, pentru prima dată, Jackson se gândi că poate Noah nu-și bătea joc de el. În ciuda faptului că era un dobitoc, tipul asta chiar o voia pe Gabby. Măcar asta era scris pe fața lui, clar că soarele pe cer.

- Hai să o recunoaștem, nu prea am competiție în orașul ăsta. Și apoi, venind dintr-o familie destrămată, continuă Noah, Gabby mereu și-a dorit o familie sigură. O pot convinge să-i ofere lui Luc ceea ce ea n-a avut niciodată, chiar dacă încă are niște îndoieli în privința mea. Mărturisirea candidă în locul planurilor manipulative îl făcu pe Jackson să-și muște limba.

După o reacție inițială de genul „peste cadavrul meu”, Jackson se întrebă dacă intențiile lui Noah erau autentice.

hckson nu o cunoștea pe Gabby suficient de bine să stie dacă chiar trecuse peste Noah sau dacă părerea ei

,ă despre el de seara trecută era, de W doar mână.
Pauză s j.

»^TR&W- - asume un angajament cu fiul lui și cu Gabby, ce j t

avea Jackson să intervină sau să judece? Oricum avea să plece din orașul ăsta într-o lună. N-ar fi pesede de fapt că Gabby merita pe cinetice zece milioane de ori mai bun decât Noah. Dar îi 'sa. Fir-ar să fie, în douăsprezece zile fericirea ei devenise importantă pentru el.

. Nu-mi fac prea mari griji că-mi pierd fata. Într-un fel sau altul, mă voi asigura că vom fi împreună. La fel ca prima dată când se întâlniseră, Jackson simți un fior pe coloană auzind tonul lui Noah. N-ar fi zis că individul era rău, dar clar hotărât și posibil periculos.

- Păi, amice, oftă Noah, bucură-te de restul meciului! O să mă asigur că nimeni nu se ia de tine dacă Patriots câștigă.

Noah aruncă 20 de dolari pe bar și se duse la mesele unde trei alți bărbați beau. Aparent, singurul scop al scurtei vizite a lui Noah fusese să-l investigheze pe „noul prieten” al lui Gabby și apoi să-l avertizeze.

Jackson se uită lung la sticlele de whisky din spatele barului, ca un adolescent care se uită la săni pe internet. Sunetul mulțimii se estompă și se diminuează în timp ce el saliva de poftă și gâtul îi tănjea după arsura fină aflată la îndemână. Nimeni n-ar clipi dacă ar comanda o băutură.

- Ești sigur că nu vrei ceva mai tare decât roor beer? îl tachină Tess. Nu o să te mai doară interceptia lui Butler.

Stai - cei de la Patriots conduceau cu trei puncte și fuseseră interceptați? Cum se întâmplase asta?

Între Gabby, Tess și Noah, abia putuse urmări meciul. Faptul că venise astăzi aici se dovedise a fi una din cele mai neinspirate idei ale lui. De fapt, toată escapada asta era probabil o pierdere de timp.

În loc să progreseze cu rezolvarea vechilor lui probleme, se trezise cu

56

Janie Beck

unele noi.

Se uită din nou la sticla de Jameson: alegerea lui i la urmă. 'Îi

capitolul 7

Dacă ar fi știut că cei de la Giants aveau să piară, meciul, poate că Jackson ar fi băut până la urmă. Coș plet treaz în mijlocul unei mulțimi de fani euforici și gălăgioși ai celor de la Patriots, încerca acum să se relaxeze, cu calm efervescența lor. Echipa lui pierduse, dar cel puțin câștigase o altă luptă cu dorința de a bea. Tess veni la el când se ridică pentru a pleca.

- Nu-ți face griji, nu dau țepe. Jackson îi făcu cu ochiul și aruncă 60 de dolari pe bar pentru a-și achita nota și pariul. Felicitări!

Înainte ca Tess să bage banii câștigați în buzunar, ea îl întrebă:

- Ești sigur că nu vrei să accepți oferta mea inițială? -Nu, mulțumesc! Nu sunt disponibil.

Asta era adevărul, chiar dacă ea înțelegea din asta că el avea o iubită.

Nici nu era disponibil sau bun pentru nici o femeie, până când nu-și dădea seama de cum să fie fericit din nou. De cum să creadă că oamenii sunt buni - un alt lucru pe care Alison i-l furase. De cum să rezolve treaba cu procesul, să-și convingă familia că nu era un bețiv și să recapete senzația că are un scop în viață. Până nu atingea aceste obiective, ar fi fost egoist să tragă un alt suflet în infernul lui personal.

Era neclar dacă această excursie în V.I.P. era...

saunucelmail.npl.nd.ripiace"X".

zona și n-avea o idee mai bună.

Pe drumul înapoi spre apartamentul lui, îi spuse că...
Hank.

yî

- -Hei, Hank. Ai văzut meciul? Brutal-.....

Mie-mi spui?! L-am privit înconjurat de fani ai celor „Patriots.

„Auuu! Urmă o scurtă pauză, și Jackson simțea rețea

■rea ele la capătul firului. Cum de s-a întâmplat asta?

Televizorul din apartament este prost, așa că m-am jî într-un bar să văd meciul. Am purtat și șapca

cu Giants-

ackson își dadu șapca jos și iși trecu o mână prin păr.

-Oh! "

Hank tăcu, fără să-l întrebe pe Jackson ceea ce acesta

se că se întreba.

„Nu-ți face griji, n-am băut nimic de la intervenție. Sunt bine, exact cum vă tot spun. Faptul că Jackson je rtândea la băutura cel puțin o dată pe zi nu merita menționat. Această mărturisire doar le-ar alimenta îngrijorarea.

Nu trebuiau să-și facă griji, pentru că nici de-al naibii nu avea să scape din mână unul din puținele lucruri pe care le putea controla. Deci m-ai sunat pentru altceva în afară de a te plânge de meciul de rahat?

- De fapt, da. Hank ezită. Ai vorbit cu avocatul tău sau cu David recent?

-Nu de când am ajuns. De ce? Ce se întâmplă?

Hank făcu o pauză înainte de a răspunde:

- După zvonuri, avocații lui Doug vor să ne interogheze pe mine, Ray și jîm despre ce s-a întâmplat în acea zi.

-Și?

-Și eu speram că tu te vei înțelege, ca să nu trebuiască să fim implicați.

Eu nu vreau o grămadă de avocați după fundul meu, cu întrebări care v-ar putea face rău ție și afacerii tale. Plus că-i mai bine să termini asta înainte să ajungă la clienții tăi.

Jackson numără până la trei, conștient că Hank voia doar să ajute, dar tot era iritat.

-Nu cad la înțelegere. Spune adevărul, și voi fi bine.

-Nu-i așa ușor cum crezi. Depinde de cât jî vor merge cu întrebările, dar mi-e teamă că tj^[-a]tt face rău. ¹ rpu, c]

Egoul lui Jackson se vărsă fierbinte prin cor₀] Cum putea cineva să creadă că Doug l-ar putea răni?

ackson avea renumele de a termina proiectele la 4" și în buget. Clienților le păsa doar de asta. ^p

- S-a plâns vreun client de munca mea - a noastră'

-Nu, oftă Hank.

- Exceptând incidentul din acea zi, am făcut vreodată ceva îndoielnic pe șantier?

- Nu ceva care să fi afectat direct un proiect.

Jackson pufăi triumfător.

-Atunci, care-i problema?

- Î n ultimul an, ai mers mahmur pe șantier de mai multe ori, și stările tale afectau echipa. Oamenii au observat.

„Mare scofală”, se gândi Jackson, dar nu o spuse.

-Am tratat pe cineva vreodată urât sau am judecat nedrept munca lor, chiar și când eram într una dintre „stările” mele de mahmureală?

- Nu neapărat.

-Atunci, tot nu văd care-i problema. Atât timp cât comportamentul meu nu a rănit pe nimeni în afară de mine, nu-i treaba nimănui.

- Doar că, până la urmă, eu am fost rănit, chiar dacă din greșeală.

Și asta îi îngrijorează pe toți cei care fin la tine.

Mustrarea liniștită a lui Hank îl lovi ca un ciocan.

Dintr-odată i se făcu greață când se gândi că revenirea lui nu avea să fie ușoară.

jackson coti pe drumul privat care ducea spre casa familiei Bouchard, am. ntmdu-și expresia de pe fața lui Hank când înche. etura lu. fusese afectată când acesta k], „«ir f întâmplat dacă e n. ar fi - * intenrinS^ntre Doug și Jackson. - .imi p^{ent} rdu că ai fost n^{re}» Hmbrv Și nu mă aștept - mint' în lcgâniră cu nimic. Dar cu sunt cel respon- 'ibij p^{on} „11 acțiuni/c mele” Dolff 3 stamit totu/cu p'ta y mate Și apoi m-a împins. . (Jupă ce ru l-ai apucat de bluza. . Poftim? Jadcson fusese mahmur, nu beat, deci nu avea cum să „iși aducă bine aminte. -Te-a împins *după* ce tu l-ai prins de bluză. _ Nu așa s-a întâmplat. Snânsoarea lui Jackson asupra volanului se înteeți, în vreme ce mintea încerca să re trăiască incidentul. - Ba da, așa a fost. L-ai concediat și i-ai răsturnat uneltele pe podea. El a amenințat ca un bou, și tu l-ai luat de bluză, *apoi* el te-a împins. Eu am intervenit pentru că am văzut că strânseși pumnul. Jackson respingea cu întreaga ființă versiunea lui Hank a poveștii, dar știa că Hank nu avea motiv să mintă. Oare el se repezise primul la Doug? Se indignase când îl auzise pe Doug vorbindu-l de rău în fața celorlalți și amenințând să-i distrugă reputația. Jackson nu fusese niciodată un tip violent până în acea zi, dar adevărul era că niciodată nu fusese cum ajunsese în ultima vreme. -Mai ești acolo? îl întreabă Hank. -Da. Gândurile încă-i goneau când intră pe alee. Observă că Luc alerga în jurul locului de joacă, chiar pe lângă Jon, care părea că-și târăște piciorul stâng în timp «Încerca să se prindă de tobogan. Omul nu arăta bine. Hank, trebuie să închid. Cred că proprietarul meu are nevoie de ajutor.

Jackson sări din mașină înainte să-i dea ocazia lui "nk să-și ia rămas-bun, strigând: „Jon, ești bine?Jori nu răspunse. Jackson traversă curtea șiJ se așeze la baza toboganului. Pleoapele bărbatului rN rau, și el părea confuz.

Jackson îngenunchie în fața lui.

- Jon, te doare în piept sau te doare brațul?

Jon clătină cu greu din cap, mormăind.

-Nu.

- Bun, asta-i bine. „Slavă Domnului!” Jackson se a i nă. Vorbi lent și calm, pentru a-l ajuta pe Jon să rămă ^ și el calm, în timp ce ei începu rapid testul de atac cere bral pe care își amintea că-l învățase de la cineva cândva Poți să-mi zâmbești? Sprâncenele lui Jon se uniră, și doar partea dreaptă a gurii se curbă. „Mișcare doar pe partea dreaptă. Ține minte asta.”

- Ce-ar fi să încerci să ridici ambele brațe, cât de sus poți. Din nou, doar brațul drept fu ridicat, și apoi mormăi ceva de genul „furnicături”.

Fir-ar! Atac cerebral.

Jackson își aminti de Luc, care fusese distras de o grămadă de pietre. Se uită la Jon.

- Gabby este acasă?

Când Jon încuviință din cap, Jackson îl ridică și-l sprijini în timp ce mergeau spre casă. Anoi ■ -

- Luc, haide, hai să o luăm pe

Luc o luă la goană înainte, strigând-

- Mama, mama!

Jackson dădu buza pe ușa de la Jon-

- Gabby, adu niște aspirine și ■■ Ungând:

O auzi urcând repede treptele de la J? ?”-

- Ce-i cu toată agitația? Apoi văzu scen-

cu rufe. Tată, ce s-a întâmplat? 5' scăpă coșul

’ - Cred că are un atac cerebral. Jack în fotoliu. Adu-i o aspirină și sună la

„ră pe Jon cumva e mai rapid să-l ducem noi u ssg»”, dacă nu

Gabby rămase încremenită pe loc, devenind tot mai jidă cu fiecare

secundă. -Gabby, aspirină, salvare, o îndemnă Jackson. Acum!

Lacrimile îi curgea, dar se forță să întTe în acțiune. În zteva secunde, revenise cu aspirina și apa, cu' mâinile jjetnurăndu-i foarte tare. Sun eu la salvare.

Jackson se întoarse și se îndepărtă de ea și de tatăl ei, ca să panta vor’k’cu

operator de la urgențe. Corpul mic al lui Gabby tremura, probabil de la adrenalină.

-Luc, puiele, vino! Plecăm într-o aventură. Ținând cont de cât de vraște era Gabby, Jackson știa că ar lua-o razna să trebuiaască să se ocupe de Luc și de atacul cerebral al tatălui ei în același timp.

Se lăsă pe vine în fața ei, îi luă mâinile și le strânse liniștitor.

-Gabby, lasă-mă să am grijă de Luc, ca să te poți concentra asupra tatălui tău.

-Nu, n-aș putea. El nu poate... Luc nu te cunoaște suficient, zise ea cu glas

subțire din cauza tensiunii. Ochii i se mutară de la tatăl ei la Luc și apoi la Jackson. Știi măcar cum să ai grijă de copii?

-Este 16.15. Cred că mă descurc câteva ore până adoarme.

Gabby se uită la el, cu o disperare aproape la fel de limpede precum ochii ei. -Ai băut ceva după ce am plecat de la bar? Privirile îi se întâlniră cât el își reprimă impulsul de a scoate un „Ce naiba?”. Dădu drumul mâinilor ei și ridică. Când devenise el un tip în care nu puteai avea încredere? El nu dezamăgea oamenii-, era invers.

-Nu. Nu o putea învinovăți pentru instinctul ei ma- tci n de a-l proteja pe Luc, dar lovitura tot nu era mai „Șor de îndurat. Poți să ai încredere în mine. Jur pe amintirea mamei mele!

Ea se uită la tatăl ei, care părea să devină tot m • fui. Din fericire, afară răsună sirena ambulanței „ ^

- Slavă Domnului că au ajuns repede!

Gabby țâșni din scaunul ei și deschise ușa. Luc, ■ pu să plângă panicat din cauza zgomotului puternic“^ comportamentului agitat al mamei lui.

34

Paramedicii o chestionară pe Gabby, dar ea nu f_{usc} afară cu tatăl ei când se întâmplase.

- Gabby, ia-l pe Luc puțin cât vorbesc cu oamenii ăștia.

Ea păru ușurată că Jackson preluă controlul. După ce Jackson le spuse ce se întâmplase, paramedicii făcură un examen neuro rapid și verifică semnele vitale ale lui Jon, confirmând bănuiala lui Jackson. Începură să-l pună pe Jon pe o targă, ceea ce-l făcu pe Luc să urle și mai tare.

Gabby îl ținea pe Luc pe șoldul ei, liniștindu-l și sărutându-l pe cap.

- O să fie bine. Bunicu' o să fie bine. Este doar obosit, Luc. Are nevoie să se odihnească.

Încercă să-l lase jos pe Luc, dar el își lipise tot corpul de al ei, plângând tot mai tare.

-Te rog, amice, nu te pot lua cu mine. Rămâi aici cu Jackson! Mă întorc mai târziu. Promit!

- Nu, mama. Luc se cațără pe corpul ei ca o maimuță în copac. Nu! Jackson habar n-avea cum să o ajute, dar se aventură cu primul lucru care-i trecu prin minte:

- Hei, Luc. Eu speram să-mi arăți unde să merg la pescuit. Poate prindem o broască sau ceva

Luc continuă să plângă, uitându-se prudent la Jackson.

- Încă prindem lumina dacă ne grăbim. Poate am putea să luăm și niște biscuiți, cu noi. Jackson ridică din umeri. Sau poate nu-ți plac biscuiții.

- Ba îmi plac biscuiții, zise Luc cu un sughit

.Oh, bun. Și mie Im, plac. Știi Under ^ ^ ^A meritat riscul 101

Luc încuviință din cap, relaxându-și strânsoarca asu- luiGabby. Jackson ridică o mână pentru a-și acoperi gura. de „Jă voia să-i .spună un secret lui Luc. ^ -Șrii, după cc pleacă mama ta, tu o să fii șeful. pe_{tenq} d etj nu știu pe unde este nimic. Poate la cină mâncăm toți biscuiții. Probabil Gabby simți cum Luc șovăie, pentru că reuși să-l dea jos de pe corpul ei. _ Poti să conduci.' o întrebă Jackson. -Mmm, hmm. îl sărută pe Luc pe cap și zise: Mami se întoarce mai târziu. El se jeli din nou, dar ea fugi după poșetă și apoi la mașină, ignorând plânsetele lui, ca să poată ajunge la tatăl ei. Jackson îl ridică pe Luc și-l lăsă să privească pc fereastră. Copilul se întinse spre gearn, dar Jackson j1 ținu bine.

După ce ambulanța și stopurile mașinii lui Gabby dispărură, criza lui Luc luă o întorsătură spectaculoasă. Micuțul se răsuci și urlă ca un strigoi. Era normal să fie îngrozit. Singura prezentă masculină permanentă din viața lui tocmai fusese pusă pe o targă și luată de acolo, iar mama lui plecase și ea.

Jackson știa că asemenea momente învățau o persoană ceva despre încredere și credință și, chiar dacă se îndoia serios de bunătatea omenirii în zilele astea, avea să facă tot ce putea pentru a se asigura ca încrederea băiețelului să nu fie compromisă așa devreme în viață.

Având grijă ca Luc să nu se rănească, Jackson îl luă în hrațe și porni spre bucătărie de parcă Luc nu făcea o criză. Se dovedi o provocare, pentru că, în ciuda corpului mic, isteria băiatului îi oferea forța Incredibilului Hulk.

1

-Hai să găsim biscuiții mai întâi. Mama ta a zis că pe lac sunt nuferi, deci ar trebui să existe și broaște.

Luc se opri în sfârșit din agitație. dar conții, plângă, așa că Jackson se apucă să deschidă ușile H, u purilor pană când găsi Orco de Halloveen. "»" -Aha!

Ținu pachetul în mână liberă, ceea ce-i atrase atenți₁₀₁ lui Luc. Acesta se opri din plâns suficient cât să se j₁₀₁ dă după biscuiți.

- Oh, nu! Nu până când nu ajungem la lac. Deci dacă te las jos, te oprești din plâns și mă duci să prind broaște.'

Luc se întinse spre biscuiți, pe care Jackson îi țj₁₀₁ la distanță. - Luc, răspunde-mi, altfel pun biscuiții la loc. Afișă o expresie solemnă. Cum o să fie, amice, biscuiți și broaște sau plângi.'

Jackson clătină din cap la cât de idiot sunase. Expresia încăpățănată a lui Luc îl făcu pe Jackson să-și reprime un zâmbet. își dăduse seama că în sfârșit câștigase lupta pentru că ochii lui Luc rămăseseră concentrați asupra biscuiților Oreo.

- Biscuiți, se smiorcăi Luc. -Și broaște? Când Luc încuviință din cap, Jackson îl puse jos. Grozav! Du-mă la lac, micuțule!

Jackson deschise ușa de la bucătărie, așteptându-l pe Luc să o ia înainte. Luc o luă la goană spre marginea curții și spre capătul potecii din pădure. Jackson zâmbi privindu-l cum o zbughește pe picioarele lui nesigure, ceea ce i se păru nepotrivit, date fiind circumstanțele

Cu toate astea, văzând reacția pe moment a lui Luc, își aminti cum alerga cu David prin pădurea de lângă casa lor pe când erau copii.

jucându-se cu soldăței de plastic în noroi și printre rădăcini H» ■ -' - când unghiile și genunchii le erau TI«uf* ru™ și atunci, David fusese cel atent și

Iainic Beek

«SultadSî™ Jackson trecuse impulsiv prin fiecare zi P

Fuseseră prieteni buni și Jackson fusese...
Că nu voia să ai» asta din „o, r, de” Pretindă ”»u mea aven
jire. ceea ce însemna că încă îl putea exclude pe
l-ckson oricând.

• Cfl-âsnetul de piciorușe pe frunze uscate îl scoase pe i ,jc5on din
reverie. Luc o luase cu câțiva metri înaintea

așa că Jackson iuți pasul.

Rămășițele luminii zilei treceau prin bolta aurie și roșiatică de frunze, și
greierii cântau pe fundal. Scena liniștită era în contradicție cu ceea ce se
întâmpla de fapt... viața acestui băiețel.

Cărarea din pădure se deschise spre un lac de munte idilic, exact cum
promisese Gabby. Oricărui copil i s^r fi părut un rai, cum i se părea și lui
Jackson. Să ieși cu caiacul în ceață dimineața devreme, să patinezi pe
suprafața înghețată, să mergi în drumeție pe marginile lacului. Un loc
liniștit din care n-ai fi vrut să pleci.

Niște nuferi pluteau pe o margine mai mlăștinoasă, la stânga.

- Hai să mergem acolo! Sigur sunt broaște.

-Biscuiți, te log?

Luc se opri, privind la biscuiții Oreo.

Cu fiecare interacțiune, Jackson era tot mai sigur că Luc nu avea să fie
niciodată preșul cuiva.

-Bine, amice. Ia doi acum! După cină, îți mai dau vreo doi.

Luc întinse mâinile, așteptându-și premiul. Înainte ca Jackson să ia și el un
biscuit, Luc băgase deja unul în gură.

-Doamne, Luc! Mai ușor! O să te îneci.

Luc mușcă jumătate din al doilea biscuit - o mică victorie pentru Jackson.

-Haide acum! Să găsim o broască. Ciufuli părul lui Luc și-l ghidă pe copil
spre malul mlăștinos al lacului.

„nai prins broaște?

Luc avea gura plină de firimituri de biscuiți, dar reuși să clatine din cap. Jackson zâmbi, încântat să fie primul care făcea Luc, deși n-ar fi putut să spună de ce conta asta pentru biscuiții deoparte, se lăsă pe vine pe malul lacului

- Prinsul broaștelor este o chestie murdară Ti < distractiv? ' Pare

-Uh-huh.

Luc se lăsă pe vine lângă el, așteptând.

- Mai întâi, trebuie să facem liniște și să fim atenți să vedem o broască. Ar fi mai ușor dacă am avea o p[er] dar avem mâini superrapide, corect?

Luc îl imită pe Jackson, care își pusese mâinile pege- nunchi și își lungise gâtul în căutare de ceva interesant Jackson își reprimă un zâmbet și se prefăcu serios în legătură cu căutarea, făcând orice putea pentru a nu-l lăsa pe Luc să se gândească la bunicul său.

Luc deveni repede neliniștit. Jackson șopti:

- Șșșttt! Cred că văd ceva chiar acolo.

Nu văzuse, dar asta-i atrase atenția lui Luc și-i mai oferî unul sau două minute.

-Nu-s bloaște, Jackson.

Pronunția amuzantă îl făcea mereu pe Jackson să zâmbescă în sinea lui.

-Ai răbdare.

Și apoi, miracolul miracolelor, Jackson zări o mică 1

broască pe o frunză de nufăr. Ținând un deget la buze ca Luc să tacă, arătă cu un altul.

Ochii lui Luc se luminau, și băiam! se ridică.

-Acolo!

Jackson îl trase înapoi pe vine, și apoi se apropiară de locul unde stătea mica broască.

- Vrei să sari tu după ea sau sar eu?

Sprâncenele mici blonde ale lui Luc se uniră de concentrare cât se hotărî.

-Sari tu!

- Bine. Fii atent, ca data viitoare să poți i"cerca.

Jackson întinse lent mâinile, pregătindu-se să atace. Se apropiă și mai mult, sperând să fie suficient de aproape pentru a avea o șansă reală de a ajunge la bietul animal. Chiar când se lansă, Luc strigă:

- Prinde-o, Jackson!

Evident că zgomotul făcu broasca să sară și să scape, iar Jackson ajunse în noroi și stufăriș până la genunchi. Sar fi simțit groaznic din cauza apei reci dacă n-ar fi auzit râsul frumos de pe malul lacului. -Tu râzi de mine? Întrebă Jackson înainte să se ridice.

- Ești amuzant.

Luc chicoti din nou și apoi observă punga nesupravegheată de Oreo.

-Să nu o faci! Jackson se ridică, cu apa picurând de pe brațele lui. Hotărî că un atac-surpriză era cea mai bună șansă de a-l opri pe Luc din a fugi cu acei biscuiți, așa că stropi cu un pic de apă pe mal. Dacă te prind, o să te gâdil.

Luc țipă și apoi se întoarse și fugi spre cărare, scoțând acel râs unic înspăimântat, dar jucăuș al copiilor mici.

Jackson smulse punga de Oreo și apoi alergă după Luc, prefăcându-se că mârâie. -O să te prind.

Prin aer răsună un alt țipăt înainte ca Luc să dispară pe cărare. Jackson îl lăsă să conducă până ajunseră în curte, apoi lăsă biscuiții, îl prinse pe Luc și-l întoarse cu capul în jos, ținându-l de glezne. -Acum te-am prins!

Îl zgâlțâi un pic pentru a-l face să chicotească. Zece secunde mai târziu, îl întoarse și-l puse jos, având grijă să nu fie prea amețit. Luă biscuiții și se uită la Luc.

- Bine. Vîno cu mine, să mă pot schimba în haine uscate, apoi pregătim cina. Jackson întinse mîna.

Nimic nu l-ar fi pregătit pentru mîndria ce-i încălzi inima cînd Luc îl prinse de mîna. Toate celelalte dispărură, și mînuța moale și dolofană a lui Luc micuță comparativ cu palma lui bătătorită, deveni' gurul său interes.

Apoi un val de tristețe îi perturbă satisfacția. Nimeni nu mai avusese încredere în Jackson decev vreme. Fusese prea ocupat să se debaraseze de totul și totuși ca să observe, pînă cînd Luc îi aminti că de bi... era să simți că se conta pe tine. Să faci pe cineva să se simtă în siguranță.

Poate că Hank avea dreptate. În tot acest timp, Jackson crezuse că nu făcuse rău nimînui cu retragerea lui, cu suferința lui abia reprimată. Se considerase singurul de încredere sau pe care te puteai baza pentru orice, cînd, de fapt, poate că devenise opusul la a fi de încredere.

Luc se întinse spre balustrada scîrilor, chinuindu-se să urce treptele cu picioarele lui micuțe. După ce Jackson se schimbă în niște pantaloni de trening vechi și un pulover, hotărî să-l ducă pe Luc - și punga de Oreo - înapoi în casă.

- Deci ce vrei să mîncîci la cină, amice? - Căniță.

Luc ridică o mîna deasupra capului, de parcă făcea un sendviș.

Jackson chicoti și speră să găsească în frigider niște carne tocată. Și apoi, pentru prima dată de ceva vreme, își aminti de ce stătea cu Luc și se întrebă cum îi mergea lui Gabby. Chiar dacă Jon suferea efectele unui arac cerebral moderat, ea avea să își pi... singurul ei... jîn pentru o vreme, și mica lor afacere urma să aibă și ea probleme.

Deși Gabby îl avertizase că nu voia să se bizuie pe el Jackson trebuia să o convingă că nu avea nimic depierdut acceptând ajutorul lui pînă cînd el avea să revină la viața lui în Connecticut, luna viitoare.

capitolul 8

Creierul lui Gabby - plin de termeni medicali, în- trebări nesfârșite și o doză cu vîrf de anxietate - se lovide de un zid. Ultimul lucru de care avea nevoie pe lista ei de îngrijorări era să se întrebe de ce casa ei arăta așa întunecată în vreme ce ea intra pe alee.

Jeepul lui Jackson era parcat lângă garaj. În urmă cu vreo două ore vorbiseră la telefon, și el nu-i spusese de vreo îngrijorare sau plîngere. Cu toate astea, liniștea stranie îi ridică părul pe ceafă.

Desigur, era trecut de ora 22.00. Poate că el adormise în fața televizorului

- nu că l-ar fi văzut pîlpîind prin fereastra camerei de zi.

Cînd intră în bucătărie, în care era aprinsă doar lumina de deasupra aragazului, văzu primul indiciu despre cum decursese seara lui Jackson. În ciuda faptului că era un maniac al curățeniei, lăsase pe masă un pachet de biscuiți Oreo mîncat pe jumătate. În chiuvetă se afla o tigaie la înmuiat, dar pe scaunul înalt al lui Luc erau firimituri și pete de ketchup. În timp ce se îndrepta spre restul casei cufundate în întuneric, reuși să ocolească la timp coșul căzut cu rufe și jucăriile împrăstiate pe podeaua din camera de zi. Urcă în liniște scările.

Lumina de pe holul de la baie era aprinsă. Chiuveta era mînjită de vopsele de baie și pastă de dinți.

Se strecură spre camera lui Luc, încă slab luminată de lumina de

10R

Jamie Bnck

veghe, și deschise ușa. Corpul lui Jackson îngheța patul de copil al lui Luc, unde cei doi dormeau duși. Câteva cărți cu George Curiousul erau întinse pe P^{re}?i pe podea. Luc ținea sub un braț plușul lui, și capul cuibărise liniștit pe pieptul lui Jackson. «Norocosul de Luc!» Spre deosebire de ea, el găsisese pe cineva care să-l facă să se simtă în siguranță. Se duse la marginea patului și le studie fețele f înghițind nodul din gât. Luc părea fericit, dacă tr^u „' bil așa ceva în somn. Probabil uitase repede de i,,/)^m15*4 dramă și savurase fiecare minut din timpul [u] ^ bărbat tânăr, pus pe joacă.

Ea își reaminti că, în ciuda eforturilor ti de a fi _{ic} mai bună mamă din lume, ea și tatăl ei nu erau, dt f₃₀, de ajuns pentru Luc. Că, în ciuda dorințelor ei contrare un bărbat ar completa familia lor. Și, chiar dacă Luc a, supraviețui fără să aibă un tată iubitor, inima ei suferea uitându-se la fiul ei cuibărit liniștit pe Jackson. Dups seara avută, asta fu ultima picătură pentru ea.

Profită egoist de ocazie pentru a studia trăsăturile frumoase ale lui Jackson. Arăta delicios de bun de îmbrățișat... și complet inconfortabil. Dacă dormea așa, avea să se trezească înțepenit. Aranjă pătura în jurul lui Luc și se aplecă să-l sărute pe obraz. Probabil că Jackson îi simțise prezența, pentru că se trezi tresărind și părând confuz.

Ea duse degetul la buze pentru a-i reaminti să fie tăcut. El privi în jos și zâmbi, de parcă tocmai își amintise unde se afla.

Jackson se răsuci pentru a-și elibera corpul, în timp ce Luc rămase cufundat în acel somn adânc pe care adulții îl puteau doar invidia. Gabby se retrase tăcută și apoi coborî scările. Auzi pașii lui Jackson urmând-o, dar nu încetini până nu ajunse în bucătărie.

-Mulțumesc tare mult că ai avut grijă de Luc! Îndrăzni să se uite la el, sperând că el nu avea să observe cât de mult o afectase să-l vadă pe Luc cuibărit lângă el- Ai avut dreptate, ar fi fost un coșmar să-l _{iau} cu mine.

- Mă bucur că am fost de ajutor. Ne-am distrat.

Ochii lui aveau o strălucire caldă.

Gabby ridică dintr-o sprânceană.

-Judecând după lucrurile înșirate prin casă, bănuiesc că ai fost ocupat cu el.

.Foarte- Jackson zâmbi larg și își încrucișa brațele, n pa ce 5-8 opriți Ph&rsi> 3 vrut sărmi
arata fiecare

din curte și din casă. . [)ci nu a fost sfidător și n-a făcut probleme.' Până la urmă, își cunoștea băiețelul încăpățânat. .Mu după ce am expus clar regulile, Iackson afișă acea expresie neintenționat îngâmfată _{ic}ui baby-sitter care habar nu avea ce însemna să fii ârinte zi de zi. Gabby nu voia să-i răpească victoria, deși ^ fl pariat pe casă că Luc l-ar extenua dacă ar avea timp suficient.

-Mă bucur că a mers bine. Ip sunt datoare, pentru tot. -Ce au spus doctorii?

Jackson căscă, întinzându-și brațele deasupra capului. Arăta ciufulit, somnoros și foarte sexy în lumina slabă, ceea ce o făcu să se fâstăcească. Scânteia dorinței o făcea să se simtă vinovată, ținând cont de ceea ce i se întâmplase tatălui ei.

-A făcut atac cerebral, dar nu-i așa rău cum ar fi putut să fie, mulțumită, în mare parte, ție. Diferența a făcut-o faptul că a primit imediat îngrijire medicală. Dintr-odată o ajunseră din urmă orele lungi și anxietatea. Se duse la chiuvetă pentru a spăla tîgaia, sperând că treaba asta avea să îi împiedice genunchii să cedeze. Poate să vorbească bine, dar încă are o slăbiciune pe partea stângă. Va sta în spital câteva zile pentru a face o

serie de analize neurologice și la inimă. După ce-l vor externa, va trebui

A mcrilal riscul

66

să facă ergoterapie o vreme. Puse tigaia curată pe suportul de uscat. În vreme ce privea pe geam afară, grijile ei se revărsară: Nu știu cum ne vom permite copiata, ca să nu mai spun cum voi reuși să mă descurc cu două afaceri și cu Luc până când tara va putea șofa din nou. Panica pe care și-o reprimase de când își văzuse ta-¹⁰ brațele lui Jackson luă amploare, și corpul începu «i tremure din cauza valului de adrenalină. Lacrimile i SC adunară în ochi. și. în ciuda rușinii de a-¹¹ fața lui Jackson, un lwhot dc extenuare îi ieși „l¹² i” îl simți pe Jackson cum se apropie din spate, darn atinse. Sc întoarse cu fața spre el, cu lacrimile curgâJl® acum pe chip.

- Mi-e frică. Mi-c așa frică de cum o să țin totul i” funcțiune. Și dacă ar fi fost mai rău sau cel mai ră”> Nu am pe nimeni altcineva în afară de tata. Pe nimeni!

Jackson o cuprinse în brațe, punând ferm una di„măinile lui mari pe spatele ei în timp ce cu cealaltă o mângâia pe păr.

- Șșșttt, șșttt! Totul o să fie bine. Promit, o să fie bine.

Cuibărindu-se la pieptul lui, aproape că-l credea.

Corpul lui și vocea răgușită ofereau mult necesara aii- nare și o anumită siguranță. Savură fiecare secundă a îmbrățișării - atingerea cămășii lui din bumbac fin pe obrazul ei, mângâierea mâinii lui pe capul ei, murmurul moale al vocii lui, parfumul lui masculin.

Cum stătea așa, suspendată în momentul acela cu el, anii recentți în care trăise fără atingerea unui bărbat, fără afecțiune, se comprimară într-o nevoie simplă, urgentă.

Fără să se mai gândească, își trecu mâinile în sus pe pieptul lui și-i cuprinse umerii în timp ce își dădu capul pe spate, până când buzele atinseră gâtul lui.

Corpul lui înlemni, deși el nu-i dădu drumul - cel puțin, nu imediat.

- Gabby.

O șoaptă, o rugămintă, un refuz nigător?

Nu-și dădu seama, dar nici nu voia să-i dea șansa de a clarifica. Deschise buzele și-l sărută pe maxilar.

bl inspiră înainte de a-și coborî capul. Măinile lui o strânseseră mai puternic pentru scurt timp, cât buzele lor se atinseră, dar apoi el îi atinse fruntea cu a lui.

- Opre,ște-re!

Corpul ei, așa fierbinte și dornic de alinare, refuză să-l asculte. Ea își trecu degetele prin părul de la ceafa lui.

Jackson.

Privirile lor se întâlneau, respirațiile amestecân- inimile pulsând. Când ochii lui de chihlimbar

, aprinseră de dorință, ea zâmbi. * Apoi el înjura în șoaptă și se dădu înapoi. Privirea lui „sustinu pe a ei, cercetătoare și totodată plină de nedumerie”- E-i „¹³ respirația neregulată și văzu dovada excitații lui datorită pantalonilor subțiri. ' Dar el insistă. -Nu.

Obrajii i se înfierbântară de jenă, și lacrimi noi - de umilintă - curseră.

-Scuze!

. Nu te scuza! Se întinse și-i șterse obrazul. A fost o zi supărătoare, dar știam amândoi că nu asta-i răspunsul.

-Eu doar, eu... Ezită, ferindu-și privirea. De ce nu?

- Pentru că, pentru început, eu nu-s un tip care să profite de o femeie istovită emoțional.

Își lăsă mâinile pe șolduri.

-Nu profiți dacă eu cer. Simțindu-se ciudat de curajoasă și de hotărâtă, adăugă: Și, după cum știi, nu-s virgină.

Buzele lui formară un zâmbet iute, care dispăru rapid.

-Nu poate ieși nimic bun din asta. În câteva săptămâni, eu mă voi întoarce la viața mea reală.

De parcă trebuia să-i amintească de acest lucru trist.

Viața lui *reală*. Cea cu prieteni reali și familie. Atașamentul neclar, dar puternic dintre ei era ceva doar temporar din partea lui. Știa și ea asta, dar acum nu-i păsa.

-Nu mă aștept la nimic. Doar o noapte. Să evadez. Să simt din nou. Să fiu femeie, în loc de mama sau fiica înspăimântată a cuiva.

-Gabby, meriți mult mai mult decât să ai o aventură de o noapte cu mine.

- Dar în seara asta mă mulțumesc cu atât.

Sincer, abia îi venea să creadă cuvintele ce-i ¹⁴essa gură în șoaptă. Probabil o dezechilibraseră înting -alei O făcuseră să creadă că mandria era tot ce fej¹⁵ mitea să piardă. Ținând cont de ce putea câștiga, ș i ' lăsat de bunăvoie egoul să fie lovit.

- Un sărut?

El clătină din cap.

-Nu ne-am oprit acolo. -De ce nu?

- Pentru că aparent să mă opresc doar la o chestie nu-i un atu al meu. De asta am ajuns aici, în definitiv.

Ea se încruntă, simțindu-se exact cum se simțea Luc când i se refuzau biscuiții fierbinți scoși din cuptor.

- Dă-mi voie să fiu un tip de treabă, bine? Jackson își încrucișa brațele peste piept. În seara asta, mai devreme, mi-am dat seama de cât de mult timp a trecut de când am fost complet lipsit de egoism. Am simțit ceva de care aveam nevoie când am câștigat încrederea lui Luc. Dacă mă culc cu tine acum - lucru care mi-at face plăcere, crede-mă -, vom regreta amândoi mâine. Te plac și te admir suficient cât să nu vreau să fiu ținut minte ca o greșeală pe care ai făcut-o într-un moment de slăbiciune.

Ea avu nevoie de una, două secunde ca să priceapă

A mcrilal riscul

67

complimentul. Asta, plus demonii cu care el se lupta, făcu cerința lui de necontestat. Nu avea să periclitaze nici un pas din recuperarea lui. Și, deși remarca lui ajutase la îndulcirea loviturii, acum voia să fie singură cât mai repede posibil.

-Atunci, bănuiesc că asta-i. Își lipi ^{palma} _{de frunte}. Sunt extenuată, așa că ar trebui să mă odihnesc un pic. Mulțumesc din nou că l-a. ajutat pe tata și că te-ai ocupat de Luc!

-Cum am zis, a fost plăcerea mea. Și, ^{în afară} _{de o} întâlnire la ora 8.00 dimineața, sunt liber și ^{mobile} _{și} pot să stau cu el

-Mulțumesc, dar acum, că tata nu mai este în pericol ^{„inert}, cred că i-ar ridica moralul să-l vadă pe L₂ și s-ar putea să fie benefic și pentru Luc. ' - Bine. Doar ține minte că, atât timp cât sunt aici, ^{nu} ești singură. Pot să ajut, dar nu mă bag dacă tu ^{nu}-mi ceri.

Ea zâmbi, chiar dacă nu se simțea deosebit de fericită „^{cu} privire la cum se termina seara.

-Am înțeles. Vrei să mă faci să cerșesc.

Jackson răsă repede, detensionând situația.

- Noapte bună, Gabby!

El se îndreptă spre ușa de la bucătărie. Trecând pe lângă ea, îi mângâie brațul cu dosul mâinii. O mângâiere tandră, și apoi dispăru, inima ei urmându-l ca o rățușcă.

Nu că el ar fi știut.

Jackson bățâia din picior în vreme ce se juca cu sculptura cu bile magnetice de la capătul mesei din biroul lui Doc. Simțea greutatea privirii răbdătoare a terapeutului pe umerii lui, dar ridică lent privirea.

-Au trecut câteva săptămâni de la intervenție, și eu n-am băut un strop de alcool, deci nu, nu cred că am o problemă serioasă.

-Atunci, de ce a scăpat așa de sub control?

Doc se lăsă pe spate, punând un picior peste celălalt genunchi.

-Cine a zis că s-a întâmplat asta?

-Tu.

- Eu n-am zis niciodată așa ceva!

Jackson se aplecă înainte, fiecare fibră din corpul lui fiind cuprinsă de sfidare.

-Nu cu așa de multe cuvinte.

Exprimarea sinceră a terapeutului și expresia pasivă „oară îl irită pe Jackson, care se afla la limita epuizării j” cauza unei nopți agitate, cu fantezii despre buzele P^{ri}ne ale lui Gabby, bucele ei aiurite și micul ei corp

încordat. Despre felul în care se uita la el c₁, un fel dc salvator - spre deosebire de oricine ¹ ^{ent} din viața lui în ultima vreme. ¹ ^{Cr} ^{vj}

- Ce-ar fi să spui ce vrei să zici, pufăi Jackson

-Nu-mi pari un om care să se lase ușor înfj„

așa că mă gândesc că nu te-ai fi deranjat să-ti ar¹¹„-” sejurul ăsta sau ședințele astea dacă tu n-ai fi crezut că ^ nevoie de ajutor. ³¹

Jackson strânse pumnii de două ori înainte să se funde adânc în pernele canapelei și să ofteze.

- Recunosc că mi-ar prinde bine un pic de ajutor să trec peste unele lucruri care m-au tras în jos. Dar faptul că îmi iau timp să mă gândesc la ce urmează nu înseamnă că admir că-s un bețiv.

- Huli. Spune-mi, atunci, ce urmează pentru tine?

- Nu știu, pentru că nu s-a schimbat, de fapt, nimic Când mă întorc acasă, îmi voi relua afacerea, și apoi... nu știu.

- N u s-a schimbat nimic? Dacă-mi amintesc, încep Doc, privind peste notițele lui, sora ta și prietenul tău sunt într-o relație serioasă, iar soția fratelui tău este însărcinată. Acestea sunt două schimbări importante în familia ta. Majoritatea oamenilor ar fi entuziasmați, însă, cu toate astea, când tu le menționezi, aud o ani- mozitate latentă.

- Nu sunt gelos, dacă asta crezi.

Chiar nu era. Era fericit pentru ei

- N-am spus că ai fi. Dar este interesant că tu ai folosit acel cuvânt. Jackson ridică brațele.

- Ștică nu-mi place felul ăsta indirect de a vorbi cu mine. Dacă ai o părere, spunc-o!

Doc chicoti.

- Dar nu părerile mele sunt în discuție; ir; r; i contează sunt părerile tale, gândurile ta 'sen' ^ ^ teile *ta/e*.> sentiment

.Bine. Bine, atunci. Da, este un pic ironic faptul că fritele ți «»ra mea au amândoi relații solide, când, mare „re din viața noastră, eu am fost cel care relaționa cel 'iai bine cu alții. Eu eram cel amuzant, care mereu făcea eva în plus pentru un pricton. E" eram cel care-și dorea iubire și o familie.

Atunci, de ce nu le ai Doc își m"ă caietul de pe coapse pe masa din stânga sa.

. Pentru ca nu pot sa am încredere în nimeni!

Jackson clipi, uimit de cuvintele ce explodaseră din el înainte să le oprească. Doc ridică din sprâncene într-un mod cunoscător.

-In sfârșit!

Jackson înclină capul.

-Ce vrei să spui cu asta?

-In sfârșit, ajungem la rădăcina problemei.

- Ba pe dracu' ajungem, Doc! Dacă n-ar fi știut mai bine, ar fi jurat că încăperea se micșorase pe jumătate. O furie tăcută se lupta cu presiunea ce-l apăsa. Eu n-am băut pentru că eram singur! se răsti el cu dezgust.

-Asta spui tu.

-Sigur că asta spun. Băutura doar mă ajuta să mă relaxez. Mă făcea să uit de unele dintre problemele mele.

-Ai fi putut să apelezi la tatăl tău, la frații tăi sau la prietenul tău Hank.

- David se mutase în partea cealaltă a lumii când eu și tatăl meu nu mai vorbeam. Lucrurile erau un pic ciudate pentru toată lumea și faptul că nici unul din ei nu-mi spune de ce s-au certat face să-mi fie greu să am încredere în ei acum. Între timp, Cat era prinsă cu fostul ei iubit, chestie care s-a terminat dezastruos. Hank avea propriile probleme. Așa că am făcut față de unul singur.

-Dar fratele tău s-a întors în State de mai bine de ¹⁰ ani și sora ta s-a despărțit de fostul ei cam în aceeași perioadă. Ambii par să fi găsit o cale să ^{mai} departe și să formeze atașamente fără whisky, ^{spre} ^ sebiere de tine.

„Du-te dracului!” Cuvintele se adunară, gata ^{și} nească de pe vârful limbii lui. În loc să urle, tonul lui deveni tăios.

-Atașamentul dintre David și Vivi există de ^{peispre} zece ani, așa că asta nu contează, de fapt. Cât îi ^{prilez} pe Hank și Cat... Jackson trase de timp, scărpinându-^{la} ceafă. Încă mă obișnuiesc cu asta, dar urăsc faptul că mi l-a furat din echipă.

Era dureros să-și amintească faptul că, după ani în care fusese loial ca frate, angajator și prieten, Cat și Hank făcuseră echipă să intre împreună în afaceri cu mobilier, scoțându-l pe Jackson din schemă. Desigur, afacerea lor era pe picioare șubrede în cel mai bun caz, și Hank sârise și-l ajutase în această toamnă, deci poate era momentul să renunțe la sentimentul că fusese rănit.

- Încerci să susții că alcoolul este un mecanism de adaptare mai bun decât prietenia și iubirea? Doc ridică dintr-o sprânceană. Încerci să mă convingi că în doi ani n-ai întâlnit nici o persoană în care să poți avea încredere, la care să apelezi, căreia să i te destăinuie?

Imaginea cu zămbetul lui Gabby îl opri. I se destăi- nui se mai mult ei decât oricui altcuiva în afară de Doc. Asta probabil însemna ceva, dar alungă acel gând ca pe o pisică vagaboandă.

Gabby locuia în Vermont, cu fiul ei, al cărui tată biolog ic voia să revină. Deși era atrasă de el, se îndoia că ea voia în viața ei sau a lui Luc un bărbat cu probleme cu băutura. Și apoi, viața lui era în Connecticut.

-Acum zici că-s alcoolic, apoi mă încurajezi să găsesc iubirea. Credeam că dependenții în recuperare n-ar trebui să se implice emoțional.

- Mai întâi, eu n-am folosit niciodată cuvintele „alcoolic” sau „iubire”. Paradigma alcoolismului s-a schimbat

^t J - . ^{ad}ii recent i. Alcoolismul, abuzul de alcool, „aproape „Lolic”...

unii consideră că aceste lucruri se situează -tr-un spectru. Alcoolismul este legat de dependență. Luând ceea ce mi-ai spus ca întregul adevărul,

te-ai cam • vit de această linie, dar poate că nu ai trcut-o. Tu ai băut

doar seara, ceea ce pune la îndoială dependența

fizică. Ai renunțat când ai vrut și, până acum, nu . ^{ad}ia o recidivă, ceea ce slăbește ideea de dependență mentală. Dar probabil poțeste alcool în momentele de ^{stres} și clar ai abuzat de alcool fie și doar judecând după

° _ Asta-i o abureală. Câteva pahare pe noapte nu înseamnă abuz.

-Jackson, 60% din tte americani beau mai puțin de o băutură pe săptămână. 30% beau între una și paisprezece băuturi pe săptămână.

Doar 10% dintre adulți beau mai mult, iar unii extremiști ajung la patru sticle de whisky pe săptămână.

La naiba, acum câteva săptămâni fusese în acei 10%. Se foi inconfortabil pe canapea, evitând contactul vizual în vreme ce procesa acea informație. David menționase ceva similar pe durata intervenției, dar Jackson respin-sese asta ca fiind ceva tipic pentru David.

- Pe scurt, dacă tu te tratezi cu alcool, ai o problemă cu băutura. Așa că n-ar trebui să bei până când nu găsești căi mai sănătoase de a face față stresului și dezamăgirilor. Eu ți-aș recomanda să stai un an fără alcool și să vezi cum te simți, și apoi, dacă crezi că poți să bei un pahar fără să ajungi la trei sau patru, poate va fi bine. Doc se aplecă în față, sprijinindu-și coatele de coapse, înainte de moartea mamei tale și de certurile cu David și Alison, mi se pare că nu abuzai de alcool. Cred că trebuie să

săpăm la rădăcina suferinței tale ca să ajungem într-un loc în care să te poți bizui pe sport, prieteni și nobby-uri ca să te descurci.

Jackson își frecă palma stângă cu degetul $_{mar}$, dreapta, amintindu-și de senzația mâinii $l_{,j} j \wedge$ de valul de fericire resimțit. Apoi se cutremura $_{ra} U, C^{51}$ își aminti sărutul cald al lui Gabby pe gâtul lui. $p., \wedge$

- Deci spui că aș putea să încep o relație cu cin' acum dacă aș vrea?

-Nu o relație romantică. Cred că-i un pic prea devie, me, pentru că, dacă ar eșua, s-ar putea să nu fii pregăti; să faci față dezamăgirii fără să revii la alcool.

Păreră lui Doc înclină balanța, alungând speranța din pieptul lui Jackson cu un foșnet.

- Doc, îmi oferi sfaturi contradictorii. Mai întâi, îmi spui să mă conectez cu oamenii, apoi îmi zici că-s prea fragil să fac față. Care-i adevărul?

-Când am spus să investești în relații, mă refeream la familia ta și la prieteni. Clarifică lucrurile cu frații tăi și cu tatăl tău. Reconstruiește încrederea și iubirea care cândva te-au susținut. Apoi presupunând că reușești asta fără alcool, te poți probabil aventura într-o nouă relație romantică.

Să reconstruiască încrederea. „Nu mai spune, Sherlock!”

Jackson inspiră și numără până la trei. Sarcasmul și refuzul nu aveau să îl ajute cu nimic să-și schimbe perspectiva. Și, în ciuda protestelor lui, ziua anterioară îl făcuse să-și dea seama că voia să simtă din nou fericirea, fără ca ea să fie remarcabilă sau să ceară efort.

Înghițindu-și mândria, ceea ce fu ca și cum ar fi în- gbițir un măr întreg, întrebă:

- Uite care-i faza... Cum reconstruiesc încrederea, mai ales cu oamenii care au secrete?

Doc inspiră lent, încuviințând gânditor din cap

- Poate începem invitându-ți f_{am} la o și f_{am} de grup.

Jackson se aplecă înainte, zâmbind larg

. Doc sâ-i faci să se deschidă este ca și cum ai încerca să deschizi o stridie cu
 dinții.Doc își prinde mâinile la spate și se sprijini de spătari scaunului.
 . Mie îmi place o provocare, ție nu?

capitolul 9

În timp ce-l dădea pe Luc în leagăn, gândurile lui Gabby se întoarse la vizita de la spital de mai devreme. Bănuia că nu îl putea învinovăța de faptul său că fusese morocănos. În spitalele zgometoase se dormea puțin și se servea mâncare proastă. Plus o lună de interdicție la șofat; toate astea umbriseră recunoștința pe care el ar fi trebuit să o arate pentru faptul că medicii îi preziseră o recuperare completă.

Sunetul cauciucurilor pe pietriș o făcu să ridice privirea.

-Tata! strigă Luc din leagăn când se văzu mașina de poliție a lui Noah.

„Grozav!” Opri leagănul în caz că Luc voia să sară și să-și îmbrățișeze tatăl. Luc stătea acolo, balansându-și picioarele, aparent satisfăcut să stea pe loc.

Noah veni spre ei, îmbrăcat în uniformă, arătos ca de obicei. I-ar fi fost mult mai ușor dacă el ar fi avut o acnee severă sau dacă începea să chelească sau ar fi avut ceva - orice - care să-i fi sureze atitudinea arogantă.

- Hei, Gabs, îmi pare tare rău de tatăl tău! Apoi Noah se lăasă pe vine și-l ciupi pe Luc de picioare. Te dai în leagăn, Luc?

Luc încuviință entuziasmat din cap.

-Uită-te la mine, tata! Și apoi privi în sus la ea și-i ceru: Dă-mă tare, mama!

Gabby se conformă înainte de a-și reîntoarce atenția ⁵Pte Noah.

- Mersi! Dar are noroc. Doctorii au zis că până la Crăciun se va simți ca înainte.

-Asta-i grozav! Noah cercetă cu privirea locul că, apoi dădu cu palma peste una dintre grinzii ^{joasă} nului. Miji ochii și vorbi pe un ton egal, cu un

■ **invidie:** Bănuiesc că Jackson a făcut o treabă bună^C ^

- Este constructor, așa că a zis că a fost ușor | • arci

se din nou pe Luc în timp ce în colțul gurii i se for^{1-15,11},

zâmbet. Asta părea să se întâmple de fiecare dată" ^-1"

fiși amintea orice imagine cu Jackson, mai ales cea privind reacția lui Luc la acest cadou. A refuzat ^{u ei} i d ne ia vreun ban.

Noah își înclină capul, apoi se uită în altă parte pentru un moment, părând aproape chinuit.

- Poate se gândește la altă formă de plată.

Noah ridică dintr-o sprânceană, în caz că ei îi scăpase avertismentul din acuzația lui.

„Aș vrea eu.”

-Asta-i ce urmărești tu, nu el.

Afișa cel mai sarcastic zâmbet al ei. Jackson avea clar propriile probleme, dar ea își dăduse seama că nu se folosea de femei. Aparent, nici măcar de femeile care se aruncau pe el.

- Mai sus, mama! răsună cerința lui Luc. Apoi în timp ce se ridică în aer, strigă: Uite, tata!

- Bravo! Noah îi zâmbi scurt băiatului său și apoi o luă peste picior pe Gabby: Și, ca să știi, toți tipii urmăresc asta. Crede-mă!

Ea pufni, întrebându-se cum de nu văzuse latura asta a lui Noah cu mult înainte să rămână însărcinată.

- Este trist că tu crezi asta, dar nu mă voi certa cu tine.

- Bine. Își dădu jos chipiul și îi frământă marginea, părând neobișnuit de jenat în timp ce revenea la felul lui normal, cochet de a fi. Deci eu aîn trecut pe aici să văd cum sunteți m și Luc. Dacă ai nevoie de ceva, să-mi spui

Pentru o fracțiune de secundă, Noah păru aproape vulnerabil și sincer. Dacă experiențele anterioare

L
fi învi^{81*0} ca n^u p^utea să abă^ș încredere în „j^u”^u t^ulot chi[^] un înger
atunci cu soarele creând un l[^]Thalo[™])^untul parulibond Da^r fără îndoia- li^{*0}
picat și cel mai simplu test de sinceritate.

®” pe fapt. a p^utesc- să su^u cu l^uuc m^unic c^u t^ul^uac
^”oh, b^unele c^u o^uă? LoVi oU Ch^uplul de Coapsa_”^uen
” s^u iucrez, știi \$» tu- b^uf^ueschiva - cât de p^uredictibil! Cu excepția faptului ■ ■
risca propria siguranță la muncă, Noah rareori se ^ cap pentru alți
oameni. Când spunea ceva bil o făcea pentru confortul lui și de obicei
avea un j^uă j^u”^u m^unte- Nu-și putea imagina de ce se deranjase cu B lui
lipsii de entuziasm, nici nu-i păsa prea mult. y^am de gând să merg în
jurul prânzului, ca să-i ,duce niște mâncare ca lumea. ^Gabbyse’opri din
a-l împinge pe Luc, lăsându-l să se chinuiască un pic să își ia avânt singur.
-Scuze, Gabs! Expresia de ușurare de pe fața lui Noah aproape că o făcu
să rădă. Măine sunt în tură de ,i Nu pot să fiu dacă la prânz.

Gabbyși dădu ochii peste cap și își propti un pumn în sold.
-Nu ești ,dădăcă atunci când, ca tată, petreci timp cu copilul tău. Noah
oftă, clătînând din cap. -Niciodată nu lași omul să respire. Și te întrebi de
ce nu am dat fuga la altar. -Nu, Noah. Nu mă întreb deloc. La 18 ani, își
dorise un angajament mai mult decât orice. Privind în urmă, bănuia că o
parte din acea nevoie fusese provocată de teama de a fi o mamă adoles-
centă singură. O altă parte provenise din dorința ei de a avea propria
familie după ce mama ei o făcuse praf l^u a lor. Iar restul putea fi pus în
seama hormonilor
și a dorințelor de adolescență în legătură cu ceea . zuse ea că fusese iubire.

La nașterea lui Luc, descoperise niște adevăruri d despre ea și Noah. Dar
se părea că Noah încă voia^u de la ea, în ciuda lipsei evidente de interes
din parte^

Chiar atunci, jeepul lui Jackson intră pe alee. Își îndreptă umerii și
își puse chipul la loc, trăgă^u cozorocul mai jos pentru a părea mai
ameninț^u bănuia ea.

În ceea ce o privea, nu-l văzuse pe Jackson de când ea se făcuse
de răs noaptea trecută. Doamne, ar fi n^u ferat să fie prinsă în pielea goală
în public decât să dea ochii cu el acum, în fața lui Noah. Spera să-și poată
țină sus bărbia și să aibă o expresie relaxată. Să se poarte ca și cum nu se
întâmplase nimic noaptea trecută, ceea ce, desigur, era foarte regretabil
de adevărat.

Când Jackson cobori din mașină, Luc se repezi jos din leagăn și
căzu, în încercarea de a traversa curtea.

-Jackson! Se ridică de la pământ și o zbughi spre alee, cu brațele
ridicate. Vreau să mă joc de-a monstrul!

După ce încuviință scurt din cap către Gabby și Noah, Jackson se
întoarse cu zâmbetul lui ucigător către Luc și-l prinse, ridicându-l
deasupra capului și zgâlțâindu-l în aer de parcă nu cântărea mai mult
decât o pungă cu zahăr.

-Știi ce se întâmplă dacă te prind, corect?
-Mă gâdili!
Gabby își simți inima ușoară când auzi chichotilele lui Luc, dar
expresia lui Noah se întunecă.

Jackson îl puse jos pe Luc și începu să numere.
-Unu, doi, trei...

Luc fugi înapoi la Gabby, ținând cu o frică plină de bucurie.
Jackson mormăi și apoi veni greoi spre el, cu brațele întinse.

-Vin!w

„ „, tăfni printre picioarele lui Gabby, tremurând, cu l ridicate, căutând protecția ei.
^zma,mama!

„bby îl tica pe „ d p e i st gă în glumă la J ^i departe, monstrule, altfel

te incui în subsoi și-ti
^păianjeni
! Bine, bine! Jackson se opri la un pas, prefăcându-se oăimântat și ridicând brațele în semn de predare, p-ianjeni' au un gust îngrozitor. !i făcu cu ochiul lui Gabby și apoi întinse mâna spre
• ^toah. Mă bucur să te văd din nou!
Mincinosule!" Gabby își mască gândurile cu un zâmbet^1~ -Se pare ca fiul meu te place.
Vocea lui Noah tăie aerul, încordată, dar politicoasă. - Este un copil grozav. Zâmbetul lui Jackson păli. Ești un om norocos. -
Haisăplindembloagste! Privirea lui Luc căzu pe Jackson. -Nu, nu. Jackson clătină din cap, fluturând un deget. Tu mei doar să mă vezi iar în noroi, nu-i așa? Luc chicoti, încuviințând entuziasmat din cap. -la uite! Se pare că nu mai ai nevoie de ajutorul meu, Gabs. Noah gesticulă spre Jackson. Ai deja o dădacă în acest bărbat cu timp liber.
Dușmănia din vocea lui Noah dcclanșă un tremur mic de alarmare, dar ea catalogă reacția lui drept prostii pur masculine. Știa că egoul lui Noah, nu inima lui, era singura chestie afectată de faptul că fiul său crease o legătură cu un alt bărbat.
-Și una chiar bună, răspunse ea, nefiind neapărat mandră de provocarea ei, mai ales că reacția lui Jackson evidenția dezamăgirea lui față de ea.
■Nici o dădacă nu-i la fel de bună precum tatăl.
Jackson se uită cu subînțeleș la Noah, dar Gabh credea că asta-i domolea. ' Vm,
Noah hotărî brusc să fie afectuos cu Luc. Dacă C , nu s-ar fi sprijinit de unul din stâlpii leagănul,,! '
f' - ' t
fi căzut.
-Dă-i o îmbrățișare de la revedere lui tati!
Noah îl ridică pe Luc de pe șoldul l u i Gabfcy și-l îmbrățișă.
- Pa, pa, tata!
Îmbrățișările lui Luc veneau mereu cu ceva mizerie și salivă, așa că Gabby nu fu surprinsă să-l vadă pe Noah ștergându-se după ce i-l dădu pe Luc înapoi.
-Nu uita să-mi spui cum pot să ajut... când nu muncesc, sublinie Noah înainte de a porni spre mașina lui. Pe curând!
De cum ieși de pe alee, Gabby oftă tare și prelung, clătinând din cap.
- Cum se simte tatăl tău astăzi?
Frumoșii ochi ai lui Jackson se uitau în ai ei cu o îngrijorare autentică.
- În două zile se întoarce acasă, dar n-are voie să conducă vreo câteva săptămâni. Cu terapie ar trebui să fie în formă până la Crăciun.
- Mă bucur să aud asta.
Luc se foi, așa că ea îl puse jos, și al se duse direct la tobogan Cu scutul ei acum ocupat cu altceva, trebuia să aibă de-a face cu Jackson și să înfrunte
amintirea res- pingerii iu, frontale.
^;mi"r easskelarscZeh,...jzise:
-Ai grijă!
Mică ci glumă u aduse un Zamb
„ amuzat din par 1
tea lui.
Jj

„05, uite carc-i faza! În loc să schimb lemnul »⁵ i cc,n,f fi și ”a ocup de afacerea tatălui tău!

că arc un program săptămânal de sarcini n_{bi} j ■", „ele de care se ocupă. Mai stau aici vreo p_{atru} /” Uâni sau cam așa, deci asta te va ajuta parțial l_a •”tada lui de recuperare.

fp«i nu 'a asta »prec ea ca n_o gândise el, nu avea . -Yrefuze oferta. Mândria nu reprezentase niciodată ⁵¹ 'tru ea un obstacol în acceptarea ajutorului. ⁷

”p3că n-aș fi fost disperată, ți-aș fi refuzat ajutorul ı '» trebui să te lupți cu *propriile* probleme, nu să te lași jisttas de mine. Dar norocul tău că sunt disperată, deci j j ești liber să mă folosești ca diversiune. ' sji, asta sunase diferit de cum intenționase ea. M-avea cum să ascundă faptul că mintea-i funcționa într-o singură direcție când venea vorba despre jackson St. James. Din fericire, în afară de un zâmbet rapid, el „u făcu mare caz de conotația sexuală.

.Bine, atunci. Poate, după ce adoarme Luc, poți să „ă pui la curent cu detaliile. Și voi începe de mâine. Dar, mai întâi, ridică vocea și se întoarse să se uite la Luc, apoi reveni la vocea lui mărâită de monstru, am un băiețel de mâncat.

Ochii lui Luc se umplură de bucurie. Hohote de răs nervos îi însoțiră în timp ce o zbughi spre poarta grădinii.

Jackson porni după el, urmărindu-l, scoțând tot felul de gemete și alte zgomote. Și, deși nimic n-ar fi făcut-o mai fericită pe Gabby decât să audă râsetul băiatului ei, „f data asta o peliculă de melancolie se așternu peste

@ >rea ei, ca un strat fin de cenușă subțire. ' Unu copii se bucurau de

genul ăsta de joacă în fie-

acal! / 3 Vrețiiori dar nu și Rul el. Unele femei veneau j , un astfci de bărbat - bine, poate nu *chiar* ca Jack-

50.1 fiecare zi, dar nu ea. Mîntea ei rumegă acel gând în vreme ce se în , ta spre alee să ia teancul de scrisori din cutia po^ Lc băgă sub braț și porni spre casă, încă preocupat¹ mustre pentru alegerile ei. Da, Noah o abandonase, dar și ca se abandonase sine. Lăsase să treacă trei ani fără să încerce să i_aj | întâlniri. Și, făcând asta, greșise față de ea însăși și f_aj! de fiul ei. Asta nu putea să continue. Voia o figură paternă pentru Luc. Voia un bărbat pe care să-l iubească. Voia să fie iubită. Strigătele de fericire ale lui Luc o aduseră înapoi în prezent. Jackson îl aruncă pe Luc în aer, și toate urmele de necazuri se șterseră temporar din acei ochi superbi. Din păcate, Gabby își dăduse seama că voia imposibi- lui, pentru că acum îl dorea doar pe Jackson. Stînd acolo simțindu-se ca o proastă, se apucă să frunzărească scrisorile. Facturi, reclame, un catalog cu chestii pe care nu și le-ar putea permite niciodată și o scrisoare. O scrisoare adresată ei? Caligrafia.- Se opri din mers, fără să tresară când o insectă îi bă- zăi pe la ureche. Gura îi păli când ochii îi reveniră pe adresa expeditorului - Hammill, 15 Mills Avenue, Burlington, VT. Hammill. Inima-i urcase cumva în gât, unde pulsa. Se putea? De ce acum? De ce ar contacta-o mama ei după atîta vreme! - Gabby? o strigă Jackson din grădină. Trebuie să mă ocup de niște lucruri acum, dar ne vedem mai târziu. ^ Luc verifică dovlecii. Gabby înghiți nodul din gât și încuviință din cap în timp ce el flutură din mână și se duse la apartament. - Luc, hai înăuntru! Traversă spre casă cu picioarele tremurându-i și deschise ușa din spate Hai amice¹ Puse facturile pe masa din bucătărie și aruncă la gunoi reclamele și scrisoarea nedeschisă de la mama ei

i de minute chinuitoare mai târziu, Gabby r<_măric. Se holha la coșul de gunoi, ezitând, ^•n^m „ mestecă resturile de chiii pe care le adusese |3^50 . o privire rapidă la ceasul de la microunde suar plutea <uCe CaSa marex pentru că ^u l^l l^l Trebuie să fie în par. ^ ■ vadă pe Gabby ?) p⁶ N în curte mai devreme <e practic unul dintre numeroasele motive pen- ^ „ „ „n-ar trebui să dea curs atracției pe care o simțea „ „ „)fGabby. În câteva săptămâni, avea să se întoarcă ^_cnnecticut. Dacă permitea ca Gabby și Luc să se se¹² je de el, ei ar putea fi răniți - și, cum sugerase Doc, „1 ar putea fi rănit. Plus că n-avea nevoie nici de un 'itist nervos suflându-i în ceafă. ^cichii albaștri glaciali ai lui Noah scăpăseră mai de- mme, în ciuda comportamentului său civilizat. Dacă ijbo'n ar fi gândit, nu s-ar fi jucat cu Luc în fața lui S'oah. Dar cum putea Jackson să reziste unei asemenea întâmpinări din partea puștiului? îl făcea să se simtă ca unsupererou. Măcar prezența lui Noah împiedicase orice discuție ciudată între el și Gabby despre aproape sărutul lor. Noaptea trecută, pe la jumătatea curții, se gândise să se întoarcă și să-i dea ceea ce ea își dorea. Se oprise chiar și din mers și privise peste umăr. Din fericire, ezitase suficient cât ea să stingă luminile și să urce la etaj fără el. Unu la zero pentru echipa responsabilă în meciul cit echipa excitată - reprezentată de el. Nu că ar fi trebuit să se gândească la asta acum. Nu. îi

promisese să o ajute să treacă prin criza asta cu tatăl ei și doar asta avea în viziune. Dacă însemna că urma să fie nevoit să își amputeze cumva dorința. cumT ^L^Stratul curat pe blat și stinse lumina. De * „Șa, simți miros de fum. Nu suficient cât să se îngrijoreze, dar i se păru curios, pentru că nu fum ieșind pe coșul casei.

■ăndu-|

Apoi o zări pe Gabby în patio, adăugând ■

Într-un foc ce se trezea la viața, Spre deosebire de ei dăți, expresia ei era serioasă - chiar sumbră -, făcându-și să se întrebe dacă recuperarea tatălui ei nu luase o ^ torsătură proasta.

Când îl văzu, ea flutură dintr-o mână fără să zâmbească

-Te deranjează dacă stăm afară să vorbim? Cerul era așa senin Peste o

oră, va fi plin de stele. S-ar putea să vedem și niște sateliți.

Jackson ridică privirea și văzu stelele palide apărând pe cerul ce se întuneca. Nu se mai relaxase de foarte mult timp în fața unui foc deschis, înconjurat de mirosul frunzelor uscate.

-Sună grozav.

-Am făcut cacao cu lapte. Gesticulă spre un termos și o cană goală. Vrei? Cacao cu lapte? O chestie făcută de mame, bănuia el. Foarte drăguț. Prea drăguț. Și, în loc de ceva mai puternic, cacaoa părea un înlocuitor grozav.

- Ba chiar da.

Își turnă o cană plină și apoi se așeză pe unul din scaunele Adirondack din jurul gropii de foc.

- Mulțumesc, din nou, că te-ai oferit să ajuti. Nu știi cum te-aș putea răsplăti vreodată.

Jackson fu impresionat de lipsa ei neobișnuită de însuflețire. Se întâmplase ceva. Ar fi putut să-și bage nasul, dar poate că ea avea să îi spună când urma să considere de cuviință. Sau nu.

Se încruntă la ultimul gând.

- Nici măcar să nu te gândești.

- Dacă te răzgândești în orice moment -

Gabby stătea într-un scaun de lemn, ^ Stratul curat

Îl puse în poala ei, îl deschise ^Tf ^ T _m f

[illegible]

"De acord. Jackson zâmbi scuzându-se și bău din cauza lui. Este grozavă, apropo. Ai pus și mentă? "Da. Gabby-i tota asigurată! Hai să începem treaba la ra 5-00. Pot să-l las pe Luc înainte și apoi ne întâlnim aici. Măine mergem pe la jumătate dintre case și în ziua următoare, la cealaltă jumătate. Este nevoie cam de zece • „j la cincisprezece minute de casă, plus drumul, deci o să dureze până spre după-amiază târziu, Jackson își întinse picioarele spre foc. -Bănuiesc că până plec acasă voi ști toate drumurile lăturalnice din Winhall. Acasă.

Tratase timpul departe de casă ca o vacanță, dacă ignora ședințele de terapie și lipsa de petreceri. Sugestia lui Doc de a-și invita familia la o ședință de grup îi reveni în minte, făcându-l să se foiască incomfortabil în scaun. -Ți-e dor deja? îl întrebă Gabby. -Hmm? îl întâlni privirea confuz, pentru că se pierduse în propriile gânduri. De ce să-mi fie dor? - De casă. Ea puse caietul jos și strânse picioarele la piept. Ghemuită așa era și mai dulce decât de obicei. Aerul ei inocent îl atrăgea atât de mult. Jackson ridică din umeri. -Mi-e dor de patul meu.

De cum îi ieși cuvântul acela pe gură, și-o imaginea pe Gabby în patul

80 *inmie Beck*

lui. Roșeața ce-i urca pe gât n-avea nimic dc-a face cu faptul că se afla în fața unui foc. Poate că Gabby își imagina și ea ceva similar, pentru că își feri privirea pentru o secundă înainte de a-și drege vocea.-Cum rămâne cu familia ta sau cu n-își strânse genunchii mai bine, și el nu se ni" decât la cum i-ar plăcea să se cuibărească undeva* ^ poala lui. Ești nerăbdător să te întorci la ei? ^{cu ea} în mod normal, n-ar fi răspuns sincer la acea • J trebuie, dar ceva din aerul rece al nopții, cacaua* ■ siunea lui crescândă îl îndemnau să se deschidă"^^ poate Gabby avea darul special de a scoate inform ^l de la el. *

-Nu prea. Se foi din nou.

Gabby nu-l întrebă de ce. Bănuia că ea era iarăși preocupată de propriile gânduri. Ținea cana sub bărbie, de parcă o folosea pentru a se încălzi. Privirea îi rămase ațintită asupra flăcărilor, care trosneau ocazional, făcând să sară în sus tăciuni scilpitori, ca niște mici artificii.

O privi ca și cum ar putea să o convingă să-i împărtășească gândurile ei. Ciudat, având în vedere cât trecuse de când își dorise să știe gândurile altcuiva despre orice. Bănuia că ceea ce voia cu adevărat era să facă în așa fel încât gropițele ei să apară din nou.

Deasupra lor era o boltă de stele vii și dese, ca într-un planetariu. Mai trăise această minune și în Munții Stân- coși. Cu adevărat spectaculos. Enormitatea galaxiei - a universului - putea să te faci să te simți minuscul sau doar norocos că ești în viață.

Depindea de stare.

- Un satelit!

Gabby arătă spre orizont înspre vest și apoi trasă cu degetul spre est, pe urma punctului alb palid ce plutea pe cer.

Jackson zâmbi, pentru că ea păru aproape un copil atunci, cu cbipul scăldat în strălucirea aurie a focului, privind entuziasmată ia ceva ce el bănuia că le-ar plictisi pe majoritatea femeilor cu care își petrecuse el timpul în acest an.

by,e uită la el, apoi sprâncenele ei se uniră *PnaK ^ trebui să-mi țin gura, dar trebuie să-mi cer centru azi-noapte. Îmi pare rău că te-am făcut să jO* Y_u prost! Eu doar... vreau să clarific lucrurile ca i² j_m de la capăt. Ca prieteni.

Ți-atn spus deja, nu-i nevoie de scuze. Nici de expli- •• Apoi pentru că din nou, în mod ciudat, curajul ei i^dea putere, mărturisii: Zilele astea chiar mi-ar prinde !*• ! un prieten. V_u că în alte circumstanțe ea nu l-ar fi tentat să vrea j_{au}lt. Mult mai mult. Să o ia în brațe și să nu-i mai drumul. Și mie-

Melancolia ei îl tulbura precum vântul rece ce sufla ^{au}e curte. O fată rezistentă, grijulie precum Gabby ar"trebui să aibă o listă lungă de prieteni, în loc să se mulțumească cu unul tranzitoriu, ca el.

Atitudinea ei neobișnuită din acea seară îl convinse ă ceva o apăsa. Deși era contra naturii lui de St. James, se așzări cu capul înainte în teritoriul personal.

-Pari îngrijorată în seara asta. S-a întâmplat ceva cu tatăl tău de când te-am văzut mai devreme?

-Nu. Ea își strânse buzele, privind la foc. Apoi își sprijini obrazul pe genunchi și-i întâlni privirea. Am primit o scrisoare de la mama mea.

-Serios? Se aplecă înainte, nefiind sigur ce să spună. Probabil te-a șocat.

-Se pare că mi-a mai scris acum câțiva ani, dar tata mi-a ascuns scrisorile.

Gabby își lăsă capul să îi atârne pentru o secundă. Acum, locuiește în

Burlington, lucreaza la un motel. Weekendul trecut a fost weekendul părinților la Universitatea din Vermont, și s-a întâlnit cu vecinii noștri, cei din familia Dressler. Ei i-au spus despre Luc. Evident, mama habar n-avea că e bunăică. Mi-a scris să mă întrebe dacă poate să vină să ne vadă pe

^{xxx}ne și pe Luc.

jamie beck

O grămadă de gânduri se aglomerară în acel în capul lui Jackson, printre care și faptul că era cu „„P depășit în această conversație. Nu se pricepea s-”! sfaturi, așa că se hotărî să urmeze ce făcea Doc* asculte, să-i valideze sentimentele și să o lase să „iu” ^ la propria concluzie.

-Sunt multe la care să te gândești.

-Oare? Fu luat pe nepregătite de tonul ostil al vocii ei. Adică,

sincer, de ce ar trebui să-mi pese de ea sau de ce vrea ea? De ce ar trebui vreodată să o las să se apropie de băiatul meu, după alegerea pe care a făcut-o?

„Validează și las-o să decidă”. Își reaminteți el.

- Corect. Apoi făcu o pauză. Dar se pare că întrebarea reală nu este de ce ar trebui să-ți pese, ci dacă *îți pasă*.

Nu putea să-i vadă ochii prea bine în întuneric, dat i se pără că aude un smiorcăit. „La naiba!” O făcuse să plângă.

- Gabby?

- Sunt bine. Sau poate nu sunt. Poate-s supărată - și nu

Sunt mică, dar pot să mă simt mare și supărată și eu, doar pe mama. Tata mi-a ascuns scrisorile alea vechi de parcă sunt un copil. De parcă nu aveam dreptul să am vreo legătură cu mama mea. Și sunt supărată pe mama că a fost așa slabă. Pentru că a plecat în loc să lupte pentru familia noastră, pentru mine.

Vocea ei în mod normal melodioasă fusese gătită de emoție.

- Îmi pare rău că ești supărată! Se lăsă pe spate în scaunul lui. Sentimentele tale sunt complet justificate.

Disconfortul se răsuci prin corpul lui de la veninul pe care îl simtise în vocea ei când ea făcuse referire la dependența mamei ei.

Gabby îl considera și pe el slab pentru presupusa lui problemă cu băutura? Mai rău, genul ăsta de furie se afla și sub îngrijorarea pe care Cat și David o arăseră în ultima vreme?

134

-Justificate, dar nu utile. Nu pot schimba nimic și nu pot face lucrurile mai ușoare. Se uită din nou la foc

ma] adânc în propriile gânduri. Ideea este că Dacă vreau să fiu văzută drept ceva „m” > „n” JJcit greșeliile mele, nu-i datore: mamei șansa să j= „n” ezc p=nt=ri a ei. e=nt=ore «pul spre el. Lă-tă-te fu ti i’f=ri”, ?” Problema „Poate că și mama o în- l= m= n” sfârșit pe a ei. A zis că se abține de 22 de luni JJutimp, corect.” N’U Stiu.

t încrușă gлезnele și îi evită privirea, ni căieră, ea îndreptă discuția spre el. **T** de cât timp nu mai bei? grai așa! Se încruntă. Mai întâi, băutul meu nu-i o -blemă. În al doilea rând, nu o poți compara pe ma-!-a cu mine.

Poate că eu am băut mai mult decât îi Omenea familiei mele, dar nu sunt un alcoolic sau un dependent de droguri. Nu mi-am abandonat niciodată responsabilitățile sau oamenii care mă iubesc.

Inspiră adânc pentru a-și liniști inima, care începuse să gonească. Ea chiar îl credea comparabil cu mama ei! Între timp, Cabby părea calmă, fluturând lejer din-uo mână.

-Detalii, serios. Adică, familia ta te-a cam forțat. Ți-ai luat concediu ca să vii aici și să te aduni. Deci știi mai multe decât mine despre a te lupta cu impulsurile ce se transformă în obiceiuri.

-Ținând cont de părerea proastă pe care o ai despre mama ta, mie chiar nu-mi place comparația. Și nu-ți voi spune ce ar trebui să alegi cu privire la ea sau la tatăl tău.
-Nu? Pentru prima dată de la singura ceartă a lor, ea se încruntă la el.
Deci prietenia asta nu include onestitate și sfaturi?

Avea două opțiuni. Se putea supăra pe ea pentru w împunea așa tare sau se putea gândi că scrisoarea ei o tulburase și nu avea pe cine să-și verse „afară de el. Nu era ceva personal. Ea trebuia

personal. Ea trebuia **jamic** Birk. să se descarce și ei **trebuia** să accepte. Dar nu treb, încurajeze furia sau să o lase să ia amploare. ^a ^ -Gabby... Neștiind cum să îndrepte conversați, j mi ca să detensioneze atmosfera. Doamne, suntem ifo de patetici cum pare?

Dar tonul lui Gabby rămase foarte serios. -Poate.

El se încruntă, înghițind mare parte din băutura l, care era călduță.

-Te deranjează asta, nu? Gabby își înclină capul. Te deranjează pentru că-ți pasă de ce cred alții sau penttu că nu ai fost mereu „patetic”?

La naiba, poate ar trebui să se ducă ucenică la Doc. Sinceritatea ei îl ținea într-o stare constantă de suspans. Vorbi înainte să aibă timp să se gândească: -Ambele.

Ea ridică dintr-o sprânceană. -Așa credeam și eu.

- Oh, serios! El se aplecă înainte, bucuros că se îndepărtaseră de subiectul fierbinte reprezentat de mama ei. Tu crezi că m-ai ghicit cu totul?

-Nu cu totul, dat am o bună intuiție. Gabby se lăsă pe spate și își îndreptă umerii. Fascinat în mod morbid de ce ar putea ea să mai spună, Jackson nu-și putea lua privirea de la ochii ei.

Ea își strânse buzele, de parcă își impunea să nu vorbească, dar apoi vorbi:

-Cineva te-a rănit rău. Te-a făcut să te îndoiești de tine. „Lovitură directă.”

Înregul corp al lui Jackson se înroși. O plăcea pe Gabby și chiar avea încredere în ea, dar nu avea să-i spună *tutui*! Acum, nu aici. Mai ales nu după ce ea lovise direct la țintă.

136

Mintea lui sârea de la un gând la altul t, împ ca își puse cana pe brațul scaunului. Se aplecă înainte și zise:

„d „ trebuî să mă culc clacă vrem să începem „ine Mersi pentru ciocolata caldă. J^kson- Ea rămase agitata când el se ridică, dar . picioarele pe pământ. Oricine a fost, a fost

Îse un chicot amuzat. - r plural. Deci se pare că eu sunt, de fapt, idiotul, h' lui Gabbyse măriă, dar el nu se mai concentra „ia ei când prin minte începură să îi treacă „malaci” @ A|,on, David, Cat, făcându-l să se încrunte. e^nie Cj de lobul urechii, reuși în sfârșit să-și domo- ^fpurin gândurile.

^ c a să știi. pot ^ un prieten care ofera sfaturi. Dacă „ „a jocul tău, m-aș vedea cu mama - singur, nu cu ^ Altfel, s-ar putea să te roadă pe interior să nu știi. nfo Ne vedem dimineață! Traversă curtea în tăcere, recunoscător că Gabby pă- . din nou pierdută în propriile gânduri, mulțumită lfstea în fața focului și să se gândească la opțiunile ei.

«buia să se retragă și să se reculeagă. Să contracareze [oate emoțiile pe care ea i le trezise.

Cu toate astea, când urcă scările la apartament, văzu pălpând lumina focului, precum niște degete de speranță întinzându-se prin întuneric, oferind promisiunea confortului.

capitolul 10

Următoarele câteva zile trecură într-un iureș de treburi, timp în care dispoziția lui Gabby semăna cu frunte căzute pe care ea nu le greblase. Între a se ocupa 'k tatăl ei, Jackson și Cami - terapeuta tatălui său -, ratori «ăsise un moment de pace.

■ i r^ise £1

'Mulțumesc mult, Cami! Ne vedem vineri.Jamie Beck

Gabby flutură din mână în semn de răm apoi închise repede ușa din cauza vremii vântoasă¹⁰¹

Stând cu fruntea rezemată de perete, inspiră % în majoritatea zilelor, după terapie, tatăl ei răm-“ „...“ țăfnos. N-avea nici un motiv să creadă că acumă;¹¹⁶³ fie ceva diferit. Ar fi putut să nu fie atât de rău d' ^ neînțelegerea n-ar fi fost sporită de tensiunea ce persist de la cearta lor legată de faptul că el îi ascunsese vechile scrisori primite de la mama ei.

Sunetul strident al unei bormașini răsună din baia de sus, unde, după o îndelungă dezbatere cu încăpățânatul ei tată, Jackson obținuse în sfârșit permisiunea de a instala o balustradă de susținere la duș.

Ai fi crezut că Jackson avea să se țină la distanță de casa

Bouchard, pentru a evita să i se atribuie sarcină după sarcină. Gabby învățase să se aștepte la imprezibil când venea vorba despre acest bărbat, pe care nu părea să-l deranjeze că Luc era după el tot timpul. Fără îndoială Luc era în baie chiar acum, „ajutându-l” pe Jackson cu proiectul.

Zâmbi la imaginea cu fiul ei privindu-l pe Jackson muncind, chiar dacă n-ar fi trebuit. Ca „prieten”, nici ea n-ar trebui să se uite cu ochi galeși de fiecare dată când Jackson venea, dar se temea că fix asta făcea. De fapt, în ultima vreme, făcea și gândea multe lucruri pe care n-ar fi trebuit - cum ar fi să viseze cu ochii deschiși -, în loc să se concentreze la ceea ce conta, precum problemele din viața reală. Cum ar fi să ia o decizie în legătură cu mama ei.

Pe drumul înapoi spre bucătărie pentru a verifica tocana de vită pe care o gătea, se opri la tatăl ei, care stătea în fotoliul lui.

-Cami zice că ai făcut progrese mari săptămâna asta.

138

-Nu destule. Rămase cu privirea pe mână stângă, în timp ce-și întindea degetele. **Mm** foame. Când este gata masa?

„Ar trebui să fie gata. Știa cât de mult ura el să fie reinalizat. Spera să profite de situația lui, în loc să se lase cu ea la fiecare pas. Ai nevoie să te ajut? ;1 o refuză fluturând dintr-o mână, cu sprâncenele

#1NU. mă descurc. Nu mă dădăci, altfel nu o revin

„iciodată la normal.

“ -Scuze! Gabby se încruntă, vădindu-și răbdarea greu încercată. Făcu stânga împrejur și mormăi: Ne vedem

în bucătărie.

În perioada asta tatăl ei se mișca lent, așa că ea se apu- „a” deja să pună tocană în fiecare castron când ajunse „j U masă.

„Patru castroane? Se așează pe scaun. Înseamnă că Iackson cinează iarăși cu noi. Gabby puse în fața lui un castron cu tocană aburindă. -Este un gest de politețe, ținând cont de cât de mult a ajutat cu afacerea ta, cu Luc și chiar pe aici. Tatăl ei se uită enervat la ea. -Oi fi eu un pic slăbit, dar nu-s orb. Te atașezi de el. Mai rău, și Luc. -Acum, n-am voie să-mi fac noi prieteni? Gabby se duse la aragaz, bucuroasă că avea o scuză să-și ascundă fața. Doamne, cât de evidente trebuie să fi fost sentimentele ei dacă tatăl său observase, în ciuda preocupării lui cu terapia. Dar era viața ei, nu a lui. Trebuia să înceteze să o trateze ca pe un copil.

-Nu interveni în privința lui Jackson cum ai intervenit în legătură cu scrisorile mamei.

- De parcă te-aș putea opri să faci ce vrei. Și nu mai insistă cu prostia aia cum că te tratez ca pe un copil. Ești copilul meu. Am făcut ce am făcut ca să fim amândoi Protejați de sușurile și coborâșurile mamei tale. Își puse Șervetul în poală. Sincer, credeam că te duce capul să nn-l lași pe Luc să se atașeze de cineva care va pleca.

ca să nu mai zic de un bărbat cu problema lui Jackson. Gabby se întoarse.

-Ce vrea să însemne *asta*? Tatăl ei se uită în ochii ei. -Știi exact ce vrea să însemne. Sunt surprins că nști același tip de dezamăgire pe care l-ai avut cu mama ta. -De unde...

Vocea lui Gabby se stinse, pentru că ea nu voia să trădeze

încrederea lui Jackson.

Fluturatul disprețuitor din mână al tatălui ei o usturi

- În ziua în care am avut atacul cerebral, te-am auzit cum l-ai întrebat pe Jackson dacă a băut. Asta, plus oamenii din orașul ăsta mic care vorbesc despre frumosul străin care stă singur și nu bea niciodată - nici măcar într-un bar, la un meci de fotbal. Viața cu mama ta nva învățat cum să citesc semnele.

- De ce-i o problemă pentru tine faptul că nu bea? Tatăl ei ridică din nou din sprâncene la tonul dur al lui Gabby.

- Nu mă înțelege greșit. Tatăl ei puse ambele mâini pe masă. Îmi place de el și-i sunt recunoscător pentru ajutor. Dar am iubit-o pe mama ta, și noi doi am învățat amândoi pe propria piele că abținerea pe termen scurt nu înseamnă că problema nu mai există. Cine știe dacă ea spune adevărul despre situația ei.⁷ Nu fi credulă, Gabby, cu ea *sau* cu Jackson.

Expresia lui se schimbă de la nemulțumire la tristețe, și ea înțelese ce gândea el cu adevărat. „Nu fi proastă - ca mine.” Bănuia că avea și el dreptatea lui. Mama ei fusese o femeie frumoasă în tinerețe. Plină de viață și inteligentă. Tatăl ei nu avusese nici o șansă cu o asemenea frumusețe și carismă.

politicos. Poftă bună, Jon! Apoi îi făcu cu ochiul lui Luc. O să o întreb pe

A m m îni riscul

mama ra dacă ai mâncat toată carnea. Dacă nu, nu pot să te las să mă
ajuti cu următorul meu proiect.

Luc își ridică lingura și împinse mâncarea prin casron. Apoi
Jackson ieși pe ușa din spate, lăsând o pală rece de vânt să intre în
bucătărie. De parcă ei nu-i era deja frig până la oase.

- "■" e o furtună" mormăi tatăl ci printre mestecături.

"T" la copaci căzuți și alte probleme mâine rând
plasele.

"Miyse lăsa în scaunul ei, fără să-i mai fie foame, pă-

fr. "I prea P" de iminentă furtuni sau de daunele 1 le-ar putea provoca, care

păleau în comparație cu l"; silențios din pieptul ei.

t kson deschise ochii și își văzu respirația. Asta n-ar

11; cine știe ce dacă n-ar fi fost încă întins în pat, cu

Ipuma trasa până sub bărbie.

Vechiul frigider tăcuse la un moment dat pe timpul tii Asta, combinat cu

temperatura scăzută, sugera că fmina dărâmasse copaci și rupsesse

cablurile de curent electric. O privire la ceasul deșteptător digital îi confir-

ma În partea cealaltă a camerei, fereastra era umbrită de norii gri, dar

măcar nu mai ploua. După cum se balansul vârfurile copacilor, bănuia că

greul furtunii avusese loc noaptea.

Nu se simțea dornic să se pună în mișcare. Mândria lui încă

suferea la amintirea presupunerilor dezonorante ale lui Jon. Nu putea să îl

învinovătească totuși că avea grijă de fata lui, dar nu suporta nici gândul

că încrederea ei în el oscila. Întreaga situație cu mama ei complicase

lucrurile suficient, fără să fie nevoie să le mai complice și tatăl ei.

„N-ar trebui să beneficieze de prezumția de nevinovăție până se

dovedește nesperios?" Cuvintele ei îl răniseră. Nu pentru că nu era un

oarecare adevăr în ele, ci pentru că știa că așa gândeau despre el și

familia, și prietenii lui de acasă. De acum înainte aveau să privească și să

se întrebe. Se pună întrebări și să testeze.

Ideea de a fi supus analizei mocnise în el toată noaptea ca un vis urât de care nu putea să scape. Poate că ^{poate} să mai închidă ochii încă vreo cincisprezece minute. Dacă s-ar strânge ca o minge, ar putea să se și încâlzească un pic.

Cloc-rioc-cioc.

Îl sperie ciocănitul rapid la ușă.

-Jackson? Afară se auzi vocea lui Gabby. Te-ai trezie?

-Stai un pic! Forțându-se să se dea jos din pat, înjură când atinse

podeaua rece cu picioarele goale. Înfășurat în vechea pătură, traversă camera și deschise ușa. Este totul în regulă?

-Da, dar trebuie să începem devreme. Zămbetul ei păli când îi observă mantia din petice. Oh, Doamne! Am uitat că apartamentul nu are un generator care să continue să încălzească. Ia-ți niște lucruri și vino să faci duș și să te îmbraci în casa noastră! Apoi trebuie să plecăm. Astăzi o să avem o grămadă de treabă de făcut cu toate crengile și copacii căzuți. Trebuie să verificăm fiecare casă, să vedem dacă sunt daune la acoperișuri și în alte zone.

Ochii ei viori se uitară în ai lui. Energia și un pic de tensiune trosneau în jurul ei ca electricitatea statică.

-Văd că ai băut deja cafeaua de dimineață. El căscă și apoi își trecu o mână prin păr. Mă schimb aici. Dacă la sfârșitul zilei tot nu este caldura, o să-ți accept dușul fierbinte. Du-te înapoi în casă! Vin și eu în scurt timp. După ce închise ușa, căută pantalonii curați și un hanorac din polar, îi sună telefonul, ceea ce-i spuse că se încălcase înainte să pice curentul. Îl

poate pe difuzor

r-r, că ca năfăi înmrim în
ca să se poată îmbrăca în același timp
Din j

Cir! I.....
-Bună! Cum s-a dus pieptul picior în timp ce-l băga pe
celălalt în pantalon. Te-ai trezit devreme.

-Nu te-am auzit de săptămâni, așa că am vrut să vorbesc cu tine înainte să începă ziua.

-Prea târziu. Mă cam grăbesc, de fapt. Băga brațele prin vechiul lui hanorac de la Wolverines Michigan, re-
cunosător pentru căldura ofei
ită.

-Te P*be?ri? hci co? Credam că ți-ai luat con, relaxezi ți să re... recuperezi.

■*^Itson îți dădu ochii peste cap. Mă relaxez. Doar că mă țin ocupat în vreme ce o fac. Cât de tipic pe! Cat ch.coti. Ce te ține ocupat - sau »ate cine.

.Nu ghici, Cat! Nu te pricepi. Jackson zâmbi, deși faptul că ea era aproape de adevăr „fi trebuit să-l enerveze.

-Bine. Cat făcu o pauză. Deci ai vorbit cu cineva [11], ar fi cu un terapeut?

.Ce întrebare curioasă din partea cuiva căruia nu-i place să împărtășească nimic despre ea! Jackson se gândi la ultimele ședințe de terapie și la cum amânase să-și țină familia la distracție. De fapt, terapeutul meu mi-a sugerat o ședință în familie.

-Oh? Cat tăcu. De ce? Adică, ce treabă am eu cu băutul tău? Inima lui tresăltă un pic. -Asta înseamnă că nu ai venit? -Ba normal că aș venit, răspunse ea imediat. Doar că... știi cât de inconfortabil mă simt să vorbesc despre chestiile personale. Amintește-ți cum m-am folit la intervenție. Nu mă imaginez fiind luată la întrebări de un doctor.

-De fapt, nu-i deloc rău omul. Destul de relaxat. Și apoi, el este mai interesat să ajungă la rădăcina problemelor mele decât să umble în cutia

ta cu secrete. Dar te poți relaxa, pentru că n-am fost de acord să implic pe nimeni.

- Dacă el crede că-i important, trebuie să ne implici. " ?i David vom fi acolo pentru tine. Știi asta, da? „Dar tata nu?

- „Nu știi. Știi că el nu crede în terapie. El și David ^{im}Pteună la un doctor care sondează dinamica familiei ^{mo}astre? Păi, asta s-ar putea să aibă efecte inverse.

- Poate că vom afla, în sfârșit, adevărul desp^{re} J petrece între ei.

Această posibilitate era motivul principal pentru luate în calcul acea idee.

-Poate ne este mai bine neștiind. David a :is • mod repetat că așa este. Probabil vorbește serios. David nu minte.

Destul de adevărat. David menționase, de mai multe ori, că lui Jackson și lui Cat le era mai bine neștiind. Cu toate astea, asemenea lui Gabby, Jackson nu aprecia oamenii care îl „protejav” păstrând secrete, de parcă era încă un copil care nu putea să facă față adevărului. Și apoi, adevărul trebuia să fie mai ușor decât să te tot întrebi despre ruptura dintre ei, pentru că uneori imaginația lui se putea aventura pe un teritoriu întunecat.

-Tu crezi că lui Vivi i-a spus adevărul?

- Da, cred că da.

- La dracu', Cat! Pot să suport orice poate suporta și Vivi.

Este familia mea. Merit să știu cel puțin cât știe ea.

- Mai întâi, hai să acceptăm realitatea! Vivi este mai puternică decât tine și decât mine. Adică, nu uita cum a trecut prin copilăria ei nașpa cu un zămbet pe buze și cu optimism. În plus, faptul că Vivi m< este unul dintre copiii tatei îi conferă o oarecare distanțare de orice ar fi. Cat ezită înainte de a vorbi din nou. De data asta, în vocea ei era o notă de tristețe. Și dacă aflarea adevărului nu va face decât să te îndepărteze și mai mult?

Dacă! Bănuia că se putea întâmpla. Gândul îl fileu să reconsidere sfatul dat lui Gabby. Înfruntarea mamei ei s-ar întoarce împotriva ei sau i-ar oferi liniște lui Gabby? Cine știa? Nu el, asta sigur. În acest moment, nu putea decât să aline melancolia surorii lui.

- Mi se pare *ci* ți-e dor de mine, o tachina el Nu-ti face griji!

Mă întorc în câteva săptămâni. Și ^{apoi} ți ^{fiu} Companie Hank, nu?

J I kv

„Da. El a fost super, dar asta nu i^u ^{la, m}.”

^W ^{re} întorci. A trecut așa mult d ^l ^l ^{rcu} tojn fericii. Oftă Asta-i ce-mi do esc 'm* ^uilit, Jackson. Vreau ca top să f_m din m)/r ^g

^{Asta} voia ș. Jackson de asta hotărâse să vină în Ver- ^{mont} în primul rând.

Cu toate astea, nu putea ^s fac piomisium cand el inca se simțea nelăcrezător

^{Dar} fiecare oră cu Cabby trecea fără să retrăiască ve- „hile răni ș.

amaracunc. O senzație crescândă de liniște apăruse în mintea lui, și nu voia să o deranjeze înainte să se prindă bine. I oate chiar era menirea lui Gabbv să fie grădinar, se gândi el cu un zămbet.

-Uite, apreciez că m-ai sunat. Îmi pare rău dacă ți-ai făcut griji. Sunt bine. Mă țin ocupat. Proprietarul meu a făcut un atac cerebral, așa că o ajut pe fata lui să se ocupe de treburi pe perioada recuperării lui.

- Fata lui? Zămbetul surorii lui se auzi prin telefon. Acum, începe să se clarifice totul. Poate ar trebui să trec prin Vermont să te vizitez și să o văd. Mereu mi-a plăcut hotelul Equinox toamna.

-Este o țară liberă.

Jackson nu ştia de ce apelase la sarcasm. I-ar fi plăcut să o vadă pe Cat, dar nu voia ca ea să-l judece - sau pe Gabby. Dacă se gândea, probabil nu-şi invitate încă familia tocmai ca să evite să fie pus sub lupă.

-Mulţumesc pentru întâmpinarea plină de entuziasm! Cat râse. Acum, ştii că vin, fie şi numai ca să te tachinez.

Ştia că ea n-ar fi venit niciodată fără a fi cu adevărat invitată, aşa că luă remarca ei ca pe o glumă.

-De aia te iubesc, surioara mea. Acum, chiar trebuie să plec. Pa!

Jackson închise şi băgă telefonul în buzunar.

Târziu spre după-amiază, zona lombară a lui Jackson era încordată de

91
Jamic Beck
la efort. Nu folosea des topoareși drojbe și se vedea. Era uimit de faptul că Jon și G **IJJ** faceau munca asta în mod aproape regulat, ținând'ol de cât de des cădeau arbuștii din cauza furtunilor la munte.
El și Gabby urcară pe un drum neasfaltat abrupt **Sp_{ne}** o alee privată, pentru a verifica ultima casă, **pentru că** serviciile municipale nu dăduseră încă laoparte un copac masiv de pe drumul public de mai jos.
Erau crengi - mari și mici - peste tot. Această creastă suferise cel mai rău de pe urma vântului. Nici că putea fi mai fericit că acoperișul casei rămăsese intact.
Observă semnul cu „De vânzare” din curtea din față. Casa din anii '40 părea de mult neglijată, dar era înconjurată pe două părți de pădure și vecinul de la stânga era la câțiva acri depărtare, pe partea ccalaltă a unui rând gros de copaci.
-Trebuie să merg la baie, apoi o să curăț crengile astea din tufșuri cât tu verifici casa, zise Gabby, concentrată asupra sarcinii ei în loc să se lase prinsă în atracțiile oferite de această proprietate.
Odată ajuns în interior, Jackson se uită la structură - nu din motivele pentru care ar fi trebuit, ci gândindu-se la o renovare. Gabby reapăru imediat.
-Ai găsit vreo scurgere? Întrebă ea.
-Oh, nu. Doar admiram proprietatea. Locul ăsta-i grozav.
Ea se uită la el de parcă-i crescuse un alt cap.
- Locul *ăsta*?
-Da. Este o construcție solidă, așa că imaginează-ți dacă scot acoperișul și-l ridic la grinzii. Mai adaug niște grinzii pentru un aspect mișto, scot **fereastră** asta urâtă și fac tot spatele casei de sticlă, *pentru tta de* priveliștea asta amplă. Aș scoate polița din cărămidă și aș înlocui-o cu una din piatră. Aș reface bucătăria cu dulapuri din arin noduros și cu electronice din oțel inoxidabil. Aș repara terasa de piatră și aș adăuga o gr_{oasă}

- foc Sc opri și sc uită la Gabby și o văzu zărnbind, cu oitcîn obraji. Cec?
.Tu. Erai într-o cu totul altă lume. Când te aud ~ descrii tot ce vrei să faci, mi-aș dori să-mi permit să ^{ci} » locul ăsta și să te plătesc să-l refaci. ^{ci}.Si cu. Pentru un moment plin de nostalgie, își i mană cum stătea pe terasa refăcută, bând cafea și citind -ferul, mâncând vreun mare mic dejun făcut de Gabby - ah de el- Clătină din cap și sc îndepărtă de fereastră. Mă Ju_c în subsol să verific dacă sunt semne de inundație. .Mc vedem afară.
Ea se îndepărtă, dar el o surprinse privind acum în ju_u un ochi critic, de parcă și ea se gândea diferit la casă.
Zece minute mai târziu, cand ieși din garaj, privi în jur și o văzu pe Gabby lucrând în apropiere pe partea din faț_a a casei.
Fusese o zi lungă de curățat mizerie. Muncă grea, murdară. Și cu destui gândaci sau cu câte un șarpe ocazional. Dar, în loc să se plângă, Gabby își petrecuse mare parte din după-amiază fredonând pentru sine, oprindu-se suficient cât să-și șteargă fruntea, părând să nu-și dea seama că el o observa.
Nimic la ea nu se potrivea cu stereotipul la care te-ai aștepta gândindu-te la o fată care a rămas gravidă din greșeală spre sfârșitul adolescenței. O plăcea din ce în ce mai mult pentru curajul ei, hotărârea și buna dispoziție. Era unică, nu avea nici o îndoială în privința asta, și avea să îi fie dor de ea când urma să plece. Asta o știa, la fel și faptul că avea să se gândească mult timp la ea și la familia ei.

Acum, se întreba dacă ea luase o decizie cu privire la ifama ei, dar nu voia să fie băgăcios. Chiar nu era treaba 'ui, nu-i așa? Cu toate astea, gândul îi revenea la fel cum se derula cândva la nesfârșit unul dintre vechile albume Prețuite ale tatălui său.-Ai grijă, Gabby! strigă Jackson când ea își mișcă piciorul într-una din crengile căzute în timp ce începe să salveze niște tufișuri din ghearele unei alte crengi ^

-Of! Ateriză pe o parte, cu glezna răsucită. Au!

Ei alergă spre ea și îndepărtă creanga pe care ea o muta. Ea tresări în timp ce își elibera piciorul bloc. După ce văzuse cât de puternică fusese toată ziua Jackson înțelese din grimasa ei că o durea destul de rău glezna.

- Poți să stai în picioare?

Îi puse o mână pe umăr.

-Vom vedea. Ridică mâinile ca un copil. Ajută-mă, te rog!

- Hai să nu-ți dislocăm și umerii! Se duse în spatele ei și o prinse de la subsuori. Unu, doi, trei, sus!

O ținu până când ea păru stabilă. Ea testă cu prudență glezna rănită și tipă imediat, apoi topăi pe piciorul sănătos.

- Ușure! Oprește-te înaintea să caz din nou și să te rănești mai rău. Își petrecu brațul în jurul taliei ei, dorindu-și să nu-i placă senzația de furnicăături pe care o simțea pe toată partea stângă a corpului. În sinea lui, adora scuza ca să o țină. Să lase părul ei moale să-i atingă gâtul. Să fie conectat fizic în orice mod posibil.

„Doar prieteni”, îi spusese el. Dar, în fiecare zi în care munceau împreună, această caracterizare greșită a sentimentelor lui devenea tot mai evidentă.

- Hai să vedem dacă te pot duce înapoi la camionetă întreagă! Rămase cu un braț în jurul ei și făcură trei pași, înainte să-și dea seama că ea n-ar putea niciodată să coboare panta spre locul unde parcaseră camioneta ei. Oprindu-se, zise:

-Cred că-i mai bine dacă te car în spate.

- Dar este un drum lung.

J

fi din nou glezna rănită și tresări.

U- de ce ca să Singura cale sigură „” i”s tară să caz din nou este dacă ești în

spate

Gabby ridică dm umeri, îmi convine.

wkson se lăasă un pic pe vine și o luă în spate

.Mu merge repede! Este noroi. Dacă tu cazi, amândoi probleme.

și sprijini bărbia pe umărul lui.

Îl întoarse ușor capul și-i aruncă o privire piezișă.

.Tu mă crezi un nerod necoordonat?

.Mu, dar este în pantă și-i alunecos. Tu nu ești obișnuit cu drumurile astea.

și ajusta poziția, strângându-l mai bine în jurul taliei cu picioarele.

Era nevoie de concentrare ca să o care în jos pe panta muntelui, și

sângele-i pompa prin membre, dar mișcarea ei îi activă imaginația erotică

și îi adună tot sângele în lona inghinală.

-Nu te mai foi, sau o să cădem!

Călcă în lateral pe drum ca să reducă riscul de a-și pierde echilibrul.

-Scuze! Gabby oftă și apoi își sprijini obrazul de umărul lui. Mulțumesc!

Ești un bun prieten. Un tip

-Uneori, oricum. Se întreabă dacă ea se gândea la avertismentele tatălui ei.

Rămase cu ochii la drum, dar îi simțea privirea rătăcind pe păr, pe chip,

chiar și pe ureche. Încetează!

-Ce să încetez? Nu fac nimic.

-Te holbezi la mine.

Păși peste o crăpătură mare de pe drum, pe unde apa erodase suprafața.
 -Scuze! Doar mă întrebam. UMi!
 Cum ei nu întrebă, ea imită o voce masculină.

-Oh? La cc tc gândeai, Gabby?

Apoi ea reveni la propria voce.

-Păi, văzând că suntem prieteni și ținând ȃ prietenilor le pasă unora de sentimentele celorlalți¹ ²Întrebam cât ai auzit din predica tarei de aseară. ³mi

Asta? Acum?

-Destul cât să-mi dau seama că își face griji în privința ta și a lui Luc.

-De asta mă temeam. Nu o lua personal! Mama U rănit tare mult, nu poate să fie obiectiv.

-Și tu poți? Jackson rămase dinadins cu privirea înaintea. Și pe tine te-a rănit mama ta, altfel scrisoarea ei nu te-ar fi supărat.

-Adevărat, dar este diferit. Spre deosebire de mine, tata a ales-o. Cred că se simte vinovat cu privire la asta, că alegerea lui greșită mi-a distrus mie viața. Gabby ridică din umeri. Adevărul este că viața mea nu-i așa distrusă. Aș putea pierde timpul dorindu-mi ca mama mea să nu se fi îmbolnăvit niciodată, nemulțumită de cum mă stănjenește obiceiul ei de a se droga, de cât m-a rănit că a plecat și chiar să dau vina pe ea pentru rebeliunea mea din adolescență și pentru sarcină, dar la ce ar servi asta cuiva? Și apoi, îl iubesc așa mult pe Luc, cum aș putea să-l regret? La naiba, în felul meu ciudat, poate chiar îi sunt datoare. Până la urmă, ce s-a întâmplat cu familia mea m-a obligat să mă maturizez și să-mi stabilesc prioritățile. Uneori, viața pare grea și singuratică - și-mi invidiez prietenii, cum ar fi pe Tess, care au li-ix-rtate și opțiuni pe care eu nu le mai am -, dar apoi am parte și de surprize plăcute. Cum ai fi tu. Ai fost o surpriză grozavă.

El zâmbi la acel compliment. Mai important, admira felul în care învățase durerea și îmbrățișase partea pozitivă. În orice caz, eu fusese o surpriză grozavă, nu invers.

.Și tu la fel. Și apoi, pentru că ea îi descuia.se ⁴inimi., adaugă: Sa te întâlnesc a fȃt fiacru care mi .va întâmplat de ceva vreme" ' \ loc Să spună ceva ea își reajustă brațele rină i

Jagăȃrpeste umărul lui drent în timpce celil u ȃ fră la subraȃl lui stâng /, îmbră ^ ^ " J" i S în faȃa pieptului lui. Întreaga ma ^Tȃt ⁵co-pul și mai bine pe spatele lui.

⁶ .Mai bine? fȃ, chiar. Bine, de fapt, da. Era mai bine. Mai în siguranȃ. Mai cald. Atât de cald, că începu să se înroșească Slavă Domnului că picioarele ei nu se încrucișau „ dreptul gleznelor, pentru că ar fi ajuns pe umflătura ce creștea în faȃa pantalonilor lui. ⁷

⁸ Nu putea să închidă ochii și să se gândească la altceva ⁹m să-ș, piardă echilibrul, așa că se concentrează asupra pietrelor de pe drum, numărându-și pașii în min ¹⁰ta ceva - orice - ca sa nu se gândească la cât de mult ¹¹!i dorea să o întoarcă și să o sărute. ¹²*

-Tu știi așa multe despre mine, dar nu mi-ai spus „unic despre familia ta, cu excepȃia faptului că mama ta a murit și ca m curând vei fi unchi. Câȃi fraȃi și ¹³m rari ai? ¹⁴v • ¹⁵șut

Respiraȃia lui Gabby trecu peste pielea lui, la fel de adememtoare precum zgârietura delicată a unghiilor

nu...eCat¹⁶temaimare iDaVid i7OSOrdmain ^Pe -Ha, ca modelul Cat St. James. Jackson chicoti. -Exact.

⁶abby înghiți în sec. „ *act? Adică sora ta *este* acel model? Jackson încuviință din cap și i se păru amuzantă reacția lui Gabby când află despre Cat. Știa c-T 'ci îi fascina pe unii - majoritatea bărbați dar el m ^ o văzuse ca pe un arici - era și porecla lui pentru ea] care putea să fie cea mai bună prietenă a lui sau opac ^| te, în funcție de dispoziția ei.

-Uau... bănuiesc că pot vedea niște asemănări cu tine, dar e mult mai frumușică. Gabby chicoti. Glumesc doar. Și tu ești frumușel.

- Frumușel,' zise batjocoritor Jackson, iar ea chicoti din nou.

Se opri la o creangă căzută, gândindu-se la familia lui acum. Privi peste umăr la Gabby, care rămăsese tăcută, într-un final, ea oftă.

- Este drăguț că-i ai. Mereu am urât că sunt copil singur.

Sunteți apropiați.'

-Da, zise el, apoi detalie: Eram mai apropiați, dar, după ce a murit mama, lucrurile au devenit cam ciudate. David s-a mutat o vreme în Hong Kong, iar Cat a intrat într-o relație toxică. La fel și eu. Totul s-a cam dus dracului pentru o vreme, dar cumva David și Cat au aterizat în picioare. Presupun că eu încă-mi caut echilibrul.

- Mi se pare că nu-ți place faptul că îți ia mai mult să-ți revii. Știi ce cred eu însă? Cu cât îți pasă mai mult, cu atât vei suferi mai mult, așa că-i normal să dureze mai mult să re vindec. Dacă aș fi în locul tău, aș fi mândră de faptul că am pumr să fiu altit de rănită. O inimă iubititoare este un lucru bun, Jackson.

Lui i se tăie respirația pentru un minut. Ea exprimase exact ceea ce voia să creadă el despre sine. Cumva. I Gabby chiar îl vedea - sau cel puțin îl vedea pe cel j care voia el să fie. Nu conta prea mult dacă amândoi aveau dreptate sau erau nebuni, ci faptul că erau pe aceeași lungime de undă. Brusc, nici vârsta lor, nici distanța geografică, nici avertismentele terapeutului nu mai contau.

ajunseră la camionetă, Jackson deschise por-¹ „[în drcapm și sc întoarse ca ca să se poată da jos '„^m vitele lui- De ^{c,m} f^m>dul ci ajunse pe scaun, el se j^m51¹ :j cuprinse chipul și o sărută.

iiW
capitolul 11

c[dura izbucni prin corpul lui Gabby în timp ce j„| delicat al lui Jackson deveni apăsător și înfome- ^{c,m} [jna di¹ mâinile lui bătătorite se așeză pe ceafa ei „cealaltă îi cuprinse repede șoldul, trăgând-o spre el,

ⁿ ; «• Doată cuibări între picioarele ei. Vibrațiile din c a s a r . . .
..... ■ „-na ei dispărură doar ca sa
reapara mai sus pe interî coapsei.

și ciuguli buza cu dinții înainte de a o săruta din nou. E' p^{strecu} degetele prin părul mătășos al lui Jackson, lipindu-se de el într-o încălceală pasională de limbi, buze, căldură și umezeală. Un sărut senzual, delicat, generos, exact ca bărbatul care știa ea că era el. Depășea orice fantezie avusese ea despre asta și despre el.

Un geamăt satisfăcut ieși din pieptul lui, făcând-o să simtă o explozie de furnicăături direct în miezul ființei.

-Jackson, șopti ea când gura lui începu să exploreze conturul maxilarului și al gâtului ei.

Dar cumva faptul că vorbise fusese o greșeală - o greșeală teribilă, ce rupse vraja -, pentru că el se retrase, dipind de parcă se elibera dintr-o ceață. Apoi o strânse ¹² Plept și o sărută pe creștet.

-Scuze! Am fost egoist și lacom și nu mă gândeam să popresc. N-ar trebui să trecem peste această linie, dar „Ș'bii să fiu dacă nu ai un fel de a spune lucrurile care ^{mă} face să simt atât de... atât de mult! Pe Dumnezeu, nu ^{12u} wm faci asta.

Ea își înclină bărbia, ca buzele ei să atingi !■ părul lui. ⁿ „o”

-Nu re opri!

El o mai ținu o dată strâns înainte de a o să frunte și apoi se retrase.
Vântul rece de octombrie tr^{ra}acum prin spațiul gol dintre ei, făcând-o să tremure **

- Gabby, știi că nu-i bine.

Își încrucișă brațele peste piept, băgându-și mâinile la subraț.

Probabil era adevărat. El avea să fie aici suficient cât ea să fie strivită. Și apoi, mai era problema deloc mă- runtă a băutului sau mai degrabă aversiunea ei față dea invita o astfel de grijă înapoi în viața ei.

Dar i se păru o palmă dureroasă peste obraz să simtă - chiar și pentru scurt timp - marcajul intens al dorinței și al tandreții lui doar ca să-i fie smuls apoi. Cu doar câteva zile în urmă căzuseră de acord să fie prieteni. Auzise sinceritatea din vocea lui când el recunoscuse nevoia de a avea un prieten. Dar nici una dintre complicații nu o opri din a-și dori să exploreze acest atașament.

-Poate ar trebui să profităm de moment. Privește-l ca pe o aventură scurtă, ușoară, de vacanță...

Ochii lui se măriră drept răspuns la propunerea ei, apoi el se încruntă.

-Nu.

- De ce nu?

O privi direct în ochi.

-Pentru că aventurile le ai cu oameni la care nu te vezi ținând, și nu așa simt eu față de rine.

Complimentul lui, atât de neexersat și de sincer, îi umplu inima de speranță.

- Dacă-i adevărat, atunci poate asta - gcsticulă între ei - merită riscul.

El ezită înainte dc a răspunde, de parcă încerca să găsească un motiv care să-i convingă pe amândoi.

m. *Ăa meritai riscul* „ea este în Connecticut, iar a ta este aici, i

„y 'iatăl și fiul tău. Apoi mai este Noah.' și

^j^ești mnturi pentru Văfsta ta' încă +5^h tânără ■li", oie să te împovărez cu

tâmpeniile mele. Se uită <i"lte pentru un moment. Un final fericit aici

pare în¹⁰^imposibil, deci am fi niște proști să începem)(„^{096C} e-ar putea

râni pe amândoi, ctf^{6C}, s⁰n începu ea, dar el o întrerupse, sugerând j,

discuția s-a terminat, i l^ndu-se la piciorul e., o întreba:

„zum ltj⁶ g^{666F} •

gă îl săgetă cu privirea, extrem de furioasă.

l Nu re purta așa, Gabby! Jackson oftă. Încerc să fac cec» *cei* corect.

(bate că așa era, dar asta nu însemna ca trebuia să-i lăcă sau să ușureze

lucrurile. Trăgându-și picioarele în interiorul mașinii, ea mormăi: -Ar trebui

să ne întoarcem. Probabil Luc va fi adus

ia cutând.

Jackson închise ușa și ocoli prin fața mașinii, cu o expresie distrusă. Urcă

la volan și porni motorul fără îTeun alt cuvânt.

Tensiunea ciudată îngroșă aerul din interiorul mașinii. Pe durata drumului

înapoi de zece minute spre casa ei, amândoi rămaseră cu privirea pe

drumul din foi Când el opri în sfârșit motorul, zise: - Dă-mi voie să te ajut

să intri! -Nu, mersi!

Știa că nu era atrăgător să fie morocânoasă, dar în apărarea

momentului nu-i păsa. -Haide, glezna ta încă este un pic umflată!

~!,⁵⁶ întoarse spre el. ad^ .^{1029F} a ceea ce tu și tata credeți, sunt de fapt

un ¹ m sare să cer ajutor când am nevoie de el sau

sa iau decizii cu privire la ce por duce și ce , j mersi, dar mă descurc fără

tine.

Pentru o secundă, se simți destul de satisfăcută **A** l el se întinse peste

scaun și-o prinse de braț. ' M

- Încetează, Gabby!

- Să încetez cu ce.'

Tonul ei irascibil răsună.

-Să te bosumfli ca un copil pentru că nu vrei să înfrunți adevărul despre

noi. Să-mi refuzi ajutorul acum pentru că ești supărată pe mine că nu

cedez.

Ea se eliberă din strânsoarea lui, dojenită și rușinată.

Jackson continuă să vorbească, deși pe un ton temperat:

-Adulți se gândesc înainte de a acționa în baza unui impuls. Au puterea

de a renunța la distracția pe termen scurt pentru a evita suferința pe

termen lung. Apreciază un compliment în loc să se supere.

Se uită la ea până când ea îi întâlni privirea. Ca de obicei, ochii lui de

caramel o afectară ca magia neagră, scăldând-o într-un val frustrant de

dorință, intimitate și nostalgie.

- După părerea mea, un adult recunoaște cât de rar este genul ăsta

de legătură și nu renunță fără a lupta. Dar poate de asta ai ajuns aici, în

Vermont. Poate că nu-ți stă în fire să rămâi să te lupți pentru cineva.

În fărâmele aurii din ochii lui scăpară neîncrederea și un pic de furie.

Gabby hotărî să nu mai stea să aștepte ce mai voia el să zică.

Sări practic din mașină, recunoscătoare să aterizeze pe glezna bună. Se

îndreptă cât de repede putu spre ușa de la intrare fără să se uite înapoi.

Odată ajunsă în casă, închise ușa de la intrare și își sprijini fruntea de ea

până când ritmul inimii încetini.

-Tu ești, Gabby.' strigă tatăl ei din camera de zi

Bărbatul fusese eroul ei așa mult timp, dar, de când primise scrisoarea de

la mama ei, sunetul vocii lui ă durea

A ^ J

„lovită. Asemenea lui Jackson, nici el nu o p^u jicent de puternici să se descurce cu d^eami. V^o t^a ia decizii fără să-și dea viața peste cap. i.i0.-a „re să fie văzută ca un copil ar fi trebuit să ' 'c când născuse propriul copil. ^{thcm}tată. Sunt acasă. Șchiopată până în camera de zi

-PF J^uas. Noah nu l-a adus încă pe Luc.' •i^u „„' sigur că vor ajunge curând. Flutură dispre- nni miji ochii. Cum au fost daunele.'Vreo pro-³ Mu cu casele.

„în mod surprinzător, nu. Lhestu de rutina... crengi ratat și așa mai departe. Signal Hill era blocat, J^u urcat pe jos la casa Harris. Bănuiesc că acel drum ³ fi curățat la noapte. Curentul a picat doar în câteva ^{3.1} dar toate generatoarele de rezervă mergeau.

locuri, — - „
 I^u voi verifica din nou mame, sa ma asigur că a reve-
 Expresia lui încordată se relaxa într-o ușurare evidentă.
 „Apreciez că te-ai ocupat de asta. Urâsc să mai stau pe bară câteva săptămâni.

De parcă ea nu știa. Disperarea tatălui său de a-și re- \eni se vedea în tot ce făcea. Până și Cami îl avertizase să o ia mai ușor, lucru care nu mersese bine. Oftând, Gabby șchiopătă până la cel mai apropiat scaun și se așează pe perne.

-Tu ce ai pățit!
 Tatăl ei se încruntă.

-Mi-am sucit glezna când curățăm niște crengi. Gabby puse piciorul pe măsuta de cafea pentru a-l ține ridicat. O să-mi revin în vreo oră sau două. Cami a venit astăzi penmi terapie?

„Da. El se trase de ureche, încruntându-se. Merg^{er}t, dar măcar merge. Știu că am avut noroc cu așa-zi-^{le} efecte moderate, dar urăsc să fiu blocat aici ca un Mai rău însă este să mă gândesc ce ați fi pututpăți ru și Luc dacă atacul meu cerebral ar fi ^{de} mai mult rău.

- Dacă Jackson n-ar fi fost aici, ar fi trebuit să anpa^{oaj} l un ajutor. Și probabil ar fi trebuit să-l scot pe Luc de f grădiniță ca să putem plăti. Gabby îi zâmbi trist. Hai să fim recunoscători pentru recuperarea ta și pentru ajutorul lui Jackson!

Tatăl ei încuviință din cap.

-Ar trebui să-i restituim ce a rămas din chiria lui de fapt. Nu-mi place să fiu un caz caritabil sau să mă simt îndatorat.

Deși intenția lui era bună, ea bănuia că Jackson s-ar fi simțit ofensat de gest.

-Nu sunt sigură că ar aprecia oferta. Sar putea chiar să-l jignești.

-Oh? pufni el. Tu chiar l-ai pus pe un pedestal, nu-i așa?

- Deloc. Evident că el redusese preocuparea ei la ceva prostesc și naiv, în loc să ia în considerație meritul ei. Dar se simte bine că ne ajută. Cred că a trecut ceva timp de când a simțit asta, așa că nu vreau să-i răpesc acest lucru, atâta tot.

-Afacerea mea, decizia mea.

Grozav! Pe fruntea lui ar trebui să scrie: „Tata știe mai bine”. Bine. Poate că el putea să controleze acea decizie, dar pe ea nu o putea controla.

-Apropo de decizii, am hotărât să vorbesc cu mama.

- De ce? Tatăl ei pufni și ridică mâinile spre tavan. De ce a-i primi-o pe femeia aia înapoi în viața ta?

- Pentru că „femeia aia” este mama mea. Sunt curioasă, tată, și vreau niște răspunsuri. Apoi își încreți nasul. Și, sincer, probabil un pic și pentru că mi-ai răpit șansa asta înainte.

- Nu mă lua iar cu asta! Clătină din cap. Cât ești ocupată să mă judeci, gândcște-re la ce ai face pentru a-l proteja pe Luc de o persoană dezechilibrată, nesănătoasă.

„pic lui se ^{întrădă} în cazul în care ai uitat, după T^{at}natnei tale, a, luat-o pe atătură. Ți-^{ai} nitna - ai acoperit-o cu un zâmbet și niște rebe- H^{er}” „adolescentă”, dar ma omora să știu că ai fost ^{lăsat} tătită pentru că eu am așteptat prea mult să tra^o „ama ta. Privește în urmă și amintește-ți cum'ai ^{lăsat} prin toți anii aia cu sușurile și coborășurile ei, cu ^{le} unile ei. N-am avut încredere în ea când a scris pri-^{mi}ară S^u am încredere în ea nici acum.” Nu vorbesc f fmăia ciune, ci doar din îngrijorare și experiență. Te ^u te deschide suferinței și bătăilor de cap! Si nu-l ^{ro}uⁿne pe Luc la genul ăsta de otravă. Animizitatea lui Gabby se dezumflă când văzu muscărilor și suferința autentică ale tatălui ei. ^{ic} _ Poate că toate astea sunt adevărate, dar eu nu pot jâi cu întrebări fără răspunsuri, acum că ea a luat legă- jura cu mine. Trebuie sa o văd, dar nu-l voi lua pe Luc. Zâmbi cu compasiune. Îmi pare rău dacă asta te supără, jar este alegerea mea. Tată, știu toate lucrurile groaznice pe are le-a făcut și cât de mult ne-a rănit pe amândoi. Dar este mama mea. Undeva sub toate acele droguri, este femeia care m-a iubit. Femeia pe care amândoi am iubit-o. Faptul că a încercat să reia legătura dovedește că nu a plecat fără să vrea să se uite vreodată înapoi. Că are regrete. Dacă o mai văd vreodată, nu mă pot preface că nu-mi pasă deloc. Și tu mereu nvai învățat să le dau oamenilor o a doua șansă. Dacă mama a muncit din greu să scape de dependență? Poate că merită șansa de a dovedi că s-a schimbat. Tatăl ei clătină din cap resemnat. - Dacă aș avea un cent pentru fiecare șansă pe care ■am oferit-o, m-aș putea pensiona. Umerii lui Gabby căzură ca răspuns la

opinia lui fata- ^ Din fericire, soneria puse capăt discuției. ~ Probabil este Noah, cu Luc. Deschid eu.

Se uită rapid la tatăl ei, care avea o privire d, • J tată, și își dădu seama că el deja nu mai era în catîi deși corpul lui se afla acolo.

Când deschise ușa, îl văzu pe Noah ținându-l pe u. în brațe. I se tăie respirația la acea priveliște neobișnuită și fu forțată să admită similitudinile din forma feței lui. Se întinse spre băiat.

- Mulțumesc, Noah! Am avut o zi lungă astăzi, deci asta chiar a fost de ajutor.

Noah afișă acel vechi zâmbet familiar care obișnuia să o înmoaie toată. Deși ezitase să-i acorde prea mult credit lui Noah, era nevoită să admită că în ultima vreme făcea un pic mai multe eforturi cu Luc și cu ea. Dacă era dispusă să-i dea o a doua șansă mamei ei, poate că ar putea să-și reducă sarcasmul și să fie prietenă cu tatăl fiului ei. Îi sărută pe Luc pe obraz. -Te-ai distrat în mașina lui tati? -Tata a pus luminile loșii și albastre! Gabby făcu ochii mari, prefăcându-se entuziasmată. -Oh, uau! Pare amuzant.

Îi lăsă jos pe Luc, iar acesta o luă la goană pe hol, strigându-și bunicul.

- Gabby, putem vorbi o secundă? Noah își dăduse jos chipiul și îl ținea în fața corpului. Făcu semn din cap spre stânga. Aici, afară?

- Ce s-a întâmplat?

Păși pe verandă și se uită pe furiș spre garaj, întrebându-se dacă Jackson o putea vedea cu Noah.

Noah se juca agitat cu tocul său și zâmbi ciudat. Pentru prima dată în ani buni, nu se purta de parcă era cel mai rare dintre toți.

-Cred că eu doar... Ah, la naiba, Gabs! Am făcut greșeli, și așa fi putut să fiu - așa putea să fiu - un tată mai bun. Un tip mai bun pentru tine. ȘtiuVn amândoi că înainte nu eram pregătit, dar acum, ei bine, acum simt că așa putea să fiu. Probabil văzuse șocul din ochii ei,

J- drese vocea înainre de a se bălbâi spre final, „tfti” ’:’ cea ce vreau să spun

A meriln! riscul 100

- ce sper - este că, din p,lin^{uisc} t,u ești într-o relație cu cineva și cum eu
suni „n^{uient}” ce poate mă vei lăsa să încerc să aduc familia „rjl” ’, ’, ,o,altă. Să
încerc să fac lucrurile să funcționeze
ze fa”fj putut să jure că maxilarul îi picase, dar îl ^ d cu mâna și își
dovedi că nu. Deși tocmai ple- 3tii>”^o f„i,rea unei a doua șanse, zidurile
inimii ei

P^j” care împotriva sugestiei lui Noah. eram!Soah eu. mai surprins. Iartă-
mă dacă sunt un
^ CMar e?!” că mereu a” fost fieta mea preferată.
precum să fie un șoc total.

Dacă eu am fost mereu preferata ta, atunci de ce ai j, nevoie de
Linda, Jessie, Annie... al Bine, bine. Oprește-te! o întrerupse Noah și își
mes- ucă buza. Aveam 21 de ani când ai rămas gravidă și eram foarte
speriat, apropo. Nu eram nici pe departe ceea ce tu și Luc aveai nevoie.
Am crezut că pot să scap de responsabilitate și de toate sentimentele
mele amestecate. Dar nimeni nu a fost nici pe aproape de tine, Gabs.
Niciodată. Am greșit cândva, am fost prea mândru să recunosc. Apoi
timpul a trecut, și tu erai așa de supărată și rănită - cum era și firesc să
fi. Bănuiesc că acum sper să fi trecut suficient timp ca furia ta să se fi
diminuat și noi să putem vorbi.

-Deci ai avut revelația asta brusc? Gabby clătină din cap, bănuind că
intrarea lui Jackson în scenă avea de-a face cu acest spectacol. Noah,
sentimentele pe care eu Țam avut pentru tine nu mai există. Poate acum
vreo aoi ani aș fi găsit ceva rămășițe de iubire în inima mea, «facum este
prea târziu. -Nu-mi oferi nici măcar șansa de a-ți dovedi că m-am ’rabat?
Se întinse pentru a-i atinge un braț. Lasă-mă
să fiu un tip mai bun pentru tine, un tată mai k, truLuc. npe

- Ferească Dumnezeu să te folosești de Luc ca să câștigi! În acest
moment, îi este bine cu relația re|„” pe care voi doi o aveți. Nu te da pe
lângă el în încerca” dc a mă convinge să-ți mai dau o șansă, ca apoi să te
întorci la distanțarea ta odată ce nu-ți iese planul.

-Uau! Noah ridică din sprâncene. Văd că am mult de lucru ca să
mă iei în serios. Nu-i un plan. Încerc să fiu onest cu tine pentru prima dată
în ani buni.

Oare? Gabby nu-și dădea seama, și asta era problema. Chiar dacă
ar fi putut șterge suferința pe care el i-o provocase și ar fi acceptat să se
împace cu el, oare ar putea să mai aibă încredere în el? Până la urmă, ea
nu credea că el avea să iubească vreodată pe cineva la fel de mult cât se
iubea pe el.

-Te rog, las-o baltă! Mereu vei fi în viața noastră, pentru că ești
tatăl lui Luc. Suntem o familie, așa disfunc- țională cum suntem. Hai să fie
de ajuns așa!

-Te-am câștigat o dată. Noah își puse chipiul înapoi pe cap și își
puse mâinile în șolduri. Nu mă poți opri să încerc din nou.

-Arunci, ce zici de un sfat? Ridică din sprâncene. Să-mi ignori
sentimentele nu-i un bun început.

- Asta-i una dintre chestiile care-mi plac la tine, Gabs. Mereu
lovești direct. Îi făcu cu ochiul, de parcă farmecul lui avea să îi topească
apărarea, apoi se îndreptă spre mașina lui în timp ce se uita la fereastra
apartamentului de la garaj. Se întoarse spre ea când deschise portiera. O
să te fac să te răzgândești în privința mea.

Înainte ca ea să-l roage să nu încerce, el urcă la volan, închise
portiera și porni motorul.

Gabby se sprijini de ușă, extenuată de ziua grea de muncă, glezna care o durea și de cele trei certuri prin care trecuse în ultimele 45 de minute.

„Nu pot să privesc cum mașina de poliție a lui Noah se îndreaptă acasă. Nu o putuse vedea pe Gabby, pentru că se ascundea în mare parte ascunsă de acoperișul de din față.”

„Fără să-și amintească ultimele cuvinte usturătoare din avuția mai devreme cu ea. „Poate că nu-ți stă în rămăi să te lupți pentru cineva.” „Rahat”, se gândi el. Se lupta pentru toată lumea.

„Luptase pentru mama lui când ea fusese bolnavă, se „luptase pentru fratele lui în acele prime luni după ce răpăd fugise la Hong Kong. Se luptase pentru fiul său până când Alison se dusesse la clinică și scăpase de greșeala lor. Asta încă îl durea cel mai mult, cum îl durea și să se întrebe dacă ar fi avut băiat sau fată.

Bănuia că acum nu mai conta. Ideea era că se lupta pentru oamenii pe care-i iubea. Acum, se lupta să se protejeze ei doi - pe el și pe Gabby - de suferință. Păcat că ea nu pricepea că deseori în viață cel mai bun atac este o bună apărare.

Jackson se uită la ceas și apoi îl sună pe David pentru conferința cu el și Oliver, avocatul inutil. În vreme ce aștepta să se adune toți, își dorea din suflet ca acest proces cu Doug să dispară. Avea destule pe cap fără să mai fie nevoit să se ploconească și la acel nenorocit.

-Jackson? se auzi vocea lui David.

-Sunt aici.

Jackson stătea la mica masă, unde avea pregătite un caiet și un pix.

-Oliver întârzie un minut.

-Deci nu mi se facturează partea asta din apel, glumi Jackson, arând nevoie să destindă atmosfera.

-Nu dacă nu mă enervezi. David nu prea tachina, dar Jackson auzi

102

Jainie Beck

afecțiunea din vocea lui. Se complăcuse așa mult în suferința provocată de David, încât uitase latura Plăcută a fratelui său. Cat mi-a zis că a vorbit cu tine în dimineața asta. Bănuia că David și Cat îl verificau și apoi di între ei. îi reveni în minte remarcă mclanolic^p Gabby despre dorința de a avea frați, forțându-l să adă mită cât de norocos era că lor le păsa suficient încâtsj facă asta.

- Da. Jackson își întinse picioarele. Dar acum nu-i momentul pentru această discuție, dacă nu te superi.

-Desigur. Doar să știi că sunt aici, pentru orice ai nevoie.

-Mulțumesc!

Învârti pixul între degete, nedorind să-și lase mintea să se aventureze spre terapia de familie, când rămăsese cu așa puțină energie în rezervor.

-Ah, uite-l pe Oliver, anunță David.

-Jackson, îmi cer scuze pentru întârziere!

Vocea sacadată și groasă a lui Oliver îl enerva pe Jackson. Își dorea ca David să se fi specializat pe litigii în loc de tranzacții corporatiste, dar măcar știa că fratele lui avea să îl supravegheze pe Oliver.

-Nici o problemă. Jackson inspiră. Sper să ai vești bune.

- Din păcate, nu de data asta. Am primit interogatorii și în curând citații pentru mărturie premergătoare.

- În limba mea, te rog, zise Jackson și își dădu ochii peste cap.

-Scuze! Ideea este că acum ne aflăm în faza de descoperire a procesului.

Am primit pagini cu întrebări menite să le ofere dovezi pe care reclamantul - adică Doug - să le folosească pentru a-și construi cazul.

Mărturiile sunt niște discuții, cel mai probabil cu martorii la incident, dar probabil și cu unii clienți de-ai tăi. Jackson sări în sus.

- De ce poate el să ajungă la clienții mei? Nu erau pe șantier, nici nu au nimic de zis în deciziile mele de a angaja și a concedia.

problema este ca cea mai slabă pretenție în procesul ;000q este că l-a.

concediat abuziv, pretenție bazată în înrcrpretare partimtoare a răzbunării. Asa că vor P^{eta} mai mult pe agresiune, provocarea de daune mo-

' **le și** defăimate.

¹³ __ pefăimare? fcl este cel care răspândește povesti , ,pe mine și despre etica muncii mele, nu invers. l ckson lovi cu palma în masă. Eu de ce nu pot să-l dau „judecată?

.Dacă-ți amintești, am depus contraplângeri, dar, ricum ar fi, vor exista mărturii dacă nu ne înțelegem ijiaînK „ lucrurile să escaladeze. ' . Deci el scoate prostii pe gură în fața echipei mele, „,ă dă în judecată și apoi eu sunt ăla care plătește? Fără apărare, băieți, dar sistemul juridic este de rahat.

Tăcerea de la celălalt capăt al apelului nu-l ajută pe lackson cu starea lui de spirit. David hotărî să intervină:

-Jackson, trebuie să abordezi asta cu mintea, nu cu inima. Corect și incorect nu contează la fel de mult precum reputația ta, interesele afacerii tale, tot ce ai construit aici. Toate astea sunt deservite cel mai bine dacă faci o mișcare decisivă în direcția încheierii acestei prostii înainte ca Doug să obțină dovada de care are nevoie pentru a-și îmbunătăți șansele într-un proces. -La dracu', nu există nici o dovadă! Dar apoi Jackson își aminti că Hank povestise despre incident diferit de cum își amintea el.

-Nu cred că ar trebui să te bazezi doar pe propria mărturie și pe ce îți amintești ca să iei această decizie. David ezită. Din conversațiile mele neoficiale cu Hank, măcar plângerea lui Doug de atac la persoană stă în picioare.

-Voi doi vreți să bag coada între picioare?

-Nu, răspunse Oliver. Dacă vrei să te lupți, luptăm.

^noi îți spunem că ar trebui să te gândești serios

ce este în interesul tău și în interesul celorlalți „ai tăi. Sfatul meu este să faci o ofertă de înțelji^ condiționată, desigur, de tăcerea lui Doug «1

- De parcă am putea vreodată să punem asta în i-] care! replică Jackson.

-Așa este, nu-i perfect, dar tu ai o comunitate închisă. Dacă afli că Doug a vorbit, va trebui să returne« banii, plus alte costuri. Apoi Oliver tăcu.

- Dar dacă el încalcă partea lui din înțelegere, se va produce oricum tot răul pe care eu încerc să-l evit plătindu-l.

Jackson își frecă fața cu mâna. -Cel mai probabil, va lua banii și va respecta condițiile, zise Oliver.

-Și ce, acum scot o sumă din burtă și-l plătesc pe ticălos?

Jackson desenă simbolul banilor pe caiet, apoi îl tăie. David interveni:

-Cât valorează pentru tine ca asta să dispară.' Să tai acest lucru de pe lista ta de îngrijorări și Să mergi mai departe.'

Voia să urle „Nimic!“ Dar se gândi la Hank, la Jint, la Ray și la noii membri ai echipei. Se gândi la anii petrecuți să construiască firma și reputația ei. Se gândi la faptul că de curând începuse în sfârșit să se simtă mai bine în propria piele și mai bine cu privire la viitor. Poate că David avea dreptate. Poate nu merita să se judece cu idiotul ăla.

-Jackson? întrebă din nou David. -Crezi că salariul pe o lună este corect? -

Carc-i suma? întrebă Oliver. -4000.

Jackson îi auzi șoptind. - Vă aud vorbind, chiar dacă nu vă pot vedea.

Oliver își dresе vocea.

I [] spuneam lui David că mă îndoiesc; că Chi[^] dacă Doug ar fi dispus să „ccc”-e ti î⁴”ă îndoiesc, avocatul lui va ținti probabil la nwi Ctc^{KK} „vcat compensația lui este un procent din cât K”¹¹¹” pentru clientul lui. «o tămperie.

Fi nu te contrazic, dar îți ofer cel mai bun sfat. Ai ¹⁶„a” oferi 25 000 ca să termini cu asta acum.” Este ¹²³⁵^ub limita asigurării tale. 75000.”. Olivet era probabil un nebun. Nu era vorba ’ despre bani. Era vorba despre principiu. ¹⁰Oliver, pot să vorbesc doar cu fratele meu un pic.’ [izon bătu nerăbdător din degetele de la picioare. c,^l<mr. O să ies din birou, zise Oliver. IMuțu¹⁰⁰⁰

Jackson auzi foșnetul hârtiilor și mișcare. A plecat acum. Ce se întâmplă? întrebă David. -Tu ești de acord cu ei? se răsti Jacobn. .Cu privire la înțelegere?

-Cu privire la sumă. Adică, ăsta-i salariul pe șase luni. Mi se pare mult pentru un tip care a fost concediat fiindcă vorbea urât despre șef. -Cred că acum elementul-cheie este viteza. Există un cost când rezolvi problema repede. Dacă riști și accepți să plătești orice fel de daune morale pentru acuzația de agresiune, acelea nu vor fi acoperite de asigurare, și te-ai putea afla într-o situație dificilă. Așa că, deși înțeleg că privești asta din punct de vedere moral, acum este momentul să fii pragmatic, nu idealist.

Brusc, o senzație copleșitoare de înfrângere se abătu »supra lui Jackson. Întinericul care-l consumase în ul- ^mii doi ani crescuse în interior, strângându-i plămânii.

,⁸ se uscă, și, pentru prima dată în zile, chiar voia șibea.

-Offeră-i 12000. Nici un cent în plus. ăsta-i salariul ^ «rei luni.

-O să-i spun lui Oliver. David făcu o pauză u 1 să spun asta acum, dar ar trebui să te pregătești p₁₀₀] o contraofertă.

- La dracu’, David! Oliver nu-l poate face pe celălalt avocat să înțeleagă? Pentru Dumnezeu, ăsta-i șantaj.

-Știi destule despre negocieri ca să cunoști jocul David făcu o pauză, iar Jackson închise frustrat ochii. Că tot suntem aici, putem să vorbim despre ședința aia de consiliere de familie pe care a menționat-o Cat?

- De fapt, am avut o zi de rahat. Nu încerc să te îndepărtez. Jackson se aplecă în față și își sprijini bărbia în pumn. Bine, ba da, dar nu pentru că nu vreau să vorbesc despre asta. Doar că acum nu mă simt în stare.

- Bine. Cum am zis, voi fi acolo dacă și când vrei. Vivi îți transmite iubirea ei.

- Mersi, David. Salut-o pe V! Și apreciez că ești implicat în mizeria asta. Știu că nu-mi iei bani pentru timpul tău.

- N-ai pentru ce!

- Bine. Vorbim curând.

Jackson închise și aruncă telefonul pe masă.

După un minut, se ridică și se duse la frigider. Opțiunile de cină erau limitate: cașcaval pane, supă la conservă sau un sendviș cu ou. Se uită peste drum, la casa Bouchard. Probabil Gabby gătise ceva consistent i și gustos. Fata aia se pricepea de minune să gătească.

Și se pricepea și la altele. Un fulger de electricitate îl străbătu când își aminti sărurul lor. Avea ea dreptate? Era un laș, în loc să fie un tip înțelept, altruist?

1 se părea mai mult decât ridicol să creadă că avea să iasă ceva bun dacă s-ar implica și mai mult cu ea, dar] ea era prima - singura -

persoană în mai bine de 24 de luni care trezise speranța în pieptul lui. Care-i înțelegea inima. Care era dispusă să riște ceva ca să fie ^{mai aproape} pe de el.

■ Igența se lupta cu instinctul, disperată să facă lîhniină peste nebunia cu ei doi împreună. Dar, în rii^ l_...le puternice să scoată în evidență defectele, f_au decât să evidențieze fațetele intangibile, fasciile relației lor.

„ j crederea lui că avea sa fie suficient de puternic să-i ! k câteva săptămâni păli. La naiba, chiar și o singură

capitolul 12

^ ora 22.00, Gabby închise televizorul după ce își l_u_sa„ma că nu făcuse decât să treacă de la un pro- la altul în ultima jumătate de oră. Tatăl ei se duse- „a la culcare devreme. Și, spre deosebire de gândurile ei, Luc nu se mișcase de ore.

Hoinări pe la primul etaj, ridică o jucărie lăsată de Luc în bucătărie, punând paharul ei murdar în mașina de spălat vase și apoi îndreptând cuvertura de pe canapea. Până la sosirea lui Jackson, acceptase seria asta de activități banale și mici bucurii drept o viață bună. Acum, că trăsesse cu ochiul la o lume în care sclipea posibilitatea de ceva precum iubirea, viața ei normală i se părea incompletă.

Privind afară, observă lumina de un galben pal strălucind prin fereastra apartamentului de la garaj.

Se întrebă dacă Jackson își petrecuse seara rememorând cearta lor. Sau retrăind acel sărut arzător. Sau pă- sandu-i în vreun fel de ce voise Noah de la ea în această după-amiază.

Noali. Gabby își frecă fruntea, întrebându-se cât timp acesta să insiste pe ideea lui nebunească de a se "Păca. Sincer, își pierduse mințile? Doar un bărbat ^ Prins în propria viață s-ar gândi că iubita pe carea părăsit-o când era însărcinată cu copilul lor !-a, să se întoarcă - pentru ea sau pentru fiul lor. "

În câteva săptămâni, Jackson reușise să fie un modl masculin mai puternic pentru Luc decât fusese vreodată Noah. Cu siguranță, Jackson emana mai multă căldură și un confort natural în preajma copiilor, spre deosebire de Noah.

Capul îi bubuia de la toate evenimentele zilei. Dar în ciuda a ore de gimnastică mentală, știa un lucru cu siguranță. Nu avea să doarmă dacă nu urma să clarifice întâi lucrurile cu Jackson.

Se uită din nou pe geam. Doar 18 metri distanță. Un drum de un minut. Tot ce-i trebuia era un pic de curaj, ceva ce mereu avusese cu destulă ușurință. Odată hotărârea luată, se încălță cu adidașii și se strecură pe ușa din spate.

Poate că el avea dreptate... era tânără și impulsivă. Dar poate fix de asta avea nevoie Jackson - de cineva care să acționeze în loc să se gândească prea mult, până când situația era secătuită de bucurie și entuziasm.

Când ajunse la ultima treaptă, ascultă la ușă, dar nu se auzi nimic din interior. Nici televizorul. Nici radioul. Nimic.

Inspirând adânc, ciocăni de trei ori. Auzi pași înainte ca el să deschidă ușa.

-Ce s-a întâmplat.' Avea sprâncenele unite, și se uită peste umărul ei la casă. O altă problemă cu tatăl rău.'

- Nu. Cel puțin, nu cum crezi tu. Am venit să vorbim. Pot să intru sau ești ocupat?

Fără un cuvânt, el păși înapoi și-i făcu semn să intre. Când închise ușa, ea observă că el se agăță de clanță și își plecă ușor capul o secundă sau două înainte de a se uita la ea.

- Doar citeam.

Se uită la ea și se sprijini de ușă, cu mâinile la spate, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul.

- „d capul, o aștepta sa vorbească. Bănuia că începe, tînând cont 05 68 înțase întâlnir ea- Problema " , „ grăbise fără să aibă un plan.

«„putem să ne așezăm câteva minute! Întrebă, făcând înspre «napea.

„ -S' / ^ ; ,

Se dezlipi de ușă și o urma, dar se așeză pe scaun, . iec „ă stea pe canapea lângă ea. ' ga se mișcă pe pernă ca să fie mai aproape de el și el Se tensiona vizibil. Mu eta un început bun.

Se aștepta să retrăiască momentul lor cu sărutul și cearta. Ea hotărî să înceapă din alt punct. -Mă voi întâlni cu mama mea. - Da! Jackson se aplecă înainte, mai prezent acum, că văzuse că discuția nu avea nimic de-a face cu el sau cu ei. Cum a primit tatăl tău vestea!

-Ne-am certat din nou. Ridică din umeri. Nu-i șocant, nu-i așa!

-El doar are grijă de tine, știi asta. Miji ochii. Ce te-a făcut să iei decizia? -Tu.

El se retrase, punându-și o palmă pe piept. -Eu?

-În noaptea aia, lângă foc, mi-ai zis că, dacă nu mă duc, probabil voi avea întrebări toată viața mea. Cred că ai dreptate. Cum ți-am mai zis, a greșit, dar tot mama mea este. Poate că sunt naivă, dar fetița din mine încă vrea un fel de conexiune cu mama ei.

Nu menționa faptul că voia și să vadă dacă mama ei își înfrânsese dependența. În acest moment, renunțase să se mai mintă cu privire la motivul pentru care acea parte conta. Răspunsul se afla lângă ea acum, părând

neliniștit. Dacă mama ei își putuse mfrange dependența, sigur și Jackson putea.

Jackson își mușcă buza inferioară, ceea ce ei îi imediat atenția. De parcă i-ar putea uita vreodată fo** sau gustul gurii - sau ar vrea să uite.

Văzu cum în ochii lui se desfășura un conflict.

-Sper să nu-mi porți pică dacă lucrurile nu ^{mi}bine. Bătu cu degetele în brațul scaunului său. Di** puținul pe care-l știu, șansele sunt jumi-juma ca lucrurile să meargă prost. Ești pregătită pentru asta.'

- Probabil că nu. Se mută la marginea canapelei, până când genunchii lor se atinseră. Ochii lui se îndreptă- ră imediat spre punctul de contact și zăboviră acolo. Jackson, vrei să mergi cu mine.' Pentru sprijin.

În liniștea ce se așternu, se auzi murmurul frigiderului. Jackson se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi, și bătu din degete în timp ce se gândea.

- De ce eu?

Cuvintele îi umplură gura înainte să le poată opri, așa că răspunse:

- Pentru că, spre deosebire de Tess sau de tata, tu nu judeci.

O cuprinse rușinea, și simți că o mănâncă nasul.

Jackson se întinse și-i luă mâna.

- Să te judec?

- Da, că-s destul de proastă să-i dau altă șansă. Și să o | judeci pe ea pentru problema cu drogurile. Gabby își feri privirea când zise ultima parte, dar nu suficient de repede încât să nu observe cum el ridică dintr-o | sprânceană. Înainte să plece, oamenii șușoteau tot tinv pul despre ea. Alte mame se uitau disprețuitor la mine, de parcă aș putea să am o influență negativă asupra copiilor lor. Apoi ea a plecat, și oamenii au avut opinii și despre asta. Bănuiesc că nu vreau ca altcineva să știe că, după tot ce ne-a făcut mie și tatei, încă-mi pasă suficient cât să vreau să o văd. Asta mă face o lașă?

El îi strânse mâna și mai cu putere. -^{eu} n-am cunoscut vreodată pe cinev,
mai de-^{ca} rine de a f, laș. Dar trebuie să fiu sincer. N-^{as} îdeca- că s-a ch.nu.t
cu drogurile și nu te-aș judeca pe l ^d „ei sa faci pace cu ea. Dar nu mă
por preface J ^{as} judeca-o pentru ca te-a părăsit. Sc aplecă mai
nroupe V # ⁷erSe 0 iac^{na} din C^uM ochiului. Dar a ^u ^{te} pierderea ei, nu a ta, mai
zise el șoptit. % ridică mâna să o atingă pe a lui în vreme ce el îi atinge³
obrazul.

.Mulțumesc!

Când el încercă să-și retragă mâna, ea îl prinse ferm.

Jackson, vreau să vorbim și despre cearta noastră.

-Îmi pare rău dacă ți-am rănit sentimentele cu acea ^{am}arcă de copil. Eram
mai mult supărat pe mine pentru sărut. El își smulse mâna, pentru că
avea nevoie de spațiu dacă ea voia să discute despre acel sărut stând
acoio în pijama și fără sutien. Hai să o lăsăm în urmă și să trecem peste!

-Să trecem peste? Ea îi zâmbi, iar el citi speranța în ochii ei.- Cum?

-Să trecem peste asta ca prieteni. Ca să nu fie nevoie să vorbim la

nesfârșit - eu voi pleca în câteva săptămâni.

-Știu, spuse ea și îi susținu privirea.

-Bine, atunci. Mă bucur că suntem de acord.

Când ușurarea pe care el se așteptase să o simtă nu apărui, tristețea se
prezentă să umple golul.

-N-aș spune neapărat asta. Ea își lînse buzele. Dacă ar fi după mine, eu aș
vrea să văd unde ar putea să ducă toate acele sentimente.

Ea s-ar arunca negreșit cu capul înainte, dar putea el să fie așa nesăbuit
cu ambele lor inimi?

-De ce m-ai invita pe mine, cu problemele mele reale, în viața ta? Și nu
mă refer doar la băutură.

-Ce alte probleme mai există?

-Contează? Se ridică, cu mâinile în șolduri s” să se plimbe. Ești tânără și ai
un băiat de care'treb”*^! ai grijă, și mama ta s-ar putea întoarce în viața
t. **A**m ^ tu le pe cap fără să-ți mai dau și eu din tâmpeniile m f* Și apoi,
puf, eu voi dispărea. Care-i scopul?

- Încetează să faci asta!

Ea își încrucișa brațele, ceea ce-i oferii lui o privelist perfectă în decolteul
ei.

Se opri din mers și ridică privirea la fața ei.

- Să fee ce?

- Să spui lucruri prefăcându-te că mă protejezi, când de fapt, pui
distanță pentru a te proteja pe tine.

Abilitatea ei de a-l citi așa bine avea un dezavantaj - nu se putea ascunde
ușor.

- Dacă-s așa un laș, ăsta-i un motiv în plus ca tu să te îndepărtezi.

- Uite cum deviezi din nou!

Ea refuză să își mute privirea. El întinse mâinile în lateral.

- Uite cum tu ai un răspuns la tot, din nou.

-Crede-mă, am mai multe întrebări decât răspunsuri. Dar sărutul nostru a
fost mai mult decât un simplu sărut. Neagă, împotrivește-te, îndepărtează
asta, fă ce vrei tu, dar adevărul este că acolo există sentimente. Gesticula
între ei doi. Sentimente reale, care trec de prietenie. Nu știi cum este
viața în Connecticut, dar pe aici asta nu se întâmplă tot timpul.

El își trecu ambele mâini prin păr, frustrat și neghiind ce să zică. Nu, genul
ăsta de sentimente nu apăreau în fiecare zi... sau săptămână, sau lună,
sau an Normal că numai cu norocul lui chior putea să i se întâmple în cel
mai prost moment și în cel mai nepotrivit loc, cu o femeie complet
nepotrivită.

Umerii lui Gabby se lăsară, iar ea privi la picioarele ei.

- Eu doar vreau o șansă să te cunosc mai lli_{no}. De ce-i așa greșit?
 | j se rtrînc, lngreunandu-i ln_hq_{ill} f_o... . râniră și vulnerabilă. U f_o]

(18 ■ '2Vel de fiecare dată când ca inccr^ „V iTnarte un strat și să
 între în inima lui

^Iminn din nou de el în tinerețe. Un'^tt:

mnscl bine în propria piele confortabil ^ ^ fecțiunea prin cuvinte și
 acțiuni. ³ J_or fi pl^ut să creadă că acea parte mai bună din „, jncă exista,
 m ciuda cinismului lui, precum apa«„
 circula sub suprafața înghețată a unui lac

. Hu-i greșit. Dar nu voia să o contamineze pe Gabbv_{cu} otrava lui
 pesimistă. Doar că nu-i înțelept_{ea} ridică privirea; ochii ei albaștri erau plini
 de
 nefericire.

-N-ai încredere în mine. -Mi-e greu să am încredere în oricine. Văzu cum
 forța cuvintelor lui o dă înapoi Ea se îndreptă și-l privi, dar mintea ei părea
 să fie în altă parte. Într-un final, zise:

-Ai spus că te-au rănit mulți oameni. De aia nu-mi dai o șansă? Presupun
 că și eu te voi dezamăgi

Nu se putu abține să nu zâmbească la modul ei trufaș deafi.

-Învăț să nu fac nici o presupunere în ceea ce te privește. Ea zâmbi
 cochet. - Bine.

Gabby se ridică și porni spre el. Prin membrele lui își croi loc neliniștea, iar
 el se lup- a cu impulsul de a-și smulge hanoracul în căutarea ae-
 iuwiluj^{meCCex} Penqu apartamentului se strângeau în

■Pari a te simți incomod, opri la câțiva centimetri de el. Ia-mi® simt a' naibii de incomod. Nu știu ce vrei deEa își puse mâinile pe pieptul lui.

- Ba știi.

Pulsul lui se întetși și, în ciuda faptului că știa m • bine, îi prinse talia.

Trecură cinci minute în care fiecare doar se uită la celălalt. Respirațiile și membrele dev., neau tot mai grele de dorință.

-Asta-i o greșeală.

- Poate.

În ochii lui Gabby - acum calmi și limpezi - nu era nici urmă de îndoială.

Atunci, ea se ridică pe vârfuri și-l sărută.

Orice abilitate de a rezista dispăru când el cedă în fața gurii și a limbii ei convingătoare. Spre deosebire de ceea ce mai experimentase în ultimii doi ani, sărutul lui Gabby reverberă până în interiorul lui și-i cuprinse inima ca o menhină. În el pătrunse și începu să îl consume acel gen de senzație înspăimântătoare, grozavă, ce te întoarce cu susul în jos, de care el uitase că exista.

Își înfipse degetele în buclele ei brunete lejere, ciufulite, care-i atrăsese ră atenția cu săptămâni înainte, apoi mâinile îi alunecară pe spatele ei, pentru a-i cuprinde fundul și a o trage spre corpul lui.

Fără să întrerupă sărutările lor pasionale, ea își petrecu mâinile în jurul gâtului lui și-l ținu bine.

-Culcă-te cu mine, Jackson!

Fu împins cu capul înainte într-o avalanșă de senzații erotice când își auzi numele pe buzele ei. Întrebă printre sărutări:

-Ești sigură?

-Da, răspunse ea fără ezitare.

Își petrecu o mână pe sub coapsa ei și o ridică. Ea își petrecu din reflex picioarele în jurul șoldurilor lui. Exact unde voia el să fie. Unde voia să se îngroape din nou și din nou, până când nici unul din ei nu mai avea ceva de dat.

JIIW

t.].5rin5 spre pat în îmbrățișarea lor pasională - guri ' cău^{tu} p⁵Scorex maini care

"P«rau, pelvisuri fre- cu disperare -, până căzură împreună pe saltea. ^

GabbV se ⁵ovecti la fci de" îndrăzneată în căutarea plă- ■■ ^{cu}m fusese în toate

celelalte aspecte ale vieții ei. În ^{ccrr} ca Jackson rămase dezechilibrat,

aproape uimit de ■■t dc dorință ce-i curgea prin vene, ea începuse să-i \

focă hainele și să-i mângâie spatele. El nu voia să se băbească, dar nici nu

putea să în- nească- Nebunie - singura explicație. Își pierduseră <^ ândoi

mințile pentru ceva ce nu putea să identifice * ' te că nici nu voia. Nu când

se simțea așa bine să

renunțe la teamă și îndoile.

p, tot corpul, pe unde o atingea, pielea i se făcu de mină, ca niște unduiri

pe un lac.

jjj „uncă hanoracul pe podea și apoi prinse brațele lui Gabby deasupra

capului ei pentru a relua controlul ritmului. Altfel, avea să se termine

înainte să înceapă. Ea se întinse spre el, găfăind. -Vino înapoi!

-Nu plec nicăieri, murmură el la urechea ei. Dar asta nu-i o cursă. Dacă ne

jucăm cu focul, să o facem pe îndelete.

Asta-i aduse un zâmbet larg din partea ei. O sărută atunci, pentru că

putea. Pentru că voise să o facă de săptămâni. Pentru că fata asta îl făcea

să-și dorească să se reconecteze cu părți din el pe care le crezuse

inaccesibile.

Trecu cu limba de-a lungul gâtului ei, până când gura lui găsi punctul

sensibil din spatele urechii ei. Corpul ei se cutremură drept răspuns. îi

plăcu asta... mult.

Îi ciuguli buzele și o sărută din nou, apoi se apucă să-i ridice bluza cu o mână în timp ce cu cealaltă îi tînea mâinile.

Pără sutien, cum bănuise. O sărută pe abdomen și ^ucă lent pe trunchiul ei până când închise gura în jurul

sfîrcului drept. Ea gemu și se arcui spre el în ti încercuia cu limba, înainte de a trece în partea c n^o

Pielea ei fără cusur - mătăsoasă, dar fermă - m- a proaspăt, dar și dulce, ca o pară coaptă. Se retrase **d** tru a se uita la fața ei, obrații îmbujorați, buzele umflate părul ciufulit și răsfirat în jurul capului ei.

- Ești așa frumusică.

Înainte ca ea să răspundă, el o sărută din nou apăsător și posesiv.

Având nevoie să-i simtă atingerea, el îi eliberă mâinile, care se duseră imediat la talia lui și începură să-i tragă pantalonii de pe șolduri.

Era așa tare, că-l durea. Într-un minut, se dezbrăcaseră unul pe celălalt de haine. El o mângâie pe interiorul coapsei până când mâna găsi centrul ei umed și pregătit pentru el.

- Oh, gemu ea când degetele lui intrară în corpul ei.

Se zvârcoli în palma lui într-un ritm constant, și apoi mâna ei îi cuprinse bărbăția, făcându-l să emită un geamăt din plămâni.

În acel moment, corpurile lor se împletiră, și se mișcau în armonie, ca niște roțițe care știau exact cum să-și maximizeze plăcerea. Senzații amețitoare, calde, tandre se rostogoleau și cădeau prin venele lui, surprinzân- du-l și trăgându-l tot mai adânc și mai adânc.

Când nici unul din ei nu mai putu să aștepte, el își puse un prezervativ și apoi intră adânc în corpul ei. Se aplecă deasupra ei, sprijinindu-se în antebrațe, și-i cuprinse chipul cu mâinile. O sărută, cercetându-i gura ient, mișcându-și șoldurile la unison cu limba și apoi mărind rrcptat ritmul mișcărilor, până când ajunseră amândoi în punctul de a termina.

- Da! strigă Gabby încordându-se în jurul lui, mulgân- du-l în timp ce propriul lui orgasm explodă. Oh, da!

Își îngropă chipul în gâtul ei. În loc să se retragă, rămase în ea. Zâmbi când dădu laoparte unele dintre buclele ci transpirate, lipite de fața ei.

Af_o rimP ce vârtej" frenetic al dorinței se emoție .și/acea loc
 printre mușchii l_aw ' „
 pace, Nu se putea gândi la uic J^ -ni-

^ J se

«atea

^degetelesp^le. Atingerea ei î_{me}ească, pentru ca parea ceva contrar firii
 pe i... „ care venise direct la el cu întrebările și sentE rele ei.

Apoi se uita la ceas și ofta. -Mi-aș dori să pot rămâne toată noaptea, dar
 ar fi_{me} bine să mă duc acasă, în caz că tata sau Luc se rre- zșc și au
 nevoie de mine.

' Pentru prima dată în ani buni, Jackson nu era fericit cu o scuză de a
 încheia partida și de a dormi singur Aproape că le purta pică celorlalți
 bărbați din viața ei, dar îndepărtă sentimentul și o mușcă de buza de jos.
 -Mă lași ca să vreau mai mult, nu-i așa.' -Da?

Gropițele ei se adânciră sub sclipirea din ochii ei albaștri.

-Da. Făcu un efort să-i dea drumul și apoi se ridică în fund să o
 urmărească agitându-se să se îmbrace. Ți-am spus că nu-mi place să mă
 limitez la unul.

Ea zâmbi larg și brusc lui i se păru amuzant că pu- tta glumi cu ea pe
 seama băuturii. Poate că asta era un semn bun. Poate că avea să-i
 dovedească terapeutului că * înșela și această relație urma să îl ajute să
 treacă linia de fina] a recuperării lui.

^consuma însuși sufletul. ^Gabby își^{lum?} S^{hol} ca să-l sărute și-j

Odată îmbrăcată complet, ea se așeză pe marginea Stelei și-i prinse
 mâinile. -Te rog să nu începi să regreti asta de cum ies pe Știu că sunt
 șanse ca această aventură să fie de scurmată și că probabil nu vom fi
 niciodată mai mult

decât niște prieteni la distanță. Dar hai să_{ve}],i. duce asta, pas cu pas!

„^{un}d<

„Prieteni la distanță” deja suna rău. Prea insignifi, ca să exprime
 toată greutatea sentimentelor lui_{pe}. Gabby. Dar o știa de așa puțin
 timp, cum putea el să gândească la a avea mai mult?

-Pas cu pas... mantra mea, mai nou. O trase ușord, păr și o mai
 sărută o dată de noapte bună. Indiferent ce se va întâmpla după, nu voi
 regreta niciodată noaptea asta. Îmi pare doar rău că trebuie să pleci
 acum.

Se ridică și o urmă la ușă, apoi o privi până dispărți în casa ei
 întunecată. Brusc, apartamentul i se păru rece și gol, ca în noaptea în
 care picase curentul electric.

Prin minte începură să i se învârtă întrebări și judecăți,
 amenințând să distrugă senzația plăcută ce curgea prin venele lui. Le
 înlătură, hotărât să păstreze această fărâmə de fericire.

Închizând ochii, își aminti obrazii îmbujorați ai lui Gabby și buzele
 ușor depărtate, apoi adormi profund.

capitolul 13

Jackson dădu mâna cu terapeutul înainte de a se așeza la locul lui
 obișnuit pe canapea. Observă atunci că biroul, care inițial îi provocase o
 reacție claustrofobă, acum părea plăcut. Păcat că schimbarea lui de
 atitudine nu-i liniști și greața din această dimineață.

De când deschisese ochii, Jackson se temuse să vorbească despre
 familia lui și despre Gabby. Desigur, cât fusese încă în pat, parfumul de
 pară al loțiunii ei și firele lungi de păr ale lui Gabby de pe perna lui îl
 făcuseră să zâmbească.

Privirea lui Doc se îndreptă spre genunchiul lui Jackson, care sălta
 neliniștit.

- Nervos?

„-uon îi" opri pictorul și .și trosni degetele, fscân- ■ " curaj. Tatăl lui .1 învățase să abordeze întâi pnr-^{1,2} a mă' dificilă a problemei, pentru că așa restul mai "șor je abordati Era O ocazie să urmeze acest³ bun, deși nu era nerăbdător să înfrunte dezamăgi-

1, etapeutului.

1 Jackson ridică într-un final privirea. „Am^o mărturisire. „Ai băut? poc se aplecă în față, privind atent, dar fără să judece. „Nu. Jackson observă cum trăsăturile acestuia se „ „mă iute de la ușurare la curiozitate. Dar am cunoscut Pe cineva „ o femeie. faP² am cunoscut-o când am ajuns aici și, împotriva sfatului tău, am lăsat lucrurile zevolueze. „In ce fel? -tn felul normal.

Jackson se cufundă mai adânc în canapea. Mușchii i se tensionară sub cercetarea atentă a lui Doc, ce îi amintea de momentul în care el și amicii lui fuseseră prinși pictând în parcare a stadionului, în anul în care clasa lui termina liceul. Doc rămase pe marginea scaunului său.

- Prietenie?

-Sex. Jackson se încruntă și își schimbă răspunsul. Mă rog, prieteni mai întâi. Apoi sex - azi-noapte.

Doc încuviință din cap. Rămase cu ochii ațintiți asupra lui Jackson cât trecură câteva secunde de contemplare tăcută.

- Faptul că-mi menționezi asta îmi spune că a fost diferit de genul de sex pe care l-ai făcut în ultima vreme.

-Da.

-In ce fel? -in toate felurile.

Gabby îi oferise compasiune, înțelegere, dorință și conexiune, toate adunate într-un pachet adorabil. Jackson

se foi, de parcă găsind o poziție mai confortabilă fcj >-. disconfortul mental, ca prin magie.

- Mai bine în toate felurile.

-Mai bine pentru că...

Privirea perspicace a lui Doc nu ezită deloc.

- Este o persoană aparte. Curajoasă. Chiar îmi plău de ea.
- Nu ți-a plăcut de celelalte femei cu care ai făcut sex după Alison?
- Nu mi-au fost antipatice. Abia le cunoșteam.
- Dar abia o cunoști și pe această femeie.

Doc își frecă bărbia.

-O cunosc. Timpul nu definea intimitatea pe care o aveau. Uneori, simt că o cunosc de ani buni. Mă înțelege.

În clipa în care cuvintele îi ieșiră din gură, se înroși, pentru că părea un adolescent îndrăgostit lulea.

Dar Doc nu zâmbi.

-Cum?

-Nu pot să-ți explic. Jackson ridică din umeri. Este o senzație, precum confortul sau înțelegerea. Pur și simplu, *există*.

Doc miji ochii, evident gândindu-se la cum să exprime ceea ce-i trecea prin cap.

- De ce crezi că această „prietenie" s-a dezvoltat așa repede?
- Circumstanțele ne-au adus împreună. Am ajutat-o până se recuperează tatăl ei.

- Deci depinde de tine.

- Nu. Jackson clătină din cap. Gabby se poate descurca și singură, dar eu vreau să o ajut.

-Și sexul a fost un ajutor?

Ochii lui Doc scânteiară, iar el zâmbi caraghios.

-Oarecum.

Jackson răs.

-Normal. Doc chicoti. Deși nu la asta m-am referit.13*ște-mi despre această „senzație” de conexiune. ' „a\ tu că exista, ^ckson își sprijini coatele pe genunchi și se uită la

•rul bărbatului, gândindu-se. „...”i este ușor să fie sinceră. Când sunt cu ea este ca . „m onestitatea ei pătrunde într-o parte ascunsă din Lne. Mă simt în siguranță spunându-i chestii pe care „u le-am putut spune altora. Și nu-i genul de fată care „ fugi sau m-ar trăda.

' .Cu toate astea, tu vei „fugi” ți, câteva săptămâni.

Jackson se uită la picioarele sale în timp ce realitatea șumbră se aranja în jurul lui, sufocându-l precum o cameră plină de fum. Când el nu răspunse, Doc își dresе vocea. -Jackson, este posibil să-ți fi permis să-i faci mărturisiri acestei femei pentru că știi că așa se va termina' -Nu.

Jackson se lăsă pe spate și își încrucișă brațele. -Gândește-te la asta! Această fată nu te poate dezamăgi, pentru că nu vei rămâne suficient cât să-i permiți să facă asta. Poate că ea este ceva sigur pentru că are acest statut temporar, nu vreo legătură mistică.

-N-are cum. Cum Doc nu păru convins, Jackson insistă: lți spun, nu am căutat un confident - asta-i treaba w. Dar, de cum am întâlnit-o, am știut că e diferită. Am încercat să rezist, dar nu pot să plec pur și simplu, când în preajma ei sunt fericit. Suntem amândoi adulți. Știm realitatea. Nu i-am ascuns adevărul despre problema mea. Dar azi-noapte am hotărât să petrecem împreună cât timp mai avem și apoi ce se întâmplă se intamp ă

-Ceea ce mă aduce la îngrijorarea mea m.țtală.

CC - când te vei întoarce în

Peste trei sau patru săptăm „ „ jo problemelle pEi. Connecticut să „țiwu* abu ^ ^ ^ P^ sonale, cum vei gestiona ui găsită apropiere;

-Oamenii au prieteni și relații la distanță. „at se foi pe canapea.

Vermontul nu-i la mii de ki|„ ^On distanță.

- De dragul discuției, hai să presupunem că vrei și trebui să te implici într-o relație romantică. Nu patec^ mai bună mișcare să alegi o femeie neatractivă din punct de vedere geografic, nu-i așa?

- Ce vreau eu este ca lumea să înceteze să se uite l, mine de parcă am o problemă gravă cu băutura. Vreau să-mi las amărăciunea aici, zise el, gesticulând în jurul camerei, și să mă întorc la familia și la afacerea mea și să-mi văd de viață. Gabby este o complicație complet neașteptată, dar nu-mi pare rău și nu vreau să pun frână.

-Chiar dacă a fi cu ea crește riscul ca tu să revii la abuzul de alcool?

Jackson își dorea să poată nega totul. Eticheta de abuz, ideea că Gabby îi rănea, toată această conversație, de fapt. Dar mereu înțelesese riscul. Problema era că acum nu-i păsa.

-Nu-ți cer permisiunea. Doar lți spun pentru că încerc să fiu sincer. Doc clătină din cap.

-Prefer să văd că te concentrezi asupra celorlalte obiective. Hai să vorbim despre acelea! Te-ai mai gândit i la a-ți invita familia la o ședință de grup?

- Da. Haide să o facem! Vreau să aflu adevărul despre povestea dintre tatăl meu și David.

-Oh? Expresia amuzată a lui Doc pregătea terenul pentru o altă întrebare. Nu chestia dintre tine și David? l

-Situția lor este problema dintre mine și fratele meu. Ce s-a întâmplat între ei doi a schimbat totul. Și încă se întâmplă. O simt și rareori mă înșel. Nu mă pot preface că suntem o mare familie fericită sau că am încredere în fratele meu dacă ei păstrează acest secret. Doc ridică o mână, cu un aer întrebător. -Cineva ar putea susține că secretul lor nu-i treaba ta, „ săfite contra Ce are legătură cu noi dacă a fost așa Th „a k obligat pe David să se mute de partea cealaltă

luta² = timp de optSpre+rece luni 5¹ să ȳa legătura așa¹ cu mine și cu Cat. Dacă David vrea să se poată în-² ȳa în mine, atunci și el ar trebui să ȳmi arate că mă pot ȳncrede ȳn el.

¹ poc scrise ceva ȳn caietul lui ȳn timp ce rȳspundea:

, Bȳnuiesc cȳ vom vedea ce se ȳntȳmplȳ dacȳ el și tatȳl ȳu vor fi de acord sȳ vinȳ. Vrei sȳ iau eu legȳtura cu ei sau te ocupi tu de asta? -Aranjez eu.

Doc puse caietul deoparte și ȳnclinȳ ușor capul. -Și cum rȳmȳne cu Alison? Jackson fȳcu ochii mari. -Ce-i cu ea?

-Și acel capitol are nevoie de ȳncheiere. -Nici o șansȳ. Corpul lui Jackson se ȳnfierbȳntȳ. Am vrut sȳ mȳ ȳnsor cu ea și sȳ cresc copilul nostru, dar ca n- a dat doi bani pe mine și m- a lipsit de tot fȳrȳ sȳ se gȳndeascȳ de douȳ ori. Cum sȳ existe ȳncheiere? S- a terminat. Copilul nu mai este.

Doc se uitȳ la Jackson pȳnȳ cȳnd acesta nu se mai foi. Cȳnd ȳn sfȳrșit rȳspunse, o fȳcu fȳrȳ grabȳ:

-Ești supȳrat pentru cȳ a luat decizia fȳrȳ tine sau pentru cȳ nu a vrut sȳ fie mamȳ și sȳ devinȳ soȳia ta? -Ambele.

Jackson se luptȳ ca aceea veche fȳrȳ - trȳdarea - sȳ nu preia controlul, concentrȳndu- se asupra respiraȳiei lui, dar pulsul sȳu avea alte idei.

-ȳȳinȳnd cont de dezȳinteresul ei, nu avea multe opȳțiuni. Aplecȳndu- se ȳn faȳȳ, Jackson ridicȳ o manȳ. -N- ar fi putut mȳcar sȳ se gȳndeascȳ sa pȳstreze copi- lui și sȳ mȳ lase sȳ- l crescȳ!
pȳcȳ ai fi sora mea. Jackson ȳși ȳncrucișȳ braȳtele. >⁴⁵

Jamie Beck

^ 1 li -Chiar crezi că ar fi trebuit să își asume legate de sănătate și alte neajunsuri provocare "Scor" doar ca să te facă pe tine fericit? c 5a'cinj

Jackson se ridică și începu să umble.

- Nu „doar ca să mă facă pe mine fericit”. A ■ • o viață - o viață viitoare - în joc. Știu că l-am cerut ^V dar multe femei care nu-s pregătite să fie mame iac ' și-i dau spre adopție. Dacă Alison ar fi ținut vreochi' mine, ar fi putut măcar să se gândească o săptămână sau două înainte de a se descotorosi de copilul nostru ca de gunoiul de ieri. Nu spun că femeile n-ar trebui să aibă de ales. Eu urâsc pur și simplu faptul că Alison a luat *acea* decizie despre copilul *nostru*. Este complet personal

Se opri și se uită pe geam afară. Acum, cristalul nu reflecta curcubeie prin cameră din cauza cerului gri. Gri care se potrivea cu explozia neașteptată de tristețe ce-l cuprinse.

Doc miji ochii și ezită.

-Pot să empatizez, Jackson. Dar, ținând cont de problemele tale cu încrederea, poate nu poți să treci peste cele întâmplate din cauza faptului că ai avut încredere într-o femeie care nu era cum credeai tu.

-Nu.

Jackson se încruntă, începând să se sfârâme sub greutatea autoanalizei de treizeci de minute. Avea Doc dreptate? Jackson era dezgustat de el, nu de Alison?

-Merită să te gândești, mai ales având în vedere sentimentele tale față de frații tăi și față de Hank. În fiecare caz, ai fost rănit pentru că ei au făcut ceva fără să se gândească la impactul asupra ta și tu ai perceput asta ca pe o trădare.

-Și?

Jackson ridică din umeri, fără să înțeleagă ce voia să spună Doc.

-Și, cu toate astea, nu aplici aceeași logică propriului tău comportament.

A .

„Albă am făcut eu greșit? 'zbia lui Jackson se retrase. Băutul excesiv, sex ocazional cu femei cărora poate , > mai mult de tine decât ție de ele, refuzul de a-i îiW fratelui tău să remedieze lucrurile - astea nu-s juple în ^ nevoile talc au fost puse înaintea nevo- w altora?

¹¹ Apărarea lui Jackson slăbi, ceea ce îl f_{acu} să tresară. -e jșeză din nou pe canapea. -Răstălmăcești totul.

.De ce? Pentru că, spre deosebire de ei, tu ai motive justificabile să fii egoist și nesăbuit? Doc ridică dintr-o sprânceană. Asta este?

-Greu de zis, din moment ce ei nu mi-au împărtășit niciodată motivele lor. Lui Jackson nu-i plăcea încercarea lui Doc de a-l forța să-și asume vinovăția. Și apoi, nimic din ce am făcut eu nu i-a rănit.

-Serios? Băutul tău clar a provocat îngrijorarea actuală. Fratele tău este supărat că-l ții la distanță, și asta-i pune într-o situație incomodă pe sora și pe tatăl tău. Și altercația ta de la muncă a periclitat viitorul prietenului tău, corect? Toată această suferință este un rezultat direct al răspunsului tău la dezamăgire.

Jackson se lupta cu logica lui Doc, dar se prinse de gândurile lui ca de un refren de care nu putea să scape. Între timp, Doc continua să se uite la el cu aceea expresie a naibii de răbdătoare. O expresie de care Jackson trebuia să scape. , . . . ,

-Ascultă, Doc, mă doare capul înfiorător. Se ridică de pe canapea. Hai să terminăm un pic mai repede! Îți spuncândpoateven^mil.i.mea^ ^ ^

-Suntbanu ta, Doc e ^ ^ ^
 că te ve, ma, gând. ce ^ ^ ^
 seamă ceva pentru tine, ^
 bună formă înainte de a te împWca-

Jackson nu era egoist când venea vorba cle.sp₁₆ c Nu făcuse decât să o ajute de când sosise. Ama i^i asumaseră orice risc de a suferi de pe urma acest relații. Prea obosit să mai riposteze, strânse)⁹¹! Doc și încuviință din cap fără să răspundă. ^{11 u}

Normal că Gabby merita varianta lui cea mai b₀ - dar nu părea să o deranjeze nici el un pic frânt. Tu²³ voia acum era să se ducă la ea și să o lase să desfacă n^ dul urât de furie și confuzie ce i se adunase în plămâni Gabby opri suflătorul de frunze când jeepul lui J₁₀[(. son intră pe alee.

Trecuseră 16 ore de când plecase din patul lui. 16 ore în care se întrebasese la ce se gândise el toată ziua, în care calmase fluturașii ce se trezeau cu fiecare amintire a atingerii lui, în care planificase următoarea lor întâlnire.

- Ești acasă!

Cuvintele ieșiră cu un zâmbet așa mare, că o dureau obrazii.

Jackson îi răspunse la zâmbet, dar apoi al lui păli, făcând-o să înghețe.

El se uită la suflător, apropiindu-se de ea, întinzând mâna.

- Hei, lasă-mă pe mine să mă ocup de asta!

Ca o proastă, îi dădu suflătorul în timp ce căuta orice semn de dorul cu care ea se luptase toată ziua. El nu voia să o ia în brațe și să o sărute până când luna și stelele luminau cerul?

După o ezitare ciudată, el o sărută repede și fără pasiune, în semn de salut.

-Cum a fost ziua ta?

„Serios?”

- Grozavă. Gabby refuză să joace jocuri sau să se poarte de parcă nimic nu se schimbase între ei. Dacă avea doar câteva săptămâni cu Jackson, nu urma să irosească nici măcar o secundă fiind nervoasă sau simțindu-se

JK __, Mi->»¹ petrecut mare parte a zilei gândindu-mă
e d⁴ l¹⁰a 8 „ ^ 2 r sinceritatea ei sparse cochilia lui jackson . lise un râset șocat

A mcrilnî riscul

din partea lui. Apoi privirea încălzi până cand interiorul ei luă foc. El își co-
.Acum, că sunt aici, ce ai de gând să-mi faci? Cabby se ridică pe vârfuri și
îi șopti la ureche: .Lucruri obraznice, perverse. Apoi se retrase jucăușă. p,r
mai întâi cina. Vei avea nevoie de multă energie.'

El zâmbi din nou, deși în ochii lui era acea expresie chinuită pe care ea o
observase când se cunoscuseră.

- Gabby, i-am spus doctorului meu despre noi în dimineața asta. Lui i se
pare o idee rea, în mare parte pentru mine. -Crede că eu sunt ceva rău
pentru tine? -Nu, nu tu. Ii este teamă că mă voi reapuca de băutură când
se termină.

.Când se termină." Trei cuvinte pe care ea nu le voia în capul sau în inima
ei. Își petrecuse ziua făcând scenarii în care acele cuvinte nu existau.

Vizite în weekend, FaceTime, vacanțe: aceste opțiuni însemnau că nu se
termina - cel puțin, nu în următoarele câteva săptămâni.

Dar apoi nu se gândise ce repercusiuni ar putea avea asupra lui
Jackson. Cumva, ignorase adevăratul motiv pentru care el venise în
Vermont. Poate că-i fusese ușor sa ignore asta pentru că nu văzuse nimic
în comportamentul lui care să se asemene cu ce știa ea despre com-
portamentul unui dependent.

Văzând îngrijorarea doctorului însă, nu putea să fie
El se întinse după mână «» ! dispărea, până Când erau așa
aprop.at' ^ „ ^ „ ^ „ ^ cand întreaga « ^^^ ^^^ ^^^
de pe maxilarul lui, caiu

Mk

atingerea lui ajungea cumva stih suprafață și-j ■ ,ca inima. '„^i

- Ideea este că nu mă simt „în recuperare” când j cu rine. Jackson
duse mâna ei la buze. Dar o mică v'„” din capul meu bâzâie ca un
blestemat de tântar. Am multe pe pauză ca să vin aici și să clarific
lucrurile,

ar fi nașpa să mă întorc acasă și să am o recădere pent^^ că n-am dat
ascultare unui sfat bun.

Gabby își strânse buzele pentru a încerca să se ȷm. piedicc din a-l
convinge de contrariul. Abia respira în vreme ce stătea nemișcată,
așteptând, privind, sperând.

Jackson chicoti.

-Ești drăguță când îți muști limba.

Ea strâmbă din nas.

- Nu știu ce să spun.

-Nu trebuie. Ideea este, zise Jackson mângâindu-i obrazul, că n-am lăsat
niciodată pe nimeni să-mi spună cum să trăiesc și n-am chef să încep să
fac asta acum.

Apoi o sărută pe bune. În sfârșit. Ea îl prinse de pulover, dar se abținu să
se câțare pe el.

Când el se desprinse, privi spre casă și zise:

-Nu aici, nu acum.

-Vii la cină?

-Sigur. Ar trebui să discut cu tatăl tău. Nu vreau să fiu lipsit de respect
făcându-mi de cap cu tine pe la spatele lui.

Gabby își dădu ochii peste cap.

- Nu am 16 ani. Eu decid cu cine mă văd sau nu.

-Știu. Chiar și așa, nu vreau să fiu între voi doi.

jackson porni suflătorul. Du-te înăuntru! Mă ocup cu de asta.

A merita ^t riscul

-Cina-i la ora 18.00, strigă ea pentru a acoperi zgomotul.
Jackson încuviință din cap și își puse ochelarii de soare înainte de a se apuca să curețe restul de frunze.
.... sări peste treptele verandei, plină de speranță. ^oa ^eie nefericită înainte ca Jackson să sosească în ^ în ciuda obstacolelor, își iubea tatăl, fiul și mica Afacere 85 ^a mult încât ^aPrima Pe ca nu observase că ^e lipsea. Sau poate doar se învățase să nu se aștepte ftbire în situația ei. Dat acum, cel mai chipeș și'atent ' pe care-l cunoscuse vreodată alesese să-i dea o şansă. ^oAvea să găsească o cale de a păstra acest sentiment |_n de speranță, chiar dacă Jackson tTebuia să plece în ^jjnd. Pentru această fericite neobișnuită merita să totul.
Gabby îl băgă pe Luc în pat, dornică să se întoarcă în camera de zi, unde-i lăsase pe tatăl ei și pe Jackson. Stomacul îi ghiortăi, parțial de supărare, parțial de foame. Abia mâncase din cauza așteptării pline de emoție a discuției lui Jackson cu tatăl ei și din pricina comportamentului neobișnuit de rezervat al tatălui ei din timpul cinei.
li sărută pe Luc pe frunte și apoi puse pe noptieră George-Curiosul se duce la spital. -Noapte bună, amice!
Înainte să stingă lumina, se zări în oglindă și se înroși, brusc sfioasă pentru că se îmbrăcase cu o rochie și se dăduse cu luciu de buze înainte de cină. Subtilitatea nu fusese niciodată un cuvânt aplicabil ei. Îmbrăcăminteaa îl făcuse pe tatăl ei să ridice dintr-o sprânceană și pe Jackson să se uite infierbântat la ea, foarte interesat de picioarele ei goale.
Când ajunse în camera de zi, tăcerea tensionată îi dădu de înțeles că Jacobson începuse deja discuția ciudată cu tatăl ei.
larksnn se uită la ea de pe canapea, așa că ea se așează Jackson se uită a lângă el. Apoi ^{li} ^d [^] ^{cs} [^] [^] între ei. Nefiind genul permită tatălui ei sa mic riște

cate să o ia pe ocolite, ea zise.-Cine a murit?

Buzele lui Jackson zvăcniră, dar el își reprimă ^ tul. Tatăl ei, pe de altă parte, nu găsi nimic amu^r atitudinea ei.

-Jackson încearcă să mă convingă că chestia asta î care voi doi \

Teți să vă băgați nu va provoca problem' . Tatăl ei clătină din cap. Și eu...

Dar Gabby îl întrerupse:

- Știu ce gândești, tată.
- Da? Se uită la Jackson. Jackson, apreciez sinceritatea ta,

dar acum aş vrea un răgaz doar cu fata mea.

Jackson o strânse de mână înainte să încuviințeze din cap.

- Desigur. Mulțumesc că m-ai ascultat. Apoi se uită la Gabby. Vorbim mai târziu.

Ea îl privi ieșind din cameră, dar nu se uită la tatăl ei până când nu-l auzi pe Jackson închizând ușa de la intrare.

Tatăl ei o fixa cu o privire moale și tristă.

- Îți vreau doar binele. Tu crezi că nu vreau ca tu să te îndrăgostești? Crezi că mă bucură că ai doar un părinte pe care să contezi? Nu mi-am dorit niciodată să te rețin sau să te împiedic să crești, Gabby. Dar nu suport să te văd suferind. Uită-te la mine! Asculid-mă! Am fost în situația ta. De ce nu poți învăța din greșelile mele, în loc să le repeți?

Ea făcu o pauză și se gândi la întrebarea lui... la întrebarea lui foarte logică. Și el se aruncase spre iubire și, când veniseră necazurile, crezuse că le putea rezolva. Suferise din cauza minciunilor soției lui. Curățase voma ei, o iertase că furase banii lor ca să-și cumpere droguri - dar, până la urmă, tot ce primise pentru toată acea iubire fusese o inimă frântă. Normal că nu voia să o vadă pe Gabby ajungând ca el. Dar Gabby nu era tarăl ei, iar el trebuia să înceapă să taie cordonul și să o lase să-și trăiască viața în felul ei.

Asu jtin ^ ce, tată. Trebuie să învăț de una singură

'escuic ^{sunt} ^n.tă, răspunse într-un final. Ce să suport este să iau decizii doar de dragul de a ^ta riscul. Ridica d.n umeri. Trebuie să trec prin ,>le astea cu Jackson ș, cu mama ca să nu mă întreb dacă" pentru tot restul vieții mele. „Dacă" este cel mai paznic soi de regret.

' Oftatul greoi al tatălui ei umplu încăperea, dar în „od miraculos el păru resemnat.

.Promite-mi, te rog, un lucru!

.Ce anume?

Degetele lui apăsară în brațele scaunului; expresia îi „ra plină de îngrijorare.

-Ai grijă să nu-ți dai toată inima prea repede., nici unuia dintre ei.

-Oh, tată! Gabby se ridică de pe canapea, îl sărută pe tatal ei pe cap și-l îmbrățișa. Nu pot să-mi dau toată inima nimănui când tu și luc aveți deja jumătate din ea.

Pentru prima dată în toată seara, tatăl ei zâmbi.

-Te iubesc!

-Și eu te iubesc!

0 oră mai târziu, Gabby ciocănea la ușa lui Jackson. O furnica tot corpul de la nerăbdarea de a-l vedea, de a-l atinge, de a-l săruta. Practic vibră cât stătu afară, așteptând ca el să deschidă ușa. Când el o făcu, inima ei tresalta.

-Nu eram sigur că vii.

Jackson o trase înăuntru.

De cum închise ușa, o țintui acolo cu corpul și o sărută pasional. Ea se înfiora și se cutremură.

Măinile lui Jackson cutreierau pe maxilarul ei, pe scalp și pe talie, în timp ce gura nu se desprinsese deloc de a ei. Ea întâmpină fiecare sărut fierbinte,

lacom

cu o dorință egală și trase de pantalonii lui <]_o_ din flanel ecosez.
 îi simțea mădularul erect frecându-se de abdom_ i ei. Atunci, mâna lui alunecă pe interiorul coapsei ei sub chiloți, făcând-o să se bucure că purta rochie.³⁴
 -Jackson!
 El întrerupse sărutul și se uită direct în ochii ei i_ timp ce un deget intra în corpul ei. Ea își arcui spatele și-l trase de bluză. Maxilarul lui se încleșta, apoi o sărută pe gât.
 -Te vreau acum, așa, pe perete.
 -Atunci, dă-ți pantalonii jos!
 Gabby trase de betelia pantalonilor ca să-l elibereze.
 El băgă mâna în buzunarul hanoracului și scoase un prezervativ. După ce-l desfăcu și-l puse, o sărută din nou și-i pipăi nerăbdător sâni. îi cuprinse în sfârșit fundul și o ridică pe vârfuri. Ea își petrecu un picior în jurul taliei lui și țipă la intrarea lui rapidă, apoi își îndoi brațele în jurul gâtului și se ținu de el în timp ce fiecare mișcare acerbă o făcea să simtă valuri de plăcere în adâncul ei.
 O umplea cu dorință dură, primară, gemând în fierbințeala momentului, în timp ce corpurile lor se loveau repetat de ușă. Era o posedare, o invazie completă a corpului. Intensitatea acuplării o excită, crescând tot mai mult, până când ea explodă în brațele lui.
 -Oh, Jackson. Da!
 Gura lui o strivi pe a ei într-un sărut dur, în timp ce el mai pompă de câteva ori înainte ca ea să-i simtă corpul cutremurându-se.
 Ea își coborî piciorul, dar el îl prinse și o ținu locului cât își trăgea suflul.
 îi adulmecă gâtul, ceea ce ei i se păru dulce și sexy.
 -Asta a fost mișto. Jackson înclină capul. Nu te-am rănit, nu?
 -Nu.

A I

3se cu brațele în jurul gâtului lui în timp ce el
 de pe corpul lui.
 iți cer scuze că te-am atacat ca un animal, dar.
 o pauză, apoi ridică din umeri. Nu m-am putut i_ „e. M-am tot gândit la picioarele tale în rochia aia și * ram excitat înainte să vii. Tn-nfC ■ • i .Ce mai primire!
 l\o sărută pe nas. .Dă-mi voie să mă îmbrac și ieșim! . Poftim! Întrebă ea peste râset. .Haide să facem ceva - un film, cafea, muzică? Nu vreau să crezi că sunt în asta doar pentru sex. . Dacă eu sunt în asta doar pentru sex? Ei încremeni, iar expresia lui se transformă dintr-una caldă și jucăușă într-una precaută. -Ești?
 -Nu. Dar n-ar trebui să uităm că asta cam are un termen-limită, adăugă ea apoi încet.
 -Nu te gândeai la asta! Jackson îi prinse ambele mâini. Haide, hai să facem ceva amuzant!
 -Totmai am făcut ceva amuzant. Ce-ar fi să o facem din nou?
 -Mai târziu. Zâmbi. Hai să ieșim și să mergem undeva!
 -Vreau să rămân prin apropiere, în caz că tata sau Luc are nevoie de mine.
 Se întrebă dacă obligațiile ei aveau să ajungă să-l plictisească înainte chiar să plece din Vermont.
 - Bine, atunci, ce-ar fi să mergem să aprindem groapa de foc sau să ne plimbăm până la lac ș. să ne uităm după sateliți?
 Faptul că ei își aminti că ei i_ plăcea să iacă asta.. topi inima și-i alungă nesiguranta.
 3. Asta sună „dragut” înu
 i „»hui să uam o pătura, tot e frig.

-K^e^fpbcfrigul- Mă face să mă simt viu.Jackson se întoarce să ia haine mai călduroase J aruncă o pereche de pantaloni.

Ea se uită la el din cap până la degetele de la picior, râgându-și pe ea pantalonii lui prea mari fără „se descâlța.

- Te asigur că ești foarte viu.

El privi peste umăr în timp ce își trăgea pe el n jachetă groasă de flanel.

-Și datorită ție mă simt mai bine decât m-am simțit de ceva timp.

-Mă bucur că te-am ajutat.

Se uită la el cum ia pătura de pe pat.

- Gata.

În timp ce înaintau pe cărarea de scânduri spre lac, ca observă felul în care luna trecea printre crengile fără frunze, creând o pânză de lumină. În luminiș, razele lunii cădeau peste sticla neagră a apei.

Jackson se opri și întinse pătura pe pământ, apoi se întinse pe spate și-i făcu semn să i se alăture. Ea se cuibări lângă ei, punându-și capul pe umărul lui.

Nori gri rari treceau pe deasupra în vreme ce ei stăteau întinși privind cerul. În ciuda temperaturii scăzute, lui Gabby îi era cald și se simțea mulțumită.

- Aia este? întrebă Jackson, arătând spre un punct alb slab ce se mișca printre stele.

-Ai vederea bună pentru un bătrân.

Gabby făcu haz de diferența de vârstă, sperând că gluma ei avea să îi arate cât de banală era treaba asta.

- Nu-s chiar așa bătrân.

O îmbrățișă mai strâns.

- Nu știu, ăla-i un fir alb?

Se prefăcu a găsi un fir argintiu, dar apoi el o rostogoli repede pe spate și veni deasupra ei.

că tot atâția am

-Acum, cei opt ani ai mei în p[ro]m[isi]o[n]e f[or]oc[us] par bătrân? Zâmbi, dar gândur.le lui Gabby se îndreptară în mod ciudat spre mama ei. Probabil pentru

„eră de când își văzuse mama. Cum o schimbaseră ^ ani pe femeia pe care o văzuse ultima oară? Oare ' năruî grizonant? fcră grasă sau slabă' ^ Ce s„ întâmplat?

jackson îi atinse obrazul. Ea văzu îngrijorarea din och» lui-

.Scuze! Tocmai mi-am dat seama de cât a trecut de „d mi-am văzut mama. Oare o s-o recunosc?

.Sigur că da. Jackson îi mângâie părul. O să arate diferit, dar este mama ta. O vei recunoaște. Sunt și*ur că este la fel de emoționată ca tine. Până la urmă, ea ște „ea care a dat-o în bară.

-Măbucur că mergi cu mine. Se cuibări mai aproape. Mu cred că aş putea să o fac singură.

-Mă bucur să merg, dar nu mă îndoiesc că poți să faci orice de una singură. Ești mai puternică decât majoritatea oamenilor pe care i-am cunoscut vreodată. Dacă mama mea te-ar fi putut cunoaște, te-ar fi plăcut imediat.

Ochii lui Gabby se umplură de lacrimi la acel compliment, căci, chiar dacă Jackson nu vorbea des despre mama lui, i se citea pe chip respectul și afecțiunea pentru ea.

-Apreciez că spui asta.

-Mulțumesc că mi-ai amintit că pe lume sunt și oameni buni.

-Buni? Multă lume m-a considerat ușuratică mult timp. Gabby se încruntă.

Poate că familia ta nu va fi așa mulțumită să mă cunoască.

nu-i amuzant. - \$șsttt!

Expresia lui Jackson se întunecă. -Urâsc gândul că cineva te-a făcut sa te simț. prost pentru ceea ce ești. Crede-mă ești- ^• Perfect . -Se nare că

A merită riscul
băutura ți-a afectat creierul. Răse. dar be pare ca Dam ^ ^ gumeam. Nu am
vrut să
C. uje, glumeam. Nu am vrut să

Jil

Zămbi și o sărută, aparent neofensat de gafa ei. Ea se topi sub el, fericită să-l lase să îi spună că minunată era. Nu era nevoie să lase realitatea să țină puținul timp pe care-l aveau împreună.

capitolul 14

Gabby își legă părul într-o coadă joasă la spate și își verifică de trei ori înfățișarea. Arăta obosită. Nu era surprinzător, ținând cont de faptul că în ultimele două nopți dormise puțin. Între drumurile ei nocturne la Jackson și agitația plină de nerăbdare stărnită de „reuniunea” cu mama ei, probabil dormise mai puțin de opt ore în total.

Se uită la telefon. În 35 de minute urma să se vadă cu mama ei. Își simțea stomacul dureros, dar jură să nu vomite, deși poate asta ar mai fi alinat-o. De fiecare dată când simțea greață, resentimentul se reinnoia. Mama ei ar trebui să fie cea emoționată, nu ea. Gabby nu făcuse nimic greșit. Nu ea trebuia să se căiască pentru greșelile ei.

Un ciocănit la ușă o sperie. Jackson, fără îndoială. Slavă Domnului că fusese de acord să vină. Prezența lui o calma. Își aminti să nu se obișnuiască totuși cu acest gen de siguranță. El urma să plece în curând, și ea nu își putea permite să cedeze în absența lui. Admiterea plecării lui inevitabile o făcu să ofteze.

Zilele ci aveau să redevină în curând lungi, previzibile, așa cum se obișnuise în acești ultimi ani. Nu se putea gândi la cât de singuratică aveau să-i fie zilele - Ș> nopțile - catul Jackson avea să plece. Nu conta că îl șt» de doar careva săptămâni. În această perioadă, ajunsese să-l cunoască bine.

Nu micile detalii, cum ar fi nume de jmei , • pri- etene, sau felul lu, preferat de mâncare, sau vacanta j-vis. Dar îl înțelcgea. Cum ar fi faptul că trebuia pte ca el să, mărturisească ceva, nu să insiste ea în>edetaspunsun.Saucăe!sedădeape,tecap Jmru alți oamcn, pentru că asta îl făcea să se simtă l. AS» «» cheța pentru fencrea lui Jackson» credea ^, a nevoie sa fte nevo.e de el - nu că ar fi recunos- CU. Sbori scările, dat tatăl ei ajunsese mai repede la ușă. îi găsi pe el și pe Jackson la mica intrare
în fericire, tatăl ei încetase să mai încerce să o con- t-nga să nu lasacu Jackson - o mică, dar importantă victorie în războiul ei pentru independentă. Desi<mr de data asta Jackson urma să fie cea mai mică dintre preocupările tatălui ei.
Se întrebă dacă o mică parte din el era curioasă să-și vadă fosta soție. Dacă în inima lui exista vreun loc melancolic, secret, care să nutrească vreun strop de iubire pentru ea și pentru ce trăiseră cândva. Dar nu avea să îl întrebe. Poate că lui Gabby îi lipsea noțiunea de limită specifică unei persoane normale, dar până și ea își dădea seama când ceva era prea intim, prea personal pentru a fi invadat.
-Ți-am lăsat o farfurie cu resturi pentru prânz, ca să o poți băga la microunde. Se ridică pe vârfuri și-i sărută pe obraz pe tatăl ei, simțind nevoia să-l consoleze cumva. O să-l iau pe Luc în drum spre casă, așa că ne vedem în jur de 17.00, bine?
Nu-și văzuse tatăl așa stoic din ziua în care-i spusese despre sarcină. Dar măcar putea să conteze pe statornicia lui. Nu ridicase niciodată vocea. Nu își ieșise niciodată din minți, cum văzuse ea la unii părinți. Nu. Când se supăra sau îi era teamă, devenea de piatră și rece.

Ca acum.

.....

Jamie Beck

- Sunt bine Nu zâmbi, nu o ciupi de obraz și nu făcu nici unul dintre micile gesturi pe care le făcea de obicei când își luau rămas-bun. Jackson, bănuiesc că v- • veni dacă lucrurile vor lua o întorsătură proastă ^¹⁰⁰⁰⁰¹
-Încearcă să nu-ți faci griji. Privirea lui J_uj(ezită. Să sperăm că va fi bine.
on „U

Gabby zâmbi, recunoscătoare pentru mica r₁₂₂ optimism oferită de Jackson. Cel puțin el nu o cred nebună fiindcă avea nevoie să-și vadă mama. Jacks” ținu ușa deschisă pentru Gabby și, după ce ieșiră dT casă, o luă de mână, mergând spre mașina lui.

-Cum ești? o întrebă el deschizând portiera din dreapta.

Ea se așează și se uită la el.

-O să încerc să nu vomit în mașina ta.

-Ar fi drăguț, mulțumesc! Zâmbi. Știi că vei ti bine. Ești mult mai puternică decât crezi! tu, Gabby.

Un minut mai târziu, tură motorul și ieși de pe alee. Pe drumul spre motel, Gabby începu să se îndoiască de întregul ei plan. Inițial, se gândise că ar fi cel mai bine să se întâlnească în privat în camera mamei ei, departe de ochii curioși ai vecinilor băgăcioși. Dar poate un cadru public ar fi fost mai înțelept. Astfel, orice pauze ciudate - la care ea se aștepta - nu ar fi și tăcute.

Puse o mână în dreptul stomacului în timp ce se uita afară pe geam la copacii aproape goi.

Jackson întinse mâna și-i strânse una din mâini. Ea invită acea căldură direct în inima ei.

-Pot doar să ghicesc sutele de întrebări ce-ți trec prin minte acum. Sunt sigur că și mama ta este la fel de emoționată. Deci care-i planul tău? O să-i pui o grămadă de întrebări sau mai întâi vei asculta ce are ea de zis?
-Nu știiu. Gabby își ronțai buza. Tu ce ai face?

Jackson chicoti.

- Eu nu-s mare vorbăreț, deci aş aștepta și aş lăsa-o pe ea întâi. Dar tu nu ești eu. Ție nu ți-e teamă să întrebi sau să răspunzi la nimic, deci poate tu ai prefera să deții controlul întâlnirii de la bun început.

A

și dreptate. Gabby zâmbi, îi plăcea că el o considera „tilă și puternică. Nu mulți oameni din viața ei o neau așa. Îmi place ideea de a fi J_u conducere. Sferice ușor a fost' ți strânse mâna și zâmbi. De fiecare dată când era -oră la zâmbetele lui autentice, era fascinată, ca pri- dată când văzuse răsăritul peste Atlantic, singura 'J_uj când fusese pe Cape Cod.

„'.Mulțumesc că vii astăzi! Sincer, asta probabil c ciu- Țit pentru tine. Abia mă cunoști, și eu te trag în această situație ciudată. Obrajii ei se înroșiră de jenă. -Oh, aed că te cunosc destul de bine deja. Jackson îi-âmbi șmecherește, revenind apoi cu ochii la drum. Și apoi, poate, dacă iau exemplul tău, voi avea niște ponturi despre cum să am de-a face cu propria familie.

O spusese pe un ton relaxat, dar ea bănuia că această afirmație conținea destul de mult adevăr.

-Niciodată nu mi-ai povestit toate dedesubturile. Nu-mi bag nasul, dar sper că știi că poți avea încredere în mine.

- Hai să ne ocupăm pe rând de crizele de familie! De data asta, el nu zâmbi. Rămase cu ochii fixați la drum, așa că ea renunță. Câteva minute mai târziu, ea arătă cu degetul și zise:

- Pe aici, la dreapta!

A merita ^lriscul

Jackson intră cu mașina în parcare a unui motel și opri motorul. Se răsuci spre ea.

-Putem să așteptăm până când ești gata.

-N-are sens să amân. Mai pregătită de atât nu voi

Înainte să deschidă portiera, el o surprinse sărutându-o. Spre deosebire de multe dintre sărutările lor, care erau pasionale și infometate, acesta fu delicat, dar afectuos. Tândru. Inima ei se bucură că el încerca să o liniștească.

- Mai bine.

O trase de coadă, apoi coborâră amândoi din mașina -Camera 101. Se uită spre partea îndepărtată a telului. Acolo!

Traversară parcare împreună. Cu fiecare pas în mașina ei se poticnea și tresărita. Se opri din mers și adânc la câțiva pași de ușa de la intrare. Încă unul. Si încă unul. Își cuprinse talia, simțind că leșină.

- Gabby, putem să ne oprim și să plecăm chiar acum dacă vrei.

Nu-i nici o rușine, să știi.

- Nu. A condus două ore și a cheltuit bani pe camera asta. Nu m-aș putea privi niciodată în oglindă dacă dau bir cu fugiții acum.

Jackson o cuprinse în îmbrățișarea lui caldă. E, știa că nu avea să uite cât trăia siguranța de a fi în brațele lui. Corpul lui îi oferea un refugiu de la necazurile vieții. Chiar avea să îi fie dor de Jackson când el urma să plece, lucru pe care urma să îl facă, la fel ca mama ei.

Se desprinse de el, neputând să scape de acea senzație de acceptare tristă.

-Știi ceva? M-am răzgândit. Cred că ar trebui să mă văd singură cu ea. Te deranjează dacă aștepti în mașină sau ceva de genul?

- Ești sigură? Ea încuviință din cap.

- Nu vreau să se simtă presată. Dacă am nevoie de rine, îți trimit un mesaj.

-Cum vrei tu.

Rămase pe loc și o lăsă să se apropie singură de ușă. Câteva secunde după aceea, Gabby ciocăni și mama ei deschise ușa.

Gabby îngheță în timp ce încerca să potrivească nu erau cețoși.

Pielea nu-i mai era gălbuleș și nu mii

Ju...i rosul ăla pe care Gabby îl ură.%, d...i niște riduri. Se mai g<ln5

rămăsese, stând aer,lo în hz™e P ,
f Apărui ei șaten^his strânsî,nt r_o , man3a

gijji!« mărîră când îl văzu pe «£
Lj distanță, dar apoi reven, cu privirea la GabbT f -.Gabby. Strânse buzele,
ochii i * umplură de lacrimi . * Îmbrățișa singura ca un copil speriat. Ai cjn
Gabby nu-și putea imagina să nu-l vadă o -i i j&M ani în șir Era clar că
mama ei răm^ei cu o •magine a 1™ Gabby încremenită în timp, cum
făcu* s^ Gabby cu mama ei. «uiaeji

-Bună, mamă. Arăți... bine. Poate că era o exagerare i, arăta mai
sanatoasă decât și-o amintea Gabk El é prietenul meu, Jackson. l-am
cerut să vină cu mine dar ia aștepta în mașină, ca să putem discuta în
privat' -Mă bucur să te cunosc! Jackson flutură din mână. - Bună, eu sunt
Mărie. Mama ei inspiră adânc și reveni cu atenția spre Gabby. Mă cam
așteptam să vii cu tatăl tău.

Gabby abia auzi cuvintele, pentru că studia fiecare detaliu de pe
fața obosită a mamei ei.

Se uitară una la cealaltă alte câteva secunde, apoi mama ei zise: -
Sunt așa bucuroasă că ai venit, intră, te rog! Mulți ani, Gabby își
imaginase o reuniune; acum, i se părea ireală și încoerentă, ca un vis
neclar. La fel de bine ar fi putut să plutească peste prag. Camera sărăcă-
cioasă, ca de motel, se potrivea cu înfățișarea ștearsă a mamei ei cândva
atrăgătoare.

Tot aștepta un val de emoție - furie, bucurie, suspiciune,
vinovăție... orice. Dar nu veneam mic. Era ca și cum privea totul de la
distanță Ce însemna această Upsă privea toiu i aș adânc, încat nu mai
le sentimente! Îngropase

Avea acces.' Sau emoțiile ei deturna.ser:/ toate ccl.i
sentimente:

Mama ei își netezi părul și își aranja bluza î,ad]nte « a se așeza.
Gablly se așeză în fața ei, chintiindine hs – se simtă jenată sub «reutatca
privirii intense a m]ime5 Într-un final, hotărî să preia controlul situației, așe c
sugerase Jackson.

-Scrisoarea ta m-a șocat. În roți acești ani, am crezut că ai trecut
mai departe. N-am știut oi te-ai gândit la mine sau că ai încercat.să iei
legătura cu mine.

-Normal că m-am gândit la tine. Vocea mamei ei suna un pic mai
tare decât o șoptă. Poate nu la început, când eram așa drogată, că totul
era amorțit.

-Atunci, de ce nu te-ai întors nicodată?
-A fost un drum lung, și mare parte din el n-a fost prea frumos.
Gabbyîși încrucișa brațele.
-Am venit să aflu despre asra.

-Știu. Mama ei închise ochii, oftând. Când în sfârșit ii deschise,
ridică privirea, ca și cum căuta informația în creierul ei. În anul în care am
plecat, am ajuns la limită. Ani fost fără adăpost, mă refugiam în clădiri
abandonate, măneam din gunoaiele oamenilor. Lucrul ăsta m-a făcut în
sfârșit să-mi dau seama că aveam nevoie de ajutor. Nu-mi venea să cred
că renunțasem la tot - la educația mea, la soțul meu, la copilul meu - și că
ajunsesem atât de jos încât să mănânc gunoaie.

Gabby încercă să mascheze dezgustul pe care-l simți la imaginea cu
mama ei căutând prin gunoaie. Mama ei tremură, de parcă voia să scape
de o amintire neplăcută.

- În acel moment, am găsit o clinică gratuită și m-am lăsat de droguri.
După ce mintea mea s-a curățat, s-au instalat regretul și depresia. Știam

că tatăl rău nu avea să mă ierte niciodată, așa că mi-a fost prea frică să apar. De aia ți-am scris, sperând că ai fi dispusă să te întâlnești cu mine. OT*

scuip în vânt mormida Gabby

ea întrebă:

-,Ejeci n-ai mai consumat droguri de șase ani nu de H de luni:

'pîvirea rușinată a mamei ei căzu peste mâinile sale -,re erau strânse pe masă.

aici

-Mi-aș dori, dar nu e așa.

Întina lui Gabby se strânse. Exact ca atunci când mama ei încă era acasă și avea perioade bune și rele. Act12 urma sa fie și soarta lui Jackson? Astăzi era pur și simplu într-o „perioadă bună”, dat peste sase sau opt luni de acum avea să fie sortit să cadă? Vocea mamei o scoase din gândurile ei; -Nu m-am drogat timp de trei ani. Participam regulat la întâlniri, munceam într-o micuță cafenea din Burlington, am ieșit din adăpost și am închiriat o garsonieră. Până la urmă, am cunoscut pe cineva, și viața mea părea în sfârșit destul de stabilă. Atunci, am încercat să iau iar legătura cu tine. Trebuia să-mi cer scuze pentru așa multe lucruri, dar, când nu mi-ai răspuns la a doua scrisoare, am bănuț că și tu ai terminat-o cu mitie, la fel ca tatăl tău. Desigur, n-ani dat niciodată vina pe tine. Eu am greșit în cel mai rău mod în care poate greși o femeie - o' mamă. Dacă pleci de aici fără să știi nimic altceva, trebuie să crezi măcar că sunt conștientă că am pierdut totul când am plecat de lângă tine.

Gabby nu se putea gândi acum la scuze sau la iertare. Nu când avea nevoie de restul poveștii.

pentru și mai multe detal sicil de muncă pentru - Într-o lună, mi-am P Robert, bărbatul cu care că s-a închis cafenea, \$ fenele. Privirea mamei ei eram, m-a părăsit P^jevenind și mai distantă. Nu mă se întristă și mai mult, bruse tot ce mă străduisem

puteam da jos din pat- ^^^să reconstruiesc, și mi se părea inutil să continui <? că nu poți înțelege, clar genul ăsta de izolare face să f tare tentant să uiți. Duse mâna făcută pumn în dreapta inimii. Nu voiam să fiu trează, pentru că așa aveam puțin mult timp să mă gândesc la cum am plecat de la 2 tine și tatăl tău. Cum, oricât încercam să nu consun, droguri, lumea părea hotărâtă să îmi facă asta imposibil. Continua să-mi ia lucruri, ca atunci când m-am îmbolnăvit și nu puteam să scap de durere. Poate ție totul ți pare banal. Mă bucur că nu ești la fel de slabă ca mine. Că nu te-ai lovit niciodată de disperarea absolută. Gabby se aplecă, având blocate în gât un milion de întrebări. Dornică să audă toată povestea, nu le dădu drumul.

- Deci ce s-a schimbat?

-Am ajuns iarăși pe străzi, dar de data asta am fost la un pas de moarte de la o supradoză. Singurul motiv pentru care sunt în viață este pentru că poliția făcea o razie în casa abandonată unde eu leșinasem și a chemat o salvare.

Gabby dădu afară aerul pe care-l ținea, complet nepregătită să afle că mama ei fusese cât pe ce să moară. Mama ei ar fi putut să fie moartă, iar ea n-ar fi știut. Nu că nu s-ar fi întrebat din când în când. Dar să afle că aproape se întâmplase! Că ar fi putut la fel de bine să primească o scrisoare emisă de stat care o informa despre moartea mamei ei în loc de scrisoarea scrisă de aceasta.

Cum s-ar fi simțit? Nici măcar acum nu putea să perceapă vreun sentiment despre întâlnirea asta cu mama ei. Creierul ei preluase controlul, tratând întreaga întâlnire dintr-o perspectivă rațională. Poate că o proteja?

Nu fu nevoită să răspundă la această întrebare pentru că mama ei

continua să vorbească:

-N-are sens să mai spun că a fost ca un duș rece. M-ani întors la clinică, să scap de droguri. M-am angajat ca menajeră într-un motel lângă colegiu.

N-am mai

- ies cu cineva, pentru că nu sunt sigură că pot să apor o altă respingere. Mama ei se opri, 4 P^JUi aminti sfatul terapeutului lui Jackson de a nu te prea curând o relație. N-am mai consumat droguri aproape doi ani. Singurul motiv pentru care de asta nu am încercat să te contactez a fost pentru că că trecuse prea mult timp ca să mai am dreptul la, dau buzna în viața ta. Dar, când m-am întâlnit cu ftnilia Dressler și am aflat despre tine și Luc, nu m-am utut abține. Mama își acoperi zâmbetul trist cu mâini- jt Nu-mi vine să cred că puilul meu are un copil. Sunt bunică- Am plâns două zile, dar, în loc să apelez la droturi, ți-am scris. Răspunsul tău a fost ca un miracol, și sunt așa de recunoscătoare.

Un miracol? Brusc, Gabby simți în piept o presiune imensă - o

responsabilitate - legată de cum avea să trateze restul acestei întâlniri.

-O să fiu sinceră, mamă. Era cât pe ce să nu vin astăzi. Nu știam la ce să mă aștept. O să plâng, o să țip, o să fiu ușurată sau tristă? Ultimul lucru la care mă așteptam era să nu simt nimic, ceea ce se cam întâmplă. Totul, până și corpul meu, mi se pare străin acum. Poate că sunt doar coplesită și procesez totul, iar mai târziu vor veni sentimentele. Dar mă întreb ce te aștepti de la mine.

-Nu aștept nimic, Gabby. Sunt recunoscătoare că ai venit și că mi-ai ascultat povestea... scuza mea. Îmi pare așa rău! Îmi pare rău pentru suferința pe care v-am ptovocato ție și tatălui tău. Îmi pare rău pentru toate momentele în care te-am dezamăgit sau sperat, îmi pare rău că n-ai putut să duci o viață decentă. Faptul că te văd astăzi te un memento că, la un moment dat, am făcut ceva bine.

A merita riscul

Gabby își dădu scama că plângea abia când umezeala caldă a lacrimii alunecându-i pe obraz¹⁾! sfârșit, un semn că avea o inimă în pl²⁾et. Un s³⁾am fetei care continuase, ascunzând suferința și ^{rus} „⁴⁾ simțite. Uneori, își urâsc mama, poate încă o ura își și făcuse griji, se întrebase, se rugase în toți acești ani! Și acum, stăteau la o masă, vorbind una cu cealaltă

Avea să o satisfacă această unică vizită? Ar trebui să o invite pe mama ei înapoi într-un colț al vieții ei? Și cum rămânea cu Luc?

- Gabby, înțeleg de ce nu l-ai adus pe Luc, zise mama ei, de parcă-i citea gândurile, dar ai o poză, să-l văd?

Luc avea o bunică pe care se putea să nu o cunoască niciodată - o femeie care, cândva, fusese o soție și o mamă fericită. Frânturi de amintiri se porniră acum - plimbări cu sania și ciocolată, mama ei citindu-i din Anne din Green Gables, sendvișuri cu brânză și supă când fusese bolnavă. În fața ieși o imagine vie cu mama și tatăl ei sărutându-se în fața bradului de Crăciun. Apoi, ca o dără de fum, amintirile urâte veniră peste cele frumoase. Zona zoster și complicațiile. Mama ei urlând de durere. Iritarea și disperarea - până când găsisse alinare. Alinare care până la urmă crescuse și o luase cu ea.

Întreaga situație îi provocă tristețe și amărăciune lui Gabby, uscându-i gâtul. Acum, stătea cu mama ei - o străină -, care o ruga să îi arate o poză cu nepotul ei. Cum putea ea să o refuze? Gabby își șterse lacrimile și își dresе vocea.

-Sigur. Scoase telefonul din buzunar și căută printre poze până când găsi una recentă, care surprindea un pic din personalitatea încăpățănată a lui Luc. Acesta este Luc.

Întinse telefonul peste masă. Mama ei îl luă, cu ochii fixați pe ecran. Pe durata tăcerii care se lăsase, Gabby se uită pe geam, întrebându-se la ce se s-o gândi Jackson. A uă la mama ei, care studia tăcută fața lui Luc în p ce o lacrimă îi aluneca din colțul ochiului. „Măinile mamei ei tremurau înainte ca ea să izbucnească în lacrimi. Hohote incontrolabile, rezultatul ani- i”ide remușcări și suferință. ° „Mă scuzi. Se ridică, ștergându-și ochii și pătându-și obraji cu rimei. Îmi pare rău! Fătă vreun alt cuvânt, se duse în baie și închise ușa. Gabby își auzi mama plângând și începu să tremure. Fără să se gândească, îi trimise un mesaj lui Jackson. Un minut mai târziu, el ciocăni la ușă.

- Ești bine?

Jackson își puse mâinile pe umerii ei. Ea încuviință prosteste din cap.

- Plânge în baie. I-am arătat o poză cu Luc și a cedat.

Jackson intră și închise ușa.

-Ce vrei să faci?

-Nu știu. O parte din mine vrea să plece. Sunt prea multe. Dar nu o pot lăsa aici singură, plângând. Dacă n-ar fi avut complicațiile date de zona zoster, n-ar fi avut niciodată nevoie de așa multe analgezice și nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut. N-ar fi plecat niciodată, n-ar fi fost fără casă sau aproape de moarte. Faptul că știu că nu a fost complet vina ei mă face să vreau să o iert și să încerc să fim prietene. Dar apoi, a revenit la droguri de mai multe ori, iar eu nu pot trăi iarăși cu grija asta. Dacă o primesc în viața mea, mă voi îngrijora mereu. Dar, dacă plec, asta o va trimite iar în acel loc întunecat? Pe Gabby o durea capul. Oricum ar fi, îmi voi face griji. Nu știu ce să fac.

I,A[™] n îmbrățișa, un pic copleșit de rezumatul

Jamie Beck
lui Gabby. Deși el nu ajunsese niciodată la situația mamei un asemenea nivel. ^ —k-----v» w .u mi mane, faptul că avea ceva în comun cu femeia aceea. ură

/4k

Și conștientizarea impactului ci asupra lui Gabby apr j pe că-i frânse inima.

Știind că și el provocase o frântură din această grijă familiei lui îl făcea să se urască un pic. Și acum, o ^ pe Gabby în viața lui.

-Bănuiesc că și la mine te uiți la fel, mereu întrebându-re dacă ai să mă prinzi consumând alcool sau dacă ceea ce faci tu mă va determina să beau.

-Nu neapărat... sau, cel puțin, nu des.

Sprâncenele ci se uniră, iar ea se uită spre baie. Jacfc son se așteptase la acest răspuns, dar tot durea.

-Gabby, nu trebuie să-ți faci griji în privința mea. Situația e sub control. Apoi se opri, pentru că nu erau nici momentul, nici locul să se lanseze într-o discuție despre problema lui sau despre „relația” lor. Își dorea să poată pleca și să șteargă ultimele treizeci de minute din amintirea ei. Buzele lui Gabby tremurau.

-Nu crezi că se droghează acolo, nu.'

Doamne, el chiar s-ar enerva dacă Mărie i-ar face din nou asta fetei ei.

- Probabil se adună. Cred că a luat-o razna când l-a văzut pe Luc.

Chipul lui Gabby era schimonosit.

-Crezi că asta ova face să revină la droguri?

Mai rău decât să vadă grija din ochii lui Gabby fu să vadă vinovăția ei, de parcă era vina ei dacă mama sa decidea să se drogheze din nou.

- Eu știu că tu crezi că am informații din interior despre toți dependenții pentru că am o problemă cu alcoolul, dar, sincer, nu-ți pot răspunde în locul mamei tale.

Se gândi la avertismentul lui Doc dacă avea să fie sau nu în stare să facă față pierderii fără să deschidă o sticlă de whisky. La acel moment, trecuse peste remarcă pentru că se simțise puternic. Dar ar fi rezistat dacă era cu adevărat testat? Pe șira spinării alunecă un fior

„aaă. Se forță să fie atent la nevoile lui Gabby, nu furiile gânduri. .Tot ce pot sa-ți spun este ca, dacă o face, este vina ei nu^{mai}... , .Mare alinate!

Gabby își plecă ușor capul. .Pui prea multă presiune pe această întâlnire.

Astăzi, „fost un prim pas. Poate-i ultimul pas sau poate va mai »ista unul.

Nu trebuie să iei vreo decizie astăzi. Gabby se uită la poza cu Luc. - Chiar dacă aș fi dispusă să risc să fiu dezamăgită, nu-l pot pune pe Luc în situația asta. Cum voi ști vreodată dacă ea este suficient de încredere cât să îl întâlnească?

-Nu știu, dar știu că va fi nevoie de timp. Recăștigarea încrederii. În ciuda multiplelor ședințe cu terapeutul, el încă nu învățase asta. Bănuiesc că va trebui să mergi pe intuiție.

-Micul meu șmecher. Zâmbi la poza lui Luc și apoi băgă telefon în buzunar. Cea mai mare grijă a lui este dacă va avea destulă plăcintă la petrecerea cu costume de sămbătă.

-Hei, asta e și una dintre principalele mele griji, glumi Jackson, sperând să învioreze starea ei.

A merita ^t riscul

O îmbrăţişă. O ţinu aproape, pentru că ea avea nevoie de alinare.
O ţinu pentru că şi el avea nevoie de asigurare. În mod egoist, voia ca Gabby să-i acorde o a doua şansă mamei ei, pentru că, dacă Gabby făcea asta, atunci era puţin probabil să-l abandoneze pe el. i i • -s Aur sfl văd cum este? îl înrr<»Kă
«wva, diuiliti tia -
-Ar trebui să mă duc să văd cum este? îl întreabă Gabby fonfăind, cu sprâncenele unite.
DaMnainte ca Gabby să ajungă la uşa de la baie,
Dar, înainte mama ei ieşi.

M-am sinii fii copleșită când l-am văzut pe J. u. p. frumos nepotul meu.

-Miilrumcsc, zise nesigură Gabby. Arc ochii tate!

Jackson făcu ochii mari, simțind că Gabby deschise intenționat acea ușă. Mărie răspunse provocării lui Gabby exact cum se făcuse o fiică ci - cu capul înainte.

- La fel ca tine. Amândoi semănau cu tatăl tău. Cum este el? Sunt sigură că nu te-a încurajat să vii.

-Nu are încredere în tine.

Gabby nu-i spusese despre atacul cerebral.

- Înțeleg.

-Adevărul este, începu Gabby, că nici eu nu am încredere.

- Știu. Mărie își feri iar privirea. Dacă-mi dai șansa de a demonstra ce pot, o voi face. Apoi se uită la Jackson. N-am vrut să trag cu urechea, dar v-am auzit vorbind. Pereții subțiri din rigips. Gesticulă în jurul camerei. Mi se pare că tu ai putea fi mai înțelegător cu situația mea.

-Poțim?

Pulsul lui Jackson se întetși.

-Nu cu drogurile, ci cu alcoolul. Ochii triști ai lui Mărie se încrețiră cu compasiune. Știi ceva despre chin, dar se pare că tu îți câștigi luptele, cum am reușit și eu în ultima vreme.

Jackson își mușcă limba ca să împiedice să-i iasă pe gură o listă întreagă de negări și insulte. Nu empatiza cu această femeie, nici nu-i făcea plăcere comparația. Dar Gabby părea prea fragilă și vulnerabilă ca să reziste la o confruntare între el și mama ei.

-Aș prefera să 1111 abordăm situația mea, dacă nu te deranjează. Eu sunt aici doar pentru a o sprijini pe fata ta.

-Atunci, îți mulțumesc că o faci să se simtă în siguranță. Eu aș fi ultima persoană care să te judece pe tine - sau pe ea pentru că și-a ales un asemenea prieten.

A 1

«rea pe interior cu fiecare minut, clar făcu un ci «e¹», rămână calm.

^_{ceci} O voi pune pe Gabby mai presus; poți conta

^Simțind indignarea abia reținută a lui Jackson, Gabby_{mea} veni în discuție:

.Mamă, trebuie să plec. Am nevoie de timp să diger totul. Dă-mi timp să mă gândesc, și te voi suna să te anunț¹ decizie iau despre viitor. ' Mama ei oftă, cu capul plecat.

-Bine. Doar ține minte, dacă-mi dai o șansă - cum îi dai lui Jackson -, jur că nu te voi dezamăgi! Voi face orice să te am din nou în viața mea și să-mi cunosc nepotul.

Jackson își băgă mâinile în buzunare ca să nu dea cu pumnul în peretele de rigips. Cum îndrăzneala femeia asta să continue să compare oribilele ei alegeri și obiceiuri cu ale lui? Și o pârțică din el nu era fericită că Gabby o lăsase pe mama ei să tragă concluzii așa de greșite.

Gabby însă părea într-o altă lume, având o expresie solemnă.

-Va trece foarte mult timp până când te voi lăsa în viața lui Luc, așa că te rog să ai așteptări realiste.

-Cum spui tu, draga mea. Apoi se apropie de Gabby. Este prea mult să cer o îmbrățișare de rămas-bun?

Jackson observă că ochii lui Gabby se umplură de nesiguranță înainte ca ea să ridice brațele. Bănuia că se temea că orice fel de respingere ar trimite-o pe Mărie înapoi pe străzi.

Pentru prima dată, Jackson se gând. că poate Jon avusese dreptate să descurajeze această întâlnire. Acum, în- diferent de ce urma să se întâmple, Gabby avea să își facă

.....i vi... Venind astăzi își asumase tări să
gr,,, cu privire la Mart. \ ^ , ^ (md
vrea povara ^ , ^ «J
inadecvate - Pe^ bun. ^ ța
la acest gând, mai ales <-.'

I se strânse stomacul când proiectă ceea ce se prezintă o altă serie de suferințe pentru această tâng pe care fusese așa norocos să o cunoască. Apoig^)* rile i se îndreptară spre familia lui. În tot acest timp „* gândise atâta la cum avea să se încreadă în ei din no* când, de fapt, nici lor nu urma să le fie prea ușor să aibă încredere în el.

-Vorbim peste câteva săptămâni, mamă. Te voi anunța ce decizie iau.

Gabby se desprinsese din îmbrățișarea ciudată.

- Asta-i tot ce pot să-ți cer.

Mărie inspiră lent. Zâmbetul ei încordată nu-l păcăli pe Jackson.

Bănuia că femeia se așteptase ca Gabby să fie mai dornică de o reuniune.

Mărie flutură dintr-o mână în timp ce Gabby și Jackson traversau parcare spre mașina lui și nici că ar fi putut să fie mai fericit că plecau.

Pe drumul spre grădinița lui Luc, Jackson tăcu. Parțial pentru că își dăduse seama că Gabby avea nevoie de timp să se gândească și parțial pentru că situația doamnei Bouchard îl forța să se gândească la o grămadă de lucruri despre propria viață pe care nu știa cum să le abordeze.

Fusese atât de cu capul în nori, încât nu-și dădu seama că Gabby plângea decât când o auzi fonfăind. Trase pe dreapta imediat.

-Ce pot să fac? Și apoi, pentru că mereu funcționase confortul fizic, o sărută. Nu-mi place să te văd supărată.

-Ar trebui să fiu fericită, corect? După toți acești ani, chiar mi-am văzut mama. Și-a cerut scuze. Era trează. Există speranța unei viitoare relații. La suprafață, totu-i bine, dar mi-e... teamă.

Pentru prima dată de când se cunoscuseră, Jackson o minți pe Gabby.

- Nu ai de ce să te temi. Tu deții controlul, orice alegi va fi bine.

«mbetul ei slab îi dădu de înțeles că ea știa că-i spu- o iriinciună sau măcar o exagerare. Dar unele min- **ij...eritau. Știa din experiență proprie că frica putea Schimbe o persoană și nu voia să vadă schimbându-se * „ lui Gabby nici măcar un pic. „...poate era prea puțin, prea târziu. În mai puțin de o „ă Mărie răpise liniștea lui Gabby. ° ^ Hei, ai suficient timp să te ocupi de mama ta. Hai și ne gândim la ceva mai amuzant, cum ar fi petrecerea jîn weekendul ăsta!

Acea remarcă îi aduse un zâmbet cu gropițe din partea ei, și brusc își dădu seama că împreună puteau să treacă peste orice furtună.

capitolul 15

Jackson își reținu un zâmbet când încă un copil făcu o criză de nervi în mijlocul micului labirint pe care el și Gabby îl construiseră din baloturi de paie. Avusese nevoie de jumătate din ziua de ieri și de toată dimineața să o ajute să aranjeze curtea pentru petrecerea cu costume. Labirintul fusese cea mai grea chestie, dar sculptaseră și dovleci, construiseră o sperietoare de ciori înfricoșătoare și aranjaseră un joc de străpunge inima scheletului, găsit de ea pe Pinterest.

Din fericire, vremea era cooperantă, și era o zi însorită, chiar dacă friguroasă. În timp ce absorbea simpla plăcere a acestei petreceri, se minuna de țipetele și dezordinea pe care o duzină de copii le puteau face.

Un băiețel într-un costum de Superman țâșni în fata lui, alergat de o fată mai mare într-un costum de prințesă. Jackson chicoti gândindu-se cum în câțiva ani

tul pe spate și se îmbracăș ca Dracula, punându-șio mantie ieftină, din satin negru, dinți falși „f.” roșii. Alegerea se dovedise deosebit de eficienta vreme, când cedase rugăminților lui Luc de a „se ju” de-a „monstrul” cu copiii, joc pe care-l câștigase destul de ușor.

În urmă cu o lună, nu și-ar fi imaginat că avea să „jij” petreacă timpul așa, darămite să se și bucure. Satisfacți, îl înundă, încălzind bucățile distante, fragile ale inimii sale, pe care o păzise în ultimii ani.

Gabby îl adusese pe tatăl ei la masa de picnic cu buni- ca unuia dintre ceilalți copii și apoi se apucase să aranjeze cutiile mari acoperite cu fructe și salată de cartofi. Ea se îmbrăcase ca un dalmățian și, la naiba, arăta foarte drăguță cu nasul ei colorat și urechile blegi.

Zămbetul ei mare dădea de înțeles că-i plăcea să fie gazdă. Din fericire, în ultimele zile, datorită festivităților, se gândise la ceva mai plăcut decât la mama ei. O menționase doar de două ori pe Mărie - ambele daci noaptea, după ce făcuseră dragoste. El o lăsase să vorbească, oferindu-i doar sprijin, nu și sfaturi.

Dorindu-și să fie lângă ea acum, Jackson traversă gazonul.

- Vrei să mă apuc de burgeri?

-Sigur. Zămbi în timp ce se îndrepta spre ușa din spate, în costumul ei. Toată lumea se simte bine, nu-i așa.'

El o urmă în bucătărie. Odată ajunși înăuntru, își puse mâinile în jurul taliei ei și o trase la pieptul lui, chiar acolo unde și trebuia să fie, își arătă dinții falși de vampir.

- Vreau să-ți sug sângele.

Ea își lungi gâtul, tachinându-l.

- Te rog!

Jackson își scoase colții, trase de costumul ei și apoi o sărută pe claviculă înainte de a-și pune dinții de vampir înapoi în gură.

- Mai târziu.

J

„În minte. . nră 9 privire nerăsfăta” când se întoarse. I' „ceea mereu îi tăia picioarele, ttni burgerii înainte să mă răzgândesc cu așteptatul. Mulțumesc că mă ajuti astăzi! Se duse la friser și-i J, o tavă cu chiftele gata pregătite și o spatulă mare. L mult mai ușor cu o pereche de mâini în plus.

.tfu-i un alt loc unde aş prefera să fiu, deși pot să mă „îndesc la modalități mai bune de a-mi folosi mâinile. „ și făcu cu ochiul, apoi ieși din bucătărie cărând 3tul și aproape izbindu-se de Noah, care probabil toc mai sosise -Scuze!

Se părea că Noah hotărâse că uniforma lui era bună de costum. Se uită la ținuta lui Jackson. -Se pare că acțiunea este în plină desfășurare. -Nu-ți face griji, drăcușorii ăștia nu vor obosi prea curând. Jackson zămbi, sperând să evite iritarea lui Noah din cauza prezenței lui. Te-a văzut Luc deja? Gabby ieși chiar atunci.

-Oh! Nu știam că ai venit. Poate poți aduna copiii cât Jackson gătește și eu aranjez masa!

- Sigur. Ochii lui Noah observară pata roșie de la baza gâtului lui Gabby, apoi privirea lui trecu la buzele roșii ale lui Jackson. În ochii lui se citi ranchiuna, dar și-o înăbuși în tăcere. Oricum pentru băiatul nostru.

Băiatul nostru. Noah nu accentuase cuvintele, dar Jackson știa că le rostise cu intenție. Ca un leu, Noah tocmai își marcaseră teritoriul. Jackson însă nu avea intenția să dea înapoi. La naiba, ar fi putut să-i fie milă de Noah dacă bărbatul ar fi încercat vreodată să tacă parte din viața fiului său. Faptul că Noah îi părăsise pe Luc și Gabby dovedea că ora nedemn și prost, ceea ce diminuea mila și vinovăția lui Jackson.

- Apropo, poate vrei să-ți ștergi pata aia roșie de pe gât, Gabby. N-ai \
Tea ca oamenii să-și facă ideile pe nu-i așa?

Se uită la ea de parcă se bucura să o facă să incomfortabil.

Folosindu-și dosul mâinii, ea își șterse gâtul și arate vreun semn de remușcări sau disconfort.

-Jackson, poți să te apuci de burgerii ăia, te rog'

Ea îi zâmbi dulce, dar Jackson ghici că voia să-i spună ceva în privat lui Noah.

-Sigur.

Jackson se duse la grătar, dorindu-și să poată auzi conversația peste zgomotul râsetelor copiilor și muzica de Halloween ce răsuna din boxe.

- Ai nevoie de ajutor? Îl întrebă Jon, care se strecurase din spate.

-Nu, sunt bine. Relaxează-te! Cred că Gabby avea un plan în mintea ei când te-a așezat lângă bunica lui Carrie.

Jackson zâmbi, sperând să mai înlăture din senzația ciudată pe care o avea în prezența lui Jon de când începuse să se vadă cu Gabby.

- Fata asta mereu a fost o visătoare. Jon privi peste Jackson, la Gabby și Noah. Ideile romantice sunt amuzante când ești tânăr, dar noi doi suntem destul de în vârstă să știm mai bine.

Remarca deloc subtilă atinse câteva puncte sensibile. Diferența de vârstă dintre Jackson și Gabby și natura temporară a vizitei lui în Vermont l-ar putea face pe Jon să privească această nouă relație drept o năzbâtie prostie. Dar, când Jackson petrecea timp cu Gabby, nu și-ar fi descris starea de spirit ca prostie. Și diferența de vârstă părea tot mai puțin importantă pe măsură ce o cunoștea mai bine. Într-un anumit fel, ea chiar părea mai matură decât el. Cu siguranță, își revenea mult mai repede după dezamăgiri.

Visătorii mută munții Jon. Jackson întoarse un burger și evita să aibă contact vizual. Fără vise < exista speranță. Fără speranță, nu prea ai la ce să „ești înaintea, nu-i așa!

Gat visătorii și suferă mai mult decât realiștii pen- majoritatea visurilor nu devin realitate.' Jon ridică dintr-o sprânceană, Jackson îl admira pe Jon - un bărbat care-și iubea și proteja familia fata a fi exigent sau bătăran. Dar Jackson nu eia de acord cu parerea lui despre visători. Dar, când visul se adevărește, este magic Jackson zâmbi. Magia definea bine darul întâlnirii cu Gabby.

Un zâmbet frustrat se strecură pe fața lui Jon când acesta clătină din cap.

-Deci și tu ești un visător. Obişnuia să fie. Nu mai era. Dat în ultima vreme acea parte adormită din el se trezise la viață. -Zilele astea încerc să evit etichetele. Reuși să dea un răspuns cât putea el de onest în acest moment al vieții lui.

Expresia lui Jon sugera că-și înăbușise un impuls copleșitor de a-și da ochii peste cap. Apoi deveni gânditor.

- Gabby a vorbit cu mama ei de când s-au întâlnit? Jackson incremeni, gândindu-se cum să răspundă. -Ai întrebă-o?

-Nu. Ținând cont că n-am fost de acord, este puțin probabil ca o vreme să împărtășească ceva cu mine.

-Nu sunt în poziția să vorbesc în locul ei. Jackson își dădu seama că Jon nu avea să renunțe când îl văzu fixându-l cu privirea, cerând tăcut informații. Dacă te liniștește, din câte știu eu, nu au vorbit din nou. Gabby a cerut timp să se gândească la tot. Eu n-am insistat să discutăm despre asta pentru ca are nevoie de timp să

ajungă de una singură la această decizie. Jon înclină capul pentru a-
studia pe Jackson, dar nu zise nimic. Apoi Luc strigându-și tatăl îi făcu-
îndrepte atenția spre agitația din curte.

- De obicei, Noah nu apărea pe la petrecerile astea. Jon se uită iar la
Jackson. Probabil a simțit competiția.

- Păcat că a fost nevoie de prezența mea ca să-și așeze, cizea fiul și pe
Gabby. Jackson puse burgerii făcuți pe un platou curat. Mă scuza cât îi duc la
masă.

Jon îl urmă pe Jackson prin curte la cele două mese de picnic. Luc se
desprinsese de Noah și țâșni spre ei.

-Jackson, vino să te joci cu mine!

-Sunt ocupat să o ajut pe mama ta, amice. Simțind privirea lui Noah
arzând o gaură în capul lui, adăugă: Dar fac pariu că tatăcului tău i-ar
plăcea să se joace.

Jon îl salută pe Noah, apoi întinse mâna spre Luc.

- Hai să stai cu mine, Luc, și să mâncăm ceva!

Noah M dădu pe Luc lui Jon, încuviințând scurt din cap

către Jackson și plecă. Haosul fu abandonat din cauza foamei, și ceilalți
părinți ajutară la adunarea copiilor și la aranjarea farfuriilor lor.

Jackson o căută pe Gabby. Până o găsi el prin mulțime, Noah ajunsese
deja la ea. Jackson rezistă impulsului de a-i întrerupe. Dacă Noah plănuia
o campanie să o recâștige pe Gabby, Jackson nu-și putea permite să fie
absorbit în fiecare mică luptă pentru atenția ei.

Noah avea timpul de partea lui - timp să demonstreze că se schimbase,
timp să ofere ajutor, complimente sau ce mai credea el că i-ar fi de folos.
Timpul lui Jackson se termina. Singura lui opțiune era să-i ofere lui Gabby
respectul pe care ea îl dorea - să-i ofere spațiul de care avea nevoie ca să-
și ia propriile decizii. Singurul avantaj pe care-l avea în fața lui Noah era
că până acum nu o dezamăgise. Putea să conteze negreșit pe el.

El rodea gândul de a o părăsi pe Gabby înainte să aibă timp să-și dea
seama dacă ce aveau ei era mai mult decât

June arzătoare. Intorcându-se pentru a-și recâștiga oP^u supra
propriei dispoziției, hotărî să-și pregătească farfurie. Își puna salată de
cartofi, când atenția¹⁸ atrasă de zgomotul unei mașini. "q Toyota mică,
rablagită, intră pe alee și parcă jijimb. Câteva secunde mai târziu, din
mașină coborî mână"¹⁹ Gabby.

Jackson văzu cum expresia lui Gabby se schimbă de la șoc la panică.

Noah ridică din sprâncene, dar apoi își petrecu imediat brațul în jurul lui
Gabby pentru sprijin, Jackson ar fi putut să fie gelos, dar se gândi că Gabby
abia sesiza prezența lui Noah, pentru că privirea îi rămase asupra mamei ei.
- Eace caută aici?

Vocea furioasă a lui Jon pluti peste umărul lui Jackson înainte ca bărbatul
să apară lângă el.

-Nu știu. Noah e cu Gabby. Stai aici și ține-l ocupat pe Luc, iar eu
mă duc să mă ocup de fosta ta soție!

Jackson nu așteaptă consimțământul lui Jon. Parcurse distanța până
la Mărie. Privirea ei trecu peste curte, căutându-și probabil nepotul.

Mărie strângea portiera deschisă a mașinii, mutându-și privirea
de la mulțime la Jackson, apoi la Gabby și înapoi la Jackson.

Comportamentul ei zăpăcit era foarte diferit de atitudinea femeii calme,
pline de remușcări pe care io prezentase lui Gabby mai devreme în
această săptămână. Când Jackson se apropie, Mărie dădu înapoi.

-Mărie, dacă vrei o relație cu Gabby, cel mai bun lucru pe care-l poți face acum este să te urci înapoi în mașină și să aștepți să ia ea legătură cu tine, cum

³¹¹ Eu doar vreau să-m, văd nepotul.

Își lungi gâtul, sprijinindu-se de mașmă. Așa emoție -Acum, nu este momentul. Crede-mă, nu r ■ j nici un favor dând buzna aici neinvitată. Jacks' ■ semni spre mașina ei. Trebuie să pleci, te rog!

Brusc, Noali și Gabby erau lângă el.

- Mamă, cc cauți nici? o întrebă Gabby.

-Vreau să-l văd pe Luc. Doamna Bouchard se clăti și Jackson își dădu seama că ar putea să fie drogată s beată. Te rog, Gabby, lasă-mă să-l văd!

-Nu, mamă, zise Gabby. Mi-ai promis că *mă* lași55 decid.

Nedumerirea lui Noah despre ce se întâmpla nu-l opri să intre în rolul de polițist și să preia conducerea.

- Haide, doamnă Bouchard, să nu facem o scenă în fața tuturor acestor copii!

Noah afișă zâmbetul lui fals, pe care Jackson și-l aminti de la restaurant. Doamna Bouchard miji ochii.

- Noah Jefferson, nu încerca să mă iei cu zăhărelul!

-Crede-mă, nu te iau cu zăhărelul. Zâmbetul lui Noah se încordă. Încerca din răspuțeri să nu atragă mai multă atenție decât era nevoie asupra situației. Se pare că nu ești bine-venită aici.

-Nici tu să nu mă judeci! Mărie scutură degetul spre el. Știu cum ți-ai părăsit fiul și pe fata mea. Nu ești mai bun ca mine.

-Mamă!

Gabby veni mai aproape, apoi își încreți nasul. Și Jackson simțise mirosul de gîn. Vocea lui Gabby deveni tăioasă din cauza dezgustului:

-Nu ești trează!

-Nu sunt drogată. Doar am băut. Starea doamnei Bouchard se dezumflă, iar ea făcu pe victima. Este vina tatălui rău. Știu că încercă să vă țină pe tine și pe nepotul meu departe de mine, așa că am băut ca să mă relaxez. Jackson tresări, recunoscând aceeași justificare folosită deseori și de el când bea.

, mă te rog, pleacă!

fcbv privi în jur la invitați, a căror atenție se mutase încarea lor la scena ce se desfășura pe alee. ^{Poliule>} lasă-mă și m' văd un minut pe Luc! ^{ie} încerca să îl baci pe lângă Gabby, dar Jackson

³¹² Tata avea dreptate. Vocea lui Gabby se frânse. Nu ,tsă am încredere în tine. Tu n-ai putut nici măcar înrespecți promisiunea pe care mi-ai făcut-o acum iouăile!

Noah se uita tăios spre Gabby. - De ce te-ai văzut recent cu ea? Înainte ca Gabby să răspundă, ochii lui Mărie devenită duri în timp ce arătă spre Jackson și zise:

-De ce nu *mă* lași în preajma nepotului meu, dar pe i îl lași?

Obrajii lui Gabby ardeau înroșiți sub ochii furioși. -Nu-i treaba ta pe cine las în viața fiului meu. Mărie se clătină din nou, apoi se uită la Noah, gesticulând cu degetul marc spre Jackson. -Știi că are o problemă cu băutura? Jackson absorbi lovitura fără să tresară, dar se înfioră sub greutatea unei duzini de ochi sau mai mulți care îl priveau. Prin minte îi trecură o serie de replici, dar Gabby interveni înainte ca el să spună ceva.

-Noah, dacă mama nu pleacă în minutul ăsta, ares- teazo pentru încălcarea proprietății.

Noah îi aruncă o privire dură lui Jackson, după care își îndreptă atenția spre Mărie.

-Nu te pot lăsa să conduci beata. Urca în mașina de politie acum, și te voi duce la motelul tău, ca să te trezești.' Dă-i cheile lui Jackson, iar el ne poate urma. -Vreau să-mi văd nepotul.

tuK și copiii ăștia să mă vadă cum

A merita **t** *riscul*
te scot cu cătușele la mâini-

/ .. Vocea lui Noali devenise rece.

140 *Jamie Beck*

Jackson observă lacrimile din ochii lui Gabbys¹⁰ linse să o aline. Ea se îndepărtă și fugi spre casă. Jackson¹¹, îl văzu pe Jon cu coada ochiului, ducându-l pe Lu¹², pe J¹³ curte, ca să se întâlnească cu fiica lui. Câteva secunde mai târziu, dispărură în partea din spate a casei.

- Haide acum! Spectacolul s-a terminat. Noah gesticula spre mașina lui de poliție. E timpul să plecăm.

Mărie rămase ținută pe loc, corpul tremurându-i vizibil.

- El de ce poate să stea, dar eu, nu?

-Crede-mă, doamnă Bouchard, o să lămuresc orice probleme dacă au legătură cu fiul meu. Nu-ți face griji!

Noah îi aruncă o altă privire dură lui Jackson.

În Jackson fierbea o furie sfidătoare, amestecată cu un pic de alarmare.

Mărie tocmai deschisese cutia Pandorei, iar Noah avea acum un alt motiv să se amestece în viața lui Gabby și a lui Jackson.

Noah ordonă pe un ton autoritar:

- Acum, dă-i cheile lui Jackson, ca să putem să te scoatem de aici fără să provocăm prea multe neazuri.

-Ar fi trebuit să mă ajuti. Acum, ai să vezi cum te simți când ești judecat ca fiind nepotrivit, mormăi Mărie când îi dădu cheile lui Jackson.

Jackson nu se îndoaia că Noah avea să exploateze caracterizarea exagerată a situației lui și să sădească tot felul de îndoieli despre el în mintea lui Gabby. Îndoieli pe care Gabby le avea deja într-un fel sau altul. Zece minute mai târziu, Jackson parcă mașina doamnei Bouchard în fața camerei ei de motel și-l așteptă pe Noah afară cât acesta o însoți în camera ei. Când Noah se întoarse, arătă spre mașina lui. Teama atârnă în picioarele lui Jackson ca niște papuci de plumb pe durata drumului până la mașina de poliție r lui Noah.

p.rftindu-se pentru o serie de sarcasm și întrebări,

ț lângă Noah pe bancheta din față. ¹¹ 1" mod surprinzător, Noah nu vorbi deloc. Când în-

, ^ drumul spre familia Bouchard, zise în sfârșit: ' .Acum, am niște lucruri de rezolvat. Spune-i lui uabby că voi vorbi în curând cu ea. „Jackson simți un fior pe șira spinării la tonul rece al lui Noah. Omul se controlase mult prea bine ceea ce plătise doar să însemne că își făcea un plan. Asa cum Jackson ghicise prima dată când se întâlniseră, Noah era alunecos și acum era înarmat cu o grămadă de bănuiele

-Poate ar trebui să vii să-i spui la revedere lui Luc Am plecat în grabă, dar mă îndoiesc că vrei să creadă că s-a întâmplat ceva.

-Nu-ți face tu griji de ce ar trebui să fac sau nu cu băiatul meu.

Noah îi aruncă o altă privire rece, dar parcă mașina și opri motorul.

Când se alăturară petrecerii, Jon și unii dintre părinți implicaseră copiii într-un joc de-a scaunele muzicale. Jackson se duse în casă să o caute pe Gabby, fără să-i mai spună ceva lui Noah.

O găsi în bucătărie, frecând tăvile de la petrecere. Ea privi peste umăr când îl auzi.

-Te-ai întors deja.

-Da.

Așteptă, neștiind ce să spună.

-Nu-mi vine să cred că a venit aici. Continua să frece; mâinile i se mișcau într-un ritm frenetic. Și beată, pe deasupra.
Jackson ridică din umeri.
-Ce pot să fac să te ajut-

-Ar fi trebuit să ascult de tataș. să-i ignor scrisoarea. Puse ultima tavă pe uscător ^ cu tața ^{ignores}. Ce s* întâmplat astăzi este m * u decât or,ce regret pe care l-aș fi putut avea ci nu știam.Deși nu dăduse vina pe el pentru fiasco, se cam în. telegea că el îi dăduse un sfat prost. Nu putea să o l_uj. novățească. Jon avusese dreptate și cele mai rele temeri ale lui Gabby se adevăraseră. Rămase incremenit, incapabil să îndrepte lucrurile.

-Ziua de astăzi a fost groaznică. Îmi pare rău că ,apărut mama ta - și că a venit beată. Poate a mințit data trecută. Poate nu era curată, cum te-a făcut să crezi. Dar asta-i problema ei. Nu-ți poți face griji în privința ei sau să te simți răspunzătoare de alegerile ei. La naiba, îmi doresc să nu te fi încurajat să te întâlnești cu ea. Apoi se gândi mai bine, pentru că, dacă învățase ceva în această ultimă lună, acel ceva era că pentru a avea liniște sufletească e nevoie de curaj și onestitate. Sau poate ți-e mai bine că ai văzut-o și ai vorbit cu ea. Acum, știi sigur că tatăl tău are dreptate. Dacă n-ai fi văzut chiar tu, n-ai fi putut să fii sigură.

Gabby oftă, nedorind să fie de acord, dar evident prea supărată ca să îl contrazică.

-Nu contează. Tot ce contează este Luc. Nu pot continua să iau decizii egoiste fără să mă gândesc la cum l-ar putea răni consecințele.

Lui Jackson nu-i plăcură în mod deosebit implicațiile acestei remarci. îl catalogase ca pe mama ei acum?

-Tu n-ai face niciodată ceva să-ți rănești băiatul.

-Cred că știm amândoi că nu-i neapărat adevărat.

Privi în podea.

-Te referi în continuare la mama ta sau această afirmație mă include și pe mine?

El își încrucișă brațele.

Ea ridică dintr-o sprânceană, clar nu răspunse. El rămase acolo, cu inima scurgându-i-se în picioare, așteptând ca ea să spună mai mult, dar ea nu mormăi decât:

-Trebuie să ies.

- Bănuiesc că vom vorbi mai târziu.

M

„mn spre ^{dar rămase în uimă} după ce _{cu}și”

„ICI”_unal stia ca lucrurile nu stăteau bine și trebuia să Ame. în mod normal” aClim ar fi apelat la galcool,

* ici de-al naibii nu avea să lase ca oameni ca Mărie

să-i saboteze recuperarea. ” Iacbon traversă casa și ieși pe ușa din față, ca să nu-l vadă nimeni plecând. Își lăsă mașina lângă garaj și continuă să meargă fără vreo destinație în minte.

Gabby oftă adânc de ușurare când ultimii invitați plecară de pe alee. Ziua minunată pe care o planificase se terminase aproape cu un dezastru. Din fericire, Luc habar nu avusese de nimic - observase doar dispariția lui Jackson. Acest mister o preocupase și pe ea, lucru care o cam nemulțumea.

Îl se păruse cam nepăsător din partea lui să plece fără o vorbă, când știa că ea nu era deloc în elementul ei. Desigur, ea evitase orice încercare a lui de a o alina, așa că poate ea îi datora scuze. Oricum ar fi, faptul că și ei, și lui Luc le era deja dor de el sublinia cât de dificil urma să fie când el avea să se întoarcă în Connecticut.

- Luc este epuizat, zise tatăl ei. Cred că va adormi imediat ce îi faci baie.

Gabby privi în camera de zi. Luc se înghesuisse într-un ⁶⁵H pe canapea penou a-și suge degetul mare și a privi în gol.

-Și eu sunt extenuată. Apoi pentru că nu avusese ocazia să o spună mai devreme, recunoscu: Tată, ai avut dreptate A fost o mare greșeală să .au legătura cu mama. Nu știu de ce nu nvam putu. opn. Im. pare rău ci nu ^!tchiseb.«^--

A merita riscul

143

ea o <limo aetk: 11,07url pe

- Bănuiesc ci is | a „”k...ri Inaime de a pu,ea care trebuie să le a”¹

accepta adevărul. Mereu am vrut să te protejez de orie, altă dezamăgire.

Dar acum ești adult și ai dreptul să îți aceste decizii de una singură.

Ei i se păru amuzant faptul că el oglindea sentimente- le de mai devreme

ale lui Jackson. Nu că ceva în situația asta ar fi avut vreo urmă de umor. -

Mai bine-i fac baie lui Luc înainte să adoarmă. Se desprinsese de tatăl ei și

își luă băiatul. În timp ce urcau scările, se întrebă unde se dusesse Jackson

și la ce se gândea.

Patruzeci de minute mai târziu, când lumina ce strălucea de la geamul lui

o informă că se întorsese, se hotărî să afle. Luându-și un polar, se duse la

apartament și ciocăni la ușă.

-Intră!

Jackson inspiră adânc pentru a se pregăti de o confruntare. Plimbarea nu-i

alungase spaima, dar era prea obosit ca să se certe. Rămase în fotoliu cu

o carte l în poală.

- Bună!

Gabby rămase lângă ușă, cu mâinile împreunate, l rotindu-și degetele

mari.

- Bună!

El nu zâmbi, nu o tachină și nu făcu nici o mișcare l să o atingă. Voia să o

țină aproape, dar astăzi o simțise l cum se îndepărtase și nu voia să riște

o altă respingere.

- Unde te-ai dus astăzi.'

Deși timidă, întrebarea răsună ca o altă acuzație în urechile lui.

- De ce? Ți faci griji că-s beat? Văzu că ea tresări la tonul lui tăios.

- Nu. Ea traversă camera spre el și, în ea | l ei caracte- riscn, lovi cuibul

de viespi reprezentat de dispoziția lui proastă. Ești supărat pe mine?

A

j

sunt supărat. Închise cartea și o puse deoparte.

.țu

^lești rănit? ”r. țej încrucișă brațele, atîșand o expresie nedumerită, jijiaon

știa că ea avusese o după-amiază proastă, dar ă la fel.

Pentru ca ma tot pui în aceeași oală cu mama ta. Nu, nu fac asta.

-Ba cam da, Gabby. Continui să mă întîlebi ce crede „u simte ea, de parcă

eu, cu problema mea moderată, am ceva în comun cu o dependentă de

droguri în toată regula care și-a părăsit singurul copil. Și tot sugerezi că și

eu vă voi răni pe tine și pe Luc.

-Nu cred că ne-ai răni dinadins. Se așeză pe canapea. Dar nu poți nega că

ne va fi dor de tine când vei pleca.

-Cum și mie îmi va fi dor de voi doi. Adică e fix ce -iceam, Gabby. Te tot

gândești la ce veți pierde tu și Luc, dar niciodată nu te-ai gândit cum și eu

aș putea fi rănit fiindcă am încredere în tine.

-Cum te-aș putea eu răni? Părea complet uluită, cu ochii ei mari și gUȚa

căscată. Când tu vei pleca, te vei întoarce la familia și la afacerea ta.

Până la Anul Nou, eu voi fi doar o luminiță rămasă în urmă. între timp, eu sunt blocată

aici cu un copil mic și o viață ajunsă cam într-un punct mort. Așa că seu-

144

Jamic Beck

S-mă dacă nu ne vâd egali în concursul „a cui mimă va
fi rănită mai rău”.
Știa că ea nu intenționase să-l rănească, dar îniraa lui
^Sxirctiasta, atunci nu mă înțelegi cum

Expresia ei defensivă-sch.mua ,n ceva curios în timp ce ea se
aplecă tnamte.-Atunci, luminează-mă!

Când plecase furtunos de la petrecere în această du- pă-amiază,
aruncase costumul pe marginea drumului și mersese timp de nouăzeci de
minute, gândindu-s, la toate deciziile care-l conduseseră la nevoia acestei
conversații. Se luptase cu vanitatea, îndoielele și teama lui de
vulnerabilitate. Până la urmă, își jurase să nu fugă de sentimentele lui.

Deși se gândise la toate modurile în care ar putea să exprime
coerent emoțiile contradictorii care-i monopoli zaseră viața în acești
ultimi ani, abia acum știa cum să înceapă conversația.

-Tu nu te-ai gândit niciodată că, dacă viața mea acasă ar fi fost
așa grozavă, n-aș fi ajuns aici în primul rând?

-Nu, pentru că mie nu mi-ai spus niciodată mai mult decât niște
detalii vagi. Ea își ronțai buza. De ce au ajuns lucrurile așa de rău, încât
asta a părut singura opțiune?

- Pentru că, atunci când toți cei pe care i-am iubit m-au
dezamăgit, eu am renunțat. Mereu mi s-a părut că, oricât aș fi fost eu
dispus să ofer, niciodată nu a contat. Oamenii au continuat să ia și să ia
fără să ofere prea mult înapoi. Așa că m-am îndepărtat, m-am izolat și am
început să beau câte un pic în plus în fiecare lună.
Jackson nu menționa încercarea recentă a terapeutului de a-l face să vadă
că poate fusese un pic ipocrit cu opiniile lui.

Ea veni mai aproape, dar nu-l atinse, de parcă simțise că el avea nevoie
de un pic de distanță ca să termine conversația asta.

-Cum anume oamenii au luat de la tine sau te-au dezamăgit?

-În toate felurile. Își frecă mâinile de coapse pentru a câștiga timp. Mama
mea era inima familiei noastre. Am crezut că nimic nu poate fi mai
întunecat decât acele săptămâni dinaintea morții ei, dar apoi pierderea
permanentă, profundă a lovit și mai dur. Nici măcar

sta nu dispăre. Făcu o pauză, lăsând să zăboveas-

intirea cu zămbetul mamei lui. La trei zile după

orwântarea mamei, David a plecat din țară fără să

Anunțe. El și tata erau certati și nici unu nu vrea să ne
ună de cap. Moștele trebuie să fie ceva impo- tnt pe care nu doar că David s-a mutat
de partea

'cealaltă a lumii, dar mai bine de un an abia a vorbit cu cine țu cu mine. Sa
întors în sfârșit acasă, dar distanța dintre noi încă există. El și tatăl meu
vorbesc acum, dar între ei încă se simte tensiune. David nu ne spune care
a fost matele secret pentru care s-au certat. Am încercat să trec peste,
dar adevărul este că nu pot. Mereu am crezut că suntem apropiați, dar
modul în care m-a abandonat și faptul că încă nu are încredere în mine
pentru a-mi spune adevărul mă fac să mă îndoiesc de tot ce am crezut că
știu despre noi.

-Poate că nu-i secretul lui de spus? îl întrerupse Gabby.

Aparent, avea aceeași opinie ca sora lui, dar Jackson nu era de
acord.

- Doar că-s destul de sigur că i-a spus soției lui. Și, oricum, mai
am de povestit. La vreo câteva luni de la plecarea lui David, prietena mea
de atunci a rămas însărcinată. Am fost încântat. Mereu mi-am dorit o
familie, și, cum a mea începuse să se destrame, am crezut că soarta mi-a
aruncat un os. Se apleca —■ prvn.d în gol Poate că-s nebun, dar la un
moment dat am crezut că oare căsă, i jn mî ca să-mi dea familia că mama a
aranjat lucrurile am mîwm ^ ^

ce-mi lipsea. Alison n-a tost u ^ ^ ^ ^ ^ mamă sau soția mea, așa ca
cu adevărat să beau

cui altă opțiune. Atunci, am i ilbrat cel mai bun an- tegulat. În sfârșit, sora „ca
aj afacere. Sincer, gajat - și prieten - ca să 'n' i pănă te-»>» cunoscut pe
Gabby. renunțasem la oai^n. P ^ ^ ^ ^ ^

tine. Această mărturisire dec^ ^ ^ ^ ^ apăsă pe umerii lui, i<

ca aceasta să-l oprească să termine ce trebuia să spun. Tu și felul în care

146
Jnmic Beck
Întâmpini fiecare zi cu un zâmbet. Felul în care nu iei niciodată drumul ușor, fie că înseamnă să fii mamă singură, să accepți abandonul mamei tale sau să o înfrunți de două ori într-o săptămână fără să te pierzi... Mă inspiri. Mi-ai dat speranța că există oameni care să merite efortul. Dar apoi, când insinuezi că sunt interesat doar de ce pot să iau pentru mine, mă simt ca și cum o bombă mi-a explodat în inimă. Mă face să cred că încrederea ta este nepotrivită. Ca și cum riscul de a te primi aici, zise și bătu peste piept, nu-i deloc ceva special. Că poate ești doar o altă Alison deghizată și eu sunt la fel de credul ca de obicei când vine vorba despre oamenii la care țin.
Acum, că vărsase tot ce avea pe suflet, abia se putea uita în ochii lui Gabby. Inima îi bătea repede și pielea îl ustura, de parcă ar fi stat lângă soare.
- Îmi pare rău! Gabby se întinse timid după mâna lui. Cred că m-am lăsat controlată de nesiguranțele mele. Eu știu cine ești, Jackson.
La început, corpul lui înțepeni, hotărât să respingă orice propunere, considerând-o ca fiind din milă. Dar în momentul contactului, o luă de mână și o trase în poala lui. Ea se cuibări lângă el ca un copil, sprijinindu-și capul pe umărul lui și petrecându-și o mână în jurul gâtului lui.
El o luă în brațe și-și îngropa fața în scobitura gâtului ei. Stătura așa îmbrățișați în tăcere până când inima lui reveni la ritmul normal. Un val cald de mulțumire înlocui rușinea și disconfortul ce-l consumaseră cu câteva minute în urmă.
-Mulțumesc că mi-ai spus toate astea! Zâmbi pe gâtul lui. Și pentru toate complimentele. Sunt sigură că n-am „inspirat” pe nimeni să facă altceva decât să își dea ochii peste cap.
, sărută pe creștet și învârti o şuviță din părul ei în l degetul”””
” Am vorbit serios. Chiar ma inspiri. Așa că nu mai ”une că, în clipa în care mă întorc acasă, tu și Luc ^veți fi altceva decât o amintire îndepărtată. Eu asta jîntâmplându-se.
Ea îl sărută pe obraz.
-Sunt sigură că tu nu vei fi niciodată o amintire îndepărtată pentru mine, jackson.
El ți îclină capul pentru a o forța să se uite în ochii săi.
-Poate că șansele sunt împotriva noastră, dar, dacă e <ă mă implic mai mult, trebuie să știu că nu mă folosești pentru că sunt convenabil și util.
-Nu! Te folosesc pentru sexul grozav. Se uită la el - direct - și apoi zâmbi. Scuze, dar tu ai cerut-o!
-Nu te scuza! Am de gând să mă țin de partea cu sexul grozav - chiar acum. O sărută pe gură de data asta, cu un geamăt jucăuș, dar apoi își relaxă strânsoarea. Mă bucur că ai venit în seara asta!
O dădu jos din poala lui și se ridică, apoi o ridică imediat și pe ea și o duse la paulul lui. Corpul lui vibra de nerăbdare în timp ce o dezbrăca lent. Voia să savureze micile momente - senzația pielii ei sub degetele lui, cum i se tăia ei respirația, scânteia din ochii ei -, spe- când că și ea împărtășea senzația lui că trăiau un moment prețios. , L x - ' l l ■
După ce o dezbrăcă, se dezbrăca și el repede și, veni deasupra ei ținându-i mâinile pe șaltea m l,mp,ce-i
^a^zssktis Săstir-fr-””-
,ândeascS la frâspuns la fiecare atingere a limbii lui, i :U rratia UDrtrv.m.»
—” Încap?
pară fără să se gândească li

Ea se arcui ca

„Vi tragă aproape.

A merita ^t riscul

147

/

Jackson, lasă-niS să*El îi eliberă mâinile și se lăsă în jos, ca pielea 1_o țe atingă. Frecarea corpurilor lor provocă fierbinte' până când. în frenezia atingerilor și a sărutărilor, p^ lor deveni alunecoasă.

Lui Jackson i se făcea pielea de găină pe corp de f_{ieca}, re dată când degetele ei îi atingeau pielea. Pentru pri_{ma} dată în ani buni, își dezvelise sufletul. Părea imposibil să se simtă în același timp pierdut și în siguranță, dar intimitatea intensă a tot îl zguduia precum o corabie în furtună.

N'evioia lui pentru afecțiunea ei îl copleși. Dacă nu ar fi fost așa înfometat după ea, s-ar fi putut înspăimânta. Dar, cu fiecare sărut, teama se atenua, cedând în fața unei senzații tot mai puternice de apartenență. Ca o cemeală invizibilă, legătura dintre ei părea să fi fost din- totdeauna acolo, așteptând să fie descoperită.

Îi cuprinse sânii, apoi o mângâie pe interiorul coapsei, până când ea deschise picioarele. Chipul ei era aprîns de plăcere, o plăcere evidențiată și mai mult de geamătul ei sexy, în timp ce degetele lui îi explorau centrul. jackson se umplu de dorință și tandrețe văzând-o așa complet expusă în fața lui.

Ea deschise ochii și își trecu degetele prin părul lui.

-Te doresc. Nu aștepta!

- Nu aștept, murmură el la urechea ei în timp ce intra în ea.

Odată bine poziționat între picioarele ei, se forță să încetinească și să se uite în ochii ei. Să o vadă și, mai important, să fie văzut de ea. Inima i se umplu de pasiune și de căldură în tiinp ce corpurile lor preluară controlul și împărtășiră un ritm ce alterna între mișcări lente, delicate și mișcări rapide, lacome.

Pierdu noțiunea timpului, până când corpurile lor terminară împreună și reveniră pe pământ. Corpurile le erau transpirate și unite.

A

, -smbi și-i dădu laoparte de pe frunte părul (jabbY ' gjinlP'^' mă +i_hit mult mai fericită, 'g'o sărută pe tâmplă și o strânse la pieptul lui. •*pop să rămâi?

' Su toată noaptea. I rasa leneș Unu pe pieptul lui cu 'ăgeet. Scuze! .Nu-ți cere scuze!

Închise ochii, bucurându-se de tăcere și de căldura „icului ei corp.

Viintea lui hoinări fără scop, dar își aminti repede țe evenimentele zilei.

Mărie beată, privirea aspră a lui Soah, îngrijorarea lui Jon, dezamăgirea devastatoare a lui Gabby și confuzia lui Luc.

Ura să strice momentul liniștit, dat știa că era necesar a ei doi să discute despre ce se întâmplase. -Luc a avut multe întrebări despre agitația de astăzi? Mușchii lui Gabby se tensionară sub mâinile lui. - Un pic. M-am panicat și am mințit, l-am spus că mama mea eta o străină care se rătăcise.

-Nu-i chiar o minciună. Este o străină pentru el și aproape o străină pentru tine. Și este pierdută. Din păcate, s-ar putea să fie pierdută fără speranță. Și apoi, majoritatea oamenilor cred că minciunile spuse pentru a proteja pe cineva sunt în regulă. Jackson era deranjat că repeta argumentul lui David pentru păstrarea secre- tului său, dar alungă sentimentul. Tu mcere, s^ protejez, fiul _{me} oricum este prea mic sa înțeleagă adevărul. J „UI, care onv , w t_u, sinceră cu el.

Suntsigurcălaun mon*n

Stmț, o schimbare s _g ^ . ^ ^ ^ apasătoare Acceptarea unei resemn ^ ^ ^ cum m-;

(i) ^ ^ ^ -Niciodată nu arri ^ ^ ^ c) nu pot fi sigută ^ mine mama mea. n m_ud,camente daci aș avea

nu aș deveni depen ^ _j i_ui Întregi. Gabby oftă

dureri înfiorătoare i ^ Q ftrâmă dc speranțS c)

În tot acest timp,

va învinge problema și se va întoarce. Că am putea (■) prietene. Este groaznic ca accl vis să fi fost aproape'j).! a se îndeplini, ca apoi să se transforme într-un coșmar

Jackson nu șria ce să spună despre asta, așa că o strân- se mai tare și o sărută din nou pe cap. Cum putea el să dea sfaturi când nu-și rezolvase problemele din familia lui! Probleme despre care acum putea să admită că exis- tau de ambele fronturi - el avea nevoie de sinceritate din partea celor dragi, iar ei aveau nevoie ca el să demonstreze că nu urma să fie nesăbuit. Poate că cel mai bun lucru pe care i-l putea oferi lui Gabby era să se deschidă și mai mult, ca ea să nu se mai simtă așa singură în situația ei.

- Mi-am invitat familia să vină aici pentru o ședință de terapie.

De cum roști cuvintele, i se strânse stomacul.

Gabby se sprijini într-un cot și se uită la el, cu un zâmbet mulțumit.

- O să-i cunosc și eu? Apoi făcu o grimasă. Scuze, n-am vrut să te pun într-o situație incomodă. Nu-i vorba despre mine... Știu asta. Ești nerăbdător să vină în vizită sau îți e teamă?

-Ambele. Jackson răsuci din nou niște păr de-al ei în jurul degetului și-i sărută. Cam ca la antrenamentul de lacrosse. Așteptarea este nașpa și muncești mult, dar, când devii mai bun, te simți bine. -Ai jucat lacrosse? Il tachinea ca. Fac pariu că toate majoretele alergau după tine.

El ridică din umeri și zâmbi amintindu-și poznele din liceu și colegiu.

- Da, nu pot să mint. M-am distrat și pe teren, și în afara lui.

Ea îl plesni peste umăr și el o rostogoli pe spate, ciu- gulindu-i lobul urechii.

-Când trebuie să te întorci acasă? întrebă el, simțind cum mädularul i se trezește iar la viață.

, Ea îi cercetă erecția **crescândă**. Nu chiar acum. jdirii»- — fcu prinse chipul și o sărută, oferindu-i-se ei și senza- (je ușurare pe care ea o aducea în inima lui.'

capitolul 16

-Doug Kilpatrick a contraatacat oferta ta. Oliver tăcu, dându-i un minut lui Jackson să se pregătească. Cere o sută de...

-Optește-te! Jackson își reprimă impulsul de a azvârli cu telefonul în perete. Răspunsul este nu. -Jackson, trebuie să... încep Oliver. -Nu-mi spune ce trebuie să fac. Ești nebun dacă ai impresia că-i voi plăti vreodată pe nemernicul ăla de două ori salariul lui, după ce a fost concediat din cauza comportamentului lui de rahat!

Artera de la baza gâtului lui Jackson aproape că explodă de cât de tare pulsa. David interveni:

-Nu sugerează nimeni să-i dai cât cere. Asta-i o negociere. Avem o diferență de 88000 de dolari între oferta ta și a lui. Acum, răspundem. Întrebarea este cât.

-Răspunsul este nimic.

Jackson își îndoi un braț la piept, bătând mâna la subraț, în timp ce cu cealaltă ținea telefonul. În loc să se lase controlat de circumstanțe, preluă el controlul.

Și asta îi plăcea.

-Fără contraofertă- întrebă Oliver

-Da **E** Oliver... Adică, retrag, ș, oferta inițială.

ua. În. este nemernicul ala că refuză sa-
a crejut c * —

la inghesuală. sesc să acționezi așa. zise lent

-Jackson, i™

Oliver.-Am înțeles. Jackson zâmbi pentru sine. Făo „J

-Jackson, începu David.

-Nu, David. Prefer să merg la tribunal. Dacă judecător sau un juriu decide că merită ceva, atunci voi accepta asta. **Nu** sunt dispus să fiu jecmănit de el ca un laș. Reputația și calitatea muncii mele vorbesc de la sine. Dacă sufăr șase luni consecințele, așa să fie. Stiu cine sunt și ce pot să fac. Nimeni, cu atât mai puțin el nu-mi poate lua asta. Jackson îi auzi din nou discutând la capătul celălalt al firului. Într-un final, Oliver vorbi:

-O să-l sun pe avocatul lui și retrag oferta inițială. Sper că ești pregătit pentru ceea ce ar putea să fie o luptă urâtă, îndelungată.

-Sunt pregătit.

Și, în mod ciudat, Jackson credea asta.

-Jackson, mai rămâi un pic pe fir! Oliver se întoarce în biroul lui să sune, zise David.

-Sigur.

Jackson așteptă ca Oliver să iasă din birou.

-Jackson, începu David. Sunt îngrijorat de decizia ta.

-Să nu fii! Ți-am ascultat sfatul și-mi asum toată responsabilitatea pentru orice repercusiuni. Dar sunt afacerea mea, reputația mea și decizia mea.

-Corect. David făcu o pauză. Pari bine, de fapt. Nu furios, doar hotărât.

-Așa și sunt.

Jackson zâmbi, lăsând adevărul să curgă prin el. Nu doar că era hotărât în această privință, dar își rezolvase și îndoielile cu privire la implicarea cu Gabby. De la discuția lor deschisă din urmă cu vreo două nopți, își permisesese să accepte soarta bună.

-Cred că terapeutul tău este grozav. Abia aștept să-l întâlnesc săptămâna viitoare.

/

„rip de treabă. Eu nu-s așa sigur că sunt nerăb-”^{1E.U.} „nvînța ședinței de familie, dar sper că este un ijdrtrecția corectă. F[^]felșieucuVivt.

Jackson zâmbi, cum făcea mereu când se gândea. Cum merge sarcina?

-Bine. Săptămâna trecută am fost la altă ecografie. [ți trimit o copie dacă vrei. Nu-mi vine să cred că peste cinci luni voi fi tată.

David, tată. Jackson știa că fratele lui avea să fie protector, strict, dar și blând. Spre deosebire de Jackson, care fusese un pic zurbagiu și nesăbuit, David fusese mereu un observator și un pacifist. Ptețuse structura și ordinea, având nevoie să înțeleagă cum și de ce, în orice privință. David n-ar fi putut alege o parteneră mai opusă decât Vivi, dar cumva își ofereau unul celuilalt o senzație de echilibru. -Cred că-i un sentiment uimitor. Jackson o spunea la modul serios. Desigur, se gândea la copilul pe care l-ar fi putut avea el. Apoi se gândi la Luc și la viitorul lui nepot - sau nepoată. Existau multe feluri de a iubi un copil și de a fi model. Alison îi furase ceva important, dar acum vedea că nu-i furase toate șansele de fericire. El făcuse asta.

-Deci ai vorbit cu tata despre ședința de consiliere? Tonul lui David era neliniștit. -Da. De ce?

David ezită înainte să răspundă. „pedracu David! Orice ți-a zis ție nu are cum să fie **mai rău decât** ce mi-ă spus mie.

-Ce ți-a ”P”¹⁰ id se așl furiă în timp ce intra în în vocea lui rolul de frate mai mare.

-Cam ce îți imaginezi. Nu și-a ascuns dezam” • dar vine, ceea ce e suficient.

q1re@.

- Uneori, este un nememic.

152

Janiié Beck

Jackson ridică dintr-o sprânceană, pentru că n j rareori folosea un limbaj dur sau ridica vocea.

-Ținând cont de istoricul tău recent, sunt șocat că ești surprins.

După o pauză prelungă, David zise:

-Bănuiesc că, pe măsură ce îmbătrânești, înveți să accepți defectele părinților - unele dintre ele sunt îngrozitoare. Uneori însă, îmi doresc să fiu iarăși ignorant și complet încrezător.

Jackson simți că gândurile lui David erau mai profunde decât voia el să discute. Înainte să apuce să spună ceva, David mormăi:

-Mama a părut mereu fericită în căsnicie, dar cu siguranță merita mai multă iubire decât a primit.

Vocea lui David devenise morocânoasă, de parcă i se strânsese gâtul.

Jackson fu tentat să insiste, simțind deodată că era posibil ca mama lui să fi avut vreo legătură cu marele secret. Dar ezitarea îl costă șansa de a-l presa pe fratele său.

- Hei, Jackson, trebuie să fug la altă ședință. Schimbarea bruscă de direcție a lui David îl șocă pe Jackson. Ne vedem săptămâna viitoare!
-Pa!

Ușor nesatisfăcut, Jackson puse telefonul pe blat și își umplu cana de drumeție cu un amestec de cafea tare de la Starbucks. Când ieși pe ușă, fu întâmpinat de o zi rece de noiembrie.

Coborî treptele subrede și se duse la mașina lui. Era zi de adunat gunoiul. Sperând să scape de neliniștea provocată de conversația cu David, desfăcu harta caselor de care se ocupa Joii și făcu mental traseul eficient pe care-l gândise săptămâna trecută.

A

sarcinile din acea zi nu necesitau prea multă C^'^ a ce-i lăsa prea mult timp să mediteze la tre- ci^Fecare casă de vacanță de care se ocupă îl făcu să ■ dească la a doua casă a familiei, cea de pe insula la anii petrecuți acolo cu prietenii și cu familia. Când se gândi la timpul petrecut de mama lui pe în- și își aminti de ea în bucătărie sau citind o revistă pe terasă sau, când ei crescuseră, amestecând într-o carată cu sangria și împărțind un pachet de cărți. Tatăl lui venise uneori câte două sau trei zile, însă chiar și atunci je obicei era ocupat. Niciodată nu-și tratase urât soția, dar acum, că Jackson se gândea, nici afectuos nu fusese. Probabil că mama lui tânjise după mai mult decât primise. Suferise în tăcere de dragul copiilor ei? Căsătoria părinților lui avea ceva de-a face cu marele secret.' Lui Jackson i se făcu greață în vreme ce se apropie de gunoi.

Din fericire, îi sună telefonul înainte să-l copleșească neliniștea. - Alo, zise el.

-Jackson, eu sunt, spuse Hank. Ai un minut? -Sigur. Sar putea să te pierd, pentru că sunt pe niște drumuri de țară, dar te sun înapoi dacă se închide.

-Bine. Este vorba despre Ray. De fapt, despre toată echipa, dar Ray a vorbit cu mine. Ai retras oferta de înțelegere?

Jackson se îndreptă în scaunul lui, și articulațiile i se albiră în jurul volanului. Răspunse pe un ton egal:

tocmai a vorbit cu Doug, care aparent a luat-o razna după ce a fost anunțat de ast* Acum, chiar te are în vizor Echipa este nelimșuta. Ț.nand cont de absența ta îndelungată, moralul nu este m cea mat bună formă. Sunt Sorat că s-ar putea ca oamenu să-și caute de lucmntatôpart-

Jackson trase pe d

Fiecare cȚca/e tȚ * — conversație îi schijadispoziția în ceva mai întunecat decât norii gri de „no” jembrie de pe cer.

-Jackson.?’ Mai ești acolo?

-Sunt aici, se răsti el. Am nevoie de o clipă să procesez faptul că propria mea echipă se teme de idiotul ăla și nu mă crede în stare să trec peste asta. Că nimeni nu are încredere în mine.

Auzi oftam! frustrat al lui Hank.

- Nu totul este despre tine, Jackson. Oamenii au familii de întreținut. Sunt îngrijorați cu privire la viitor în cazul unui proces. Și apoi, și eu sunt îngrijorat. Nu vreau să suferi chiar când te străduiești atât să-fi găsești echilibrul. Știu că nu ți se pare corect să cazi la înțelegere, dar sunt de acord cu avocații. Decizia inteligentă - pe plan personal și profesional - este să negociezi ca să pui capăt acestei situații cât mai curând posibil.

Jackson tăcu. Cu vreo două ore în urmă, fusese sigur pe decizia lui de a retrage oferta, dar nu se gândise la posibilitatea ca oamenii lui să-și caute de lucru. Dacă-l păraseau acum, avea să fie în belele.

Timp de cinci săptămâni se concentrase aproape exclusiv pe liniștea lui sufletească. Îl lăsase pe Hank la conducere, presupunând că totul avea să fie la locul său la întoarcerea lui. Acum, înțelegea cât de naiv fusese să creadă că putea să-și împartă viața în compartimente. Că putea să ignore solicitările zilnice ale afacerii lui fără să stârnească întrebări.

-Hank, adună echipa mâine-dimineată pentru o conferință.

-Niște încurajări din partea ta nu vor rezolva problema.

-Așa este. Am nevoie de o zi să mă gândesc la opțiunile mele. Mai întâi, trebuie să-mi spui cum stau lucrurile cu fiecare casă și care-i cel mai rău scenariu dacă Ray și Jim pleacă, de exemplu. Sună-mă cu informația asta. Ai înțeles?

„Pede pot’>” apoi voi lua niște decizii, și mâine voi

„În u toată lumea.

pîn telefon oftatul de ușurare al lui Hank.

Mulțumesc „” mai sunați „”

Jackson închise, încruntându-se. „ta naiba!” Angajarea lui Doug fusese o greșeală de la „”-””put până la final. Putea să dea vina pe Doug pentru „”uite tâmpenii, dar nu putea să sape de adevărul rece. „”aci el nu ar fi luat-o pe arătură, probabil n-ar fi făcut greșeala de a-l angaja pe Doug, în primul rând.” Conducând pe covorul de frunze roșii și aurii, pe drumul de munte, Jackson se gândi la modul în care viața departe de presiunea în care trăise îi schimbase perspectiva asupra succesului și asupra fericirii. Și Gabby ajutase, admise el cu un zâmbet.

În curând avea să fie iar în vechea lui lume să înfrunte toate problemele pe care le lăsase temporar în urma lui, unele create chiar de el. Acum, se putea întoarce la Gabby pentru alinare, dar la cine avea să se întoarcă odată ajuns acasă?

Gabby punea roaba la loc după o zi lungă de pregătire a grădinilor ei pentru iarnă, când auzi pe cineva parcând pe alee. Gura-i formă un zâmbet. Probabil Jackson terminase cu drumurile cu gunoasiile un pic înainte de program.

O sunase mai devreme să vadă dacă tatăl ei putea să stea cu Luc în seara asta, ca e. „sa poată ieși la cină. Voia să o ducă la Chop House, la hotelul Equinox din Manchester Center. Nu mâncase mc,odată într-un loc

Noah coborând din mașma lu..

Gabby

Veni spre ea, cu trăsăturile ascuțite umbrite de soare, de după-amiază. Nu mai fuseseră singuri de când el îi ceruse a două șansă, nici nu discutaseră despre situația cu mama ei. Nu o interesa și nici nu avea timp să abordeze vreunui din cele două subiecte, ceea ce însemna că trebuia să gândească repede și să devieze.

- Luc este încă la grădiniță.
Se forță să continue să zâmbească.
- Știu, de aia am venit acum. Privi în jur. Jackson nu-i pe aici, corect?
Deși Gabby nu credea că Noah i-ar face vreodată rău fizic, ceva din atitudinea lui o făcu să simtă un gol în stomac.
-Jackson este ocupat cu dusul gunoaielor în locul tacei astăzi.
- Bun. Noah inspiră adânc. Vreau să știu ce este între tine și el și, mai important, dacă ce a spus mama ta despre el este adevărat.
Gabby refuza să se lase intimidată de Noah.
- Unu la mână, nu e treaba ta. B. Doi la mână, tot nu e treaba ta.
- Eu zic că este. Dacă Jackson este un dependent și tu-l lași să stea cu băiatul nostru, este treaba mea.
O scăpărare hotărâtă se văzu în ochii albaștri ai lui Noah.
Amenințarea subtilă ustura precum sucul de lămâie pe o tăietură.
-Când vreodată ai crezut tu ceva zis de mama mea, Noah?
- Nu vreau să cred, de asta te întreb pe tine. Am verificat prin jur. Nu a fost la nici o întâlnire a alcoolicii anonimi, dar a fost văzut ieșind de la Doc Miliard.
-Cum îndrăznești să-l spionezi? N-a făcut decât să fie bun și generos.
Doamne sfinte, tu abia ne-ai acordat atenție trei ani în șir și acum dintr-odată suntem

A

etatea ta? Te rog, hai sa revenim la cum erau lucrurile înainte ca ție să-ți pese de mine sau de Luc' ¹¹. Doar răspunde-mi la întrebare! Ochii lui duri se în- (jliniră cu ai ei. Cât de implicată ești cu el acum? ' cum îndrăznești? Cum îndrăznești să-i ceară socoteală Jupă ce se afișase prin oraș cu o grămadă de femei, după „ o părăsise? Inferbântată, se răsti: ¹ -Jackson este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

-Oh, Gabs! Noah răsă înainte să mârâie. Dă-mi voie să-ți spun, draga mea, că ești doar o aventură din- tr-un orăgel pentru el. El este în vacanță sau la reabilitare. Oricum ar fi, o să te lase în clipa în care se va întoarce acasă.

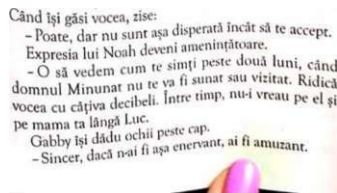
-N-ai decât să crezi ce vrei, Noah. Adevărul este că nu știi nimic despre el.

-Sincer, Gabs, cât poți să știi despre el și viața lui? I-ai cunoscut familia sau prietenii? De unde știi că nu are o fată care-l așteaptă acasă?

-Nu toată lumea este infidelă, ca tine. Oricum ar fi nu te privește ce fac eu cu Jackson.

Noah avu tupeul să clatine din cap într-o manieră compătimitoare.

- Ești așa disperată după iubire din cauza mamei tale, încât ești dispusă să ne pui fiul în pericol pentru un tip pe care abia-l cunoști.
Ea făcu un pas în spate, lovită puternic de vorbele lui.

- Gabby, nu glumesc. Vocea lui Noah se liniște, acum își controlează temperamentul. Mă îndoiesc că cineva conștientă că ai discernământ când lași un tip cu probleme cu băutura să se ocupe de Luc. Mai rău, ai reprimat în viața ta pe mama ta dependentă de droguri, care ar putea avea o influență negativă asupra băiatului nostru.

- Este mai probabil că n-ai să-l rănești pe Luc decât să o tacă Jackson. Teodată. Și nu am lăsat-o pe mama să-l vadă pe Luc, nici nu o voi lăsa. Furia lui Gabby se trece în viață, resentimentele curgând ca lava. Ce-ți dai dreptul să-mi dictezi ce să fac? Tu, care n-ai plătit niciodată vreun cent pensie alimentară? Tu, care nu ai apărut niciodată în primele luni din viața lui Luc? Tu, care-i acorzi nului tău un total de poate zece ore pe an din timpul tău? Singurul motiv pentru care te agiți cu Jackson este că ți-e orgoliul rănit. Dacă tu crezi că asta-i atitudinea pentru a câștiga puncte, mai gândește-te. Ce-ar fi să pleci acum, iar eu voi uita că am purtat vreodată discuția asta ridicolă.

Apoi închise ușa garajului, smucind de ea, și trecu pe lângă Noah, spre casă. Nu ajunsese la verandă când îl auzi strigând:

-Ai face bine să nu mă faci dușmanul tău. Gabby se opri și-i aruncă o privire rece peste umăr. El se duse la mașina lui și deschise portiera. Înainte să urce, zise:

-Contrar părerii tale, am ceva de spus în viața lui Luc. O să-ți dau o zi sau două să-ți revii, dar discuția asta nu s-a terminat.

Și, cu asta, urcă la volan, trânti portiera și plecă, lăsând-o simțindu-și tot corpul frânt, de parcă fișese aruncată în cuva vechii ei mașini de spălat. De cum intră în casă, se lovi de tatăl ei, care aparent asistasese la toată scena de la geam.

^{Luc} Ridurile adânci de pe fruntea lui îi trădau rareori. De ce faci valuri cu Noah pentru un tip? Jeacă într-o săptămână?

„Oh, haideți tată! Noah... U poate să facă nimic. Nu l. custodie comună. Nici măcar nu-i apare numele certificatului de naștere al lui Luc. ^. Gabby, Noah este din oraș și e îndrăgit de mulți. Este un polițist într-o poziție bună în această comunitate. Tu l-ai recunoscut fățiș ca fiind tatăl lui Luc. Dacă încearcă să-și exercite drepturile? Lăsând deoparte treaba cu mama ta, aventura asta cu Jackson merită să periclitizeze situația noastră cu Luc!

-Noah nu vrea custodia. Nu o să vrea niciodată să dea pensie alimentară. Face crize pentru că l-am refuzat când mi-a cerut a doua șansă. Gabby își încrucișă brațele. -Ești dispusă să-ți asumi riscul? Miza este foarte mare. După o scurtă pauză, tonul tatălui ei se înmuie. Nu doar Noah poate să vadă pericolul potențial la adresa lui Luc reprezentat de problema lui Jackson.

Gabby obosise să-și apere alegerile, așa că își lăsa brațușul tatălui.

- Îți faci prea multe griji, îl cunosc pe Noah. Nu va face nimic și, chiar dacă încearcă, nu poate să câștige cu istoricul lui ca tată. Dar acum n-am timp să discutăm despre asta. Trebuie să fug să-l iau pe Luc de la grădiniță.

-Asta este un dezastru iminent, în ciuda atitudinii tale. Gabby înfășură în jurul gâtului eșarfa e, albastră

^Sunt realistă. Și am terminatcua Usa peoricine, mai târziu!

În timp ce conducea spre grădiniță însă, corpul r J cuprins de un ușor tremur în timp ce adrenalina 3₂-! ^ Noali n-ar avea cu ce să-și susțină pretențiile, dar dacă~' se înșela? Dacă Noah folosea relația ei cu Jackson în ** triva ei? Dacă se folosea de propria ei mamă împotriva ei? Învățase pe propria piele că Noah putea să fi_e un nemernic, dar s-ar coborî el într-atât de jos încât să se folosească de fiul lor ca de un pion?

capitolul 17

Focul stragnic poleia tonurile neutre ce decorau cu gust salonul din Chop House. Gabby savura o altă înghițitură din crema de zahăr ars cu fistic pe care o comandase. Decadentă, ca grandiosul și vechiul complex și ca frumosul bărbat care stătea în fața ei la masă.

Jackson apelase la toate trucurile pentru a-i oferi o seară magică, deși uneori părea îngrijorat. Ea observase și cum în seara asta privirea lui zăbovise o dată sau de două ori pe paharele cu vin sau pe cocktailurile altor clienți. O tulburase să vadă acest chin în ochii lui.

Dar, pe moment, avea un zâmbet caraghios. Spre deosebire de ochii lui vioi, acele zâmbete o făceau mereu să zâmbească.

- De ce te uiți la mine?

Ea își linse lingurița.

- Încerc să mă hotărâsc dacă ești mai drăguță în salopetă și

cu părul în coadă sau cu părul ridicat așa și cu cerceii ăștia scilipitori.

Zâmbi, iar ochii lui de chihlimbar erau calzi și relaxați.

Fără să vrea, ea își atinse cerceii mari din imitație de aur.

-Sper că prima, pentru că în ținuta asta n-ai să mă vezi des. Nu se prea potrivește cu munca din curre.

Râd_uiesc că nu, deși, când vei veni să mă vizitezi, să ' nachetezi, și o sa te duc pe la unele dintre locurile

„ ‘^e preferate.

Inima lui Gabby acce eră Contrar avertismentelor i_m partea tatălui ei și a lui Noah, invitația dovedea că jgckson avea toate intențiile de a păstra legătura și după

,-casta » « „ „t-

-Mi-ar face plăcere să te vizitez, dar ce am să fac cu Luc?

jackson ridică din umeri.

-Până când tatăl tău se simte suficient de bine cât să se ocupe de el, ia-l cu tine!

Simpla idee ca ea și Luc să plece în excursie ca să-l vadă pe Jackson în mediul lui o înfioră, până își aminti amenințările lui Noah. Probabil fața ei dezvăluise amintirea întunecată, pentru că Jackson întrebă: -Ce s-a întâmplat! Nu vrei să-l aduci pe Luc! -Nu-i asta. Puse jos lingurița, hotărâtă să nu permită ca Noah să strice una din cele mai romantice seri de care se bucurase vreodată. Nu-i nimic. Hai să nu stricăm noaptea gândindu-ne la momentul când tu vei fi plecat!

-Credeam că am fost de acord să fim sinceri unul cu celălalt. Jackson înclină capul, mijind ochii. Știi ce Părere am despre Încredere, Gabby. Te rog nu ascunde nimic de mine!

Desertul dulce pe care-l înghițise se acri în stomac. Avertismentul lui Noah nu doar că avea să îl insulte Pe Jackson, dar avea să îl facă și «ă-și anuleze invitația. Desigur, nu putea să fie într-o relație în care trebuia să se cenzureze. Făcuse deja asta cu mama ei, ș, uite cum

și nu permisesec. P ^ n u ^ ^ ^ | Vi i .•(.joul 11M1

„M lumii' Heck
'••.!«■ m«l Imporiaiu tlcc.1t ln₀lj|j| 1 ,ll,, Riggiintloi 1*1 „lf l'imillfi mici
Mai importai | ilivftl hii\ ioni Inul în upnuva.' In'ksun w IncruniA, Nu.
l ituziiv! l luhby zAmbl. Atunci, renunța la lupta! Jm ksoii rftiniisc cil cina
cftscilă, clar chelnerul sosi cu m,111 ilc plmft, Încheind, tlin fericire,
discuția. Ea nu voia să se ceric, nici nil voia și indicu scara minunată într-
o noul neplăcută. Și, pAnR la urmă, era decizia lui, nu a ei.

t iabby își mască uimirea cfînd îl văzu pe Jackson aruncând .'.00
dc dolari pe masă. Tocmai cheltuise mai mulți lumi pe o cină dc două orc
decât avea să cheltuiască ca peni tu luc și lălăi ci dc Crăciunul din acest
an.

Undeva în mintea ei mereu știuse că el era bogat, dai niciodată
nu se gândise că asta era o altă prăpastie jniiv ci. bamiliii lui avea să o
consider - pe ca, o mamă singurii needucală, relativ săracă - o
profitoare? Jackson băgă portofelul în loc. -Încă ești supărata pentru că nu
sunt de acord cu sfitul tău?

-Nu. Sc bucura că el nu știa la cc se gândea. Deși mi-aș dori să lc
gândești. Să compari scenariul cel mai pesimist al fiecărei opțiuni. O
înțelegere te va costa ceva ce probabil îți permiți și te va face să-ți înghiți
orgoliul - nu-i așa rău. Dar, ducă nu ajungeți la o înțelegere, s-ar putea -
începu să enumere pe fiecare deget argumentele ei - să le facă să bei cu
să faci față stresului procesului, ceea ce le-ar îndepărta din viața viitorului
tău nepot sau ncpoaiă. Cu să nu mai zic despre faptul că eu nu aș putea
să suport să văd că o iei spre alcoolism. Adaugă asta la potențialele diiunc
pentru afacerea ta și angajații lăi, și mi se parc mult mai rău decât să-ti
înghiți un pic mândria.
Ha se pregăti pentru orice, mai puțin pentru zâmbetul lui. Zâmbetul lui
superb, sclipitor.

f^cineva «ta vreodată , 3 pFM luc 795 10„ Rodată, chiaiți ea.

„rai, ««ai înțcleaptS decât „ fi „ de așteptat la vir-

* f ciuda complimentului, ea R1J

Cerintă la diferență de vârstă dintre ti D«i el n- ^”ționase vârsta de ceva
vreme, ea încă se întreba dacă , «*» P*» d, m d 112 deranjată de asta. Oricât
de muk

* bucura ea de povestea pt care o trăiau în ultima Z
multe forțe lucrau împotriva ti Fr,r*, ^ șă le controleze. /rab„-Wcarenușna
Când se ridicară să plece, Jackson își puse brațul pe
umărul ei, o saruta pe frunte și-i șopti la ureche-

-Hai să mergem într-un ioc mai j«l«: Ca de obicei, întregul ti corp vibra
drept răspuns. Contactul fizic și nerăbdarea ink-sneau îndepărtarea în-
doielilor și trăirea momentului. Ce altceva putea să facă.'

Odată rămas singur în apartamentul lui, gândurile agitate și starea lui
Jackson începură să se amestece. Cu fiecare zi care trecea, viața
intervenea tot mai mult peste recent găsită lui fericire. În curând avea să
plece, nu urma să o mai vadă pe Gabby, să o țină în brațe, să facă
dragoste cu ea.

Când erau singuri, într-un univers doar al lor, timpul stătea pe loc. Nu
putuse evita să se îndrăgostească de ea, cum nu putea ignora forța
gravitațională, dar acum cei Cum avea să plece fără să piardă o parte din
inima lui?

Desfăcu rochia lui Gabby, sărutând-o pe umăr. Îmbrăcăminte*a* ei
mătăsoasă căIU pe podea înamte ca el să-
desfaca sutienul și să-i cuprindă s«n» goi tpata seara destaca sutie ?

fusese dM dteptu „e ^ d ^ ^ ^ mdubte 'at'i^gând-i obrajii. De decolteul
rochiei care j-vilui» puțin cam mult. De tocurile car, <C₀, evidentă ce formă

delicioasă aveau sambele el p i" lei. numărase minutele până să poată fi

Si

Gabby se întoarse cu fața spre el, susțin, J. J virca cu ochii ei albaștri plini de dorință. L₂ ' ' Pri- brațele în j₄™¹ lui săm"tându-l de p₂. !™<* no-oie săi guste ca să supraviețuiască. Adora₄₅ dorit lubea să fie confidentul și iubitul ei. lubi^{™3} J₆ ea cu excepția faptului că mereu avea să fi₆ | Noah prin Luc.

Hotărât să blocheze toate evenimentele neg₄u zilei, isi lăsă mâinile să alunece pe spatelul ei și J₆™ pe fundul ei. Drăguț și micuț, ca totul la ea. ' v™23

Ea îi descheie cămașa și pantalonii și-l aj₄na să ^ brace. Mirosul dulce de pere îi trase tot mai mult suK vraja ei. Nu-l deranja să fie prizonierul ei și, pentru o ma dată în ani buni, nu-i era teamă de sentimentele l™ Avea încredere deplină în ea.

Piele pe piele, scăldat în valuri de posesivitate și dorință, Jackson mărâi puțin când îi cuprinse silueta delicată în brațe. -Mă copleșești.

O simți că zâmbește pe gâtul lui înainte să-l sărute. - Dovedește-o! „Bucuros.” Fără să se desprindă, traversară camera spre pat. Când aterizară pe saltea, Gabby se urcă peste el. În lumina slabă a lămpii, părea că strălucea cu părți egale de plăcere și dorință. Își desfăcu părul, apoi scutură capul pentru a lăsa buclele libere să cadă în jurul umerilor ei. Dacă era posibil, el se întări și mai mult la acea imagine. Când vru să se ridice, Gabby îl împinse la loc pe saltea. Încercă să zâmbească seducător, dar îi ieși un zâmbet simpatc. Fața ei avea să arate probabil mereu prea tânăra Și inocentă pentru a-i ieși așa o înfățișare senzuală. Nu „-ar fi deranjat. lubea ochii ei de căprioară, gropițele

• f,rtnec^d acelu chip proaspăt - o reflexie per- y* firii ei deschise, încrezătoare. Uwⁿ „i, zise el, întinzându-se spre gâtul ei ca să o i i ap^{me}Pe și săm"la săm" în glă₄. (^ "jguta lui îi p^{ime} un ^ arc, ca gemu și se cutre- c^{de}, el într-un ritm ispititor, ' „„petrecută o oră pierduți într-o lume privată, perfec- sătutându-se, atingându-se, sugând, savurând -, t^o " „d terminară împreună înțt-un val transpirat de ff ere intensă amestecată cu tandrețe. ^p Stând întins lângă ea pe întuneric, se considera un „bat înfometat care se sătura doar când Gabby îl hră- mecu) bucăți din sufletul ei, de patcă puterea ei de a nu je lăsa afectată de amărăciunile vieții putea să intre în el prin simpla apropiere de ea.

Avea nevoie de mai mult timp cu ea. Înțt-un moment de nebulie, se întrebă dacă viața lui ar fi mai bună dacă j, vinde totul și s-at muta în „Winhall. Gândul acesta rătăcit era împotriva a tot ce îi băgase tatăl lui în cap vreme de treizeci de ani.

Tatăl lui măsura succesul ptin statistici, prea puțin interesat de unități de măsură invizibile precum fericirea. După el, banii, puterea și respectul erau singurele scopuri merituoaase pentru otice bărbat. Mama lui nu-și contrazisese niciodată soțul, dar acțiunile ei sugeraseră că nu fusese de acord. Ea prosperase cu lucrurile intangibile, precum căldura și afecțiunea, și nu fusese interesată să țină pasul cu familia Jones. jackson și-l reaminti pe David întrebându-se dacă mama lor fusese fericită în căsnicie. Inima lui suferi un Pic, pentru că nu se gândise niciodată dacă mama lui avusese sau nu suficientă afecțiune în viața ei. Jackson se îndoia că el ar putea fi fericit înțt-o căsătorie cu o Persoană la fel de rece și de calculată ca tatăl lui.

Oare viața lui Jackson ar fi fost diferita - ma satisfă. cătoare - dacă el n-ar fi fost constrâns să ia tot ma. nu^eproiecte pentru că în capul lui auzise vocea tatălui să împingându-i să facă și să fie mai mult? Pentru că f_u]j] conștient că tatăl lui îl compara cu David, deși p_e-e]j] îl interesase niciodată să egaleze succesul fratelui său?

Niciodată nu avusese îndoieli în privința obiectivelor lui, dar nu putea să ignore satisfacția pe care o simți_{se} muncind aici, mâncând cu Gabby, Luc și Jon, mergând în drumeții și citind cărți pe care voia să le citească, dar pentru care nu avusese niciodată timp.

-Chiar îmi place aici.

Nu își dorise să spună cuvintele cu voce tare. Gabby îl sărută pe piept.

- Îți va fi dor de Vermont?

-Nu la fel de mult cum îmi va fi dor de tine. Se uită la ea. Mi-ai redat încrederea în iubire. Mi-aș dori să vă pot împacheta pe tine și pe Luc în valiza mea și să vă iau cu mine.

Deși nu-i spusese direct că o iubea, cuvântul era acolo, între ei. 1 se părea prea devreme să facă o declarație, dar nici nu se retrase din fața ideii. Mai mult, se revolta la gândul de a renunța la asta.

Ea își puse capul pe pieptul lui, iar el o strânse aproape. Câteva secunde mai târziu, simți ceva umed pe pielea lui.

- Plângi?

Îi ridică bărbia.

-Suce! Fonfăi și se forță să rădă. Mereu am știut că vei pleca, dar acum, că ne apropiem de finalul șederii tale, este mai greu.

- Dacă nu aş avea așa multe responsabilități, aş mai rămâne.

- Nu te scuza! Apoi făcu o grimasă. Am știut amândoi situația de la început.

-Nu pot să regret. Jacklson îi zâmbi și o sărută, apoi își sprijini fruntea pe a ei. Nu este ca și cum nu ne vom mai vedea.

A

zul de a pleca îl speria, și nu doar pentru că urma fie dor de ea. În ultimele două săptămâni, abia se s»_u rse la băutură. Fusese fericit și relaxat. ^Dar, după conversațiile cu David și Hank din dimi-_u asta, îi aTdea gura după whisky. Faptul că știuse " urma să se vadă cu Gabby îl ajutase să treacă peste, f_r ce urma să se întâmple când ea nu avea să fie acolo, _u finalul zilei? Și ce spunea despre el faptul că avea așa mare nevoie de ea? -Sunt doar la un apel distantă. Încercă să fie veselă, daT el auzi apăsarea din vocea ei. Tonul ei desemnat îl întrista. Hotărât să aline tristețea lor, el o strânse și mai puternic.

-Plecarea mea acasă nu înseamnă că ne luăm ră-_mas-bun. Oftă. Și poate, cu plecarea mea de săptămâna viitoare, Noah se va mai calma. Gabby ridică din umeri.

-Hai să nu mai vorbim despre asta! Ar trebui să mă întorc acasă în curând și nu vreau ca ultimul lucru pe care mi-l amintesc despre seara asta să fie numele lui Noah.

Îl sărută pe gât și coborî cu mâna pe trunchiul lui, spre interiorul coapsei lui.

-Nici eu, zise el, savurând cum se înflorează tot înainte să se

rostogolească deasupra ei.

capitolul 18

Gabby iese în grabă din salonul de manichiură. După ce muncise toată dimineața în grădina casei Hayman, avea nevoie de o soluție rapidă care să-, facă mâinile mai prezentabile înainte de a se întâlni cu fam,ha lui J_u-k-son. Desi manichiura nu făcea parte d,n preocupările "^^llderau acum într-o nuanță drăguță de roz,_ud " «ua timpului alocat pentru asta, abia av_{ea} ^ fag» până acasă și să se schimbe ,munte ca ei _u ască își dorea să facă o primă impresie bună, _{in cili}d **faptului** că urma să fie o întâlnire scurtă. Dacă fe_m]a lui ar găsi-o în salopeta ei murdara și pătată și _{cu părul} împletit, ar

adăuga înfățișarea ei la grămada de alte mo. tive pentru care Jackson nu ar trebui să se încurce cu „Coti pe alee, știind că avea trei sferturi de oră să f_{aci} dus și să se schimbe. Ultimul lucru pe care se aștepta să-l vadă era mașina lui Noah. Nu vorbiseră de când el încercase să se folosească de fiul lor ca să intervină între ea și Jackson.

-Te așteptam. Jackson a zis că te vei întoarce în curând acasă, spuse el, coborând din mașină.

-Scuze, Noah, dar sunt în întârziere. Se uită la fereastra apartamentului, să vadă dacă Jackson îi observase sosirea. Orice vrei va trebui să aștepte. El scoase un plic din mașină și îl flutură prin aer.

- Cred că pentru asta vei vrea să-ți faci timp. Sclipirea triumfătoare din ochii lui făcu să-i tresalte inima. Nedorind ca el să o vadă agitată, își îndreptă umerii, se forță să ofteze plictisită și întinse mâna.

- Bine. Ce este?

- Deschide și vezi!

!i dădu plicul, pe care ea îl deschise repede. Citi cuvintele „Formular de recunoaștere voluntară a părintelui“. U baza gâtului apărură o senzație de furnicare ce se întinse pe șira spinării.

-Ce-i asta, Noah? Prefăcându-se calmă, se folosi de un truc off meditație

~~Am~~ **heritat** riscul pentru a-și încetini respirația și a *Phma alarmarea. Eu n-am negat niciodată că ești tatăl ^evărat, dar nu mi-ai put. Nu am le pe contrăcutat. J_a cont de cum am reacționat eu la sarcină f cum nu eram casatoņ, când s-a născut **Lu e ea** S»* recunoaște ca tatăl lui până nu o ^ ^u mergem în instanță ca să stabilim paterniurea **Lovi** h...telle din mana e., Așa-, mai ieftin și mai ușor ^ma ei agitata u sări în gât. făcând dificil vorbi- _w Când disconfortul e, evident îl provoc un ^ _ai Noah, ei u veni să arunce cu poșeta în capul lui Resenumentele îndepărtară repede frica -De ce trebuie să faci asta? Nu țkm refuzat niciodată dreptul de a petrece timp cu Luc. Chiar și asa, n-ai fost _m tată prea entuziasmat, mai ales când vine vorba despre sprijinul financiar. Noah, fiind Noah, nici măcar nu tresări la acuzația ei. Dimpotrivă, părea mai dornic să sculpe ce provocase acest mic spectacol decât să se apere de ironia ei. -Am făcut niște săpături despre jackson. Știi că, în afară de problemele cu băutura, are și probleme legale? Sa luat la bătaie cu un angajat. Acum am dovada că-i un alcoolic și un tip impulsiv. Aparent, Noah se folosisse de abilitățile de detectiv pentru a descoperi înregistrările publice despre jackson. Dacă devenea defensivă sau se certa cu el aici, pe alee, nu ar fi reușit decât să îl facă să lupte mai cu îndărjire. Trebuia să se înțeleagă cu el. Să-i liniștească egoul ⁷¹ ^ Mb* l-ai cunoscut pe jackson. Ai văzut cât de amabil a fost cu Luc, cu tata, chiar și cu tine. Gabby făcu cei

„ Te sdam”GabV * t*™™ ^tne decât oricine. r> A **Z** r’ioul ăsta ți-a sucit mințile. Însă nu e vina Dar cred că tip ^ _temei or k puzac bărbat- , m) . ta. E vina * _asa de ceva vreme. Normal că te-a și că ești înclusa văzut tocmai bună de cules. Dacă eu aș fi _m t l _q acum un an, am fi fost împreună, și el n-ar fi rep _n2em) o problemă.

Își coborî bărbia și o sprânceana, ba făcu un efort „a înghită o replică usturătoare, știind că o mișcare greșită în acest meci de șah o putea costa mult.

-Dar uite-ne, și, cum mai înainte n-ai părut să mă iei prea în serios, m-am gândit că ai nevoie de o _aj _a dovadă a hotărârii mele.

-Mă îndoiesc că acțiunea asta a ta are legătură cu siguranța lui Luc, deci care-i scopul adevărat? Dacă eu semnez acest formular pentru a stabili legal că ești tatăl lui Luc, ce urmează, Noah?

- De tine depinde. Dacă ești de acord să-i ții l, distanță pe Jackson și pe mama ta de fiul meu, atunci n-am nici un motiv să vreau custodia. Dar, dacă vei continua să demonstrezi lipsă de raționament, ei bine...

În imaginația ei, capul lui Noah explodase într-o minge de foc aprinsă. Să-l ia naiba pentru că o intimidă! Contrar maturității demonstrate de stăpânirea de mai devreme, îi răspunse:

-Ce judecător o să-ți dea ție custodia fiului nostru? Răse, deși nu era nimic amuzant. Spre deosebire de tine, care l-ai abandonat pe Luc, eu i-am oferit un cămin stabil și iubitor timp de trei ani. Am avut grijă de el fără weun ajutor din partea ta. Nu beau, nu fumez și nit fac nimic altceva care să mă facă nepotrivită - și asta include relația mea cu Jackson. Înainte să se poată opri, îi băgă degetul arătător în față. Nu ai dreptul să-mi spui cu cine pot sau nu să mă văd. Jackson nu-i un pericol pentru nimeni. A fost mai săritor și mai iubitor cu Luc decât ai fost tu vreodată. Si apoi, dacă depui asta - flutură hârtia prin aer, cu nările fremătând -, sunt destul ⁸⁴ _pura că Pot să insist asupra unei pensii alimentare regulate din partea ta. La naiba, aș putea să recupera

pe toți anii aștia în carc. Uii ignorat. Dacă mă n sc, sună destul de bine. Unde semnez.' c^f^stătea șocat, cu ochii mijiți. j„^ainte să se întoarcă la mașina lui, se aplecă spre ^punwnă la încercare, Gabs! Te provoc!

^ ținuu capul ridicat, privind cum se îndepărta, apoi „ prăbuși peste propria mașină. Tot corpul îi tremura, jedând în fața panicii pe care o simțise în ultimele cinci minute, în ciuda bravadei ei.

Ștergându-și lacrimile din ochii ce o ardeau, așteptă ca panica să se domolească. Se privi repede în geam și văzu imaginea neplăcută - părul ciufulit, ochii roșii, ridurile de îngrijorare.

Acum, nu mai voia să întâlnească familia lui Jackson. Mu avea timp să se pregătească și nu credea că își putea ascunde starea. Nici de ei, nici de Jackson.

Înjură cu glas tare. Era evident că Noah vorbise cu cineva care știa totul despre custodie. Era polițist, pentru Dumnezeu. Oamenii îl respectau. Și-l imagina ferme- când un judecător pentru a trece cu vederea comportamentul lui ca părinte până în prezent pentru că fusese tânăr și confuz. Il auzea descriindu-l pe Jackson ca pe un degenerat și relația ei cu el ca fiind depravată. Il auzea folosindu-se de trecutul mamei ei pentru a zugrăvi o imagine dezgustătoare despre familia ei. Întâlnirea cu mama ei fusese o greșeală, dar nu-i venea să creadă că Noah se coborâse așa mult încât să folosească asta împotriva ei, mai ales că știa cât de mult o afectase cu ani în urmă plecarea maniei ei ,

Jackson ieși din apartament și cobori treptele în fugă,

venind la ea. li ridică bărbia.

-Ce a spus Noah-

H"i să nu discutăm acum! himilia ta va sosi în cu-

164

/amic Beck

cu familia ta așa. Poate-i pot cunoaște (lupă întâi)-Jl voastră... și după ce fac un duș și mă aranjez? '!,^i Bănuia că nu fugeau imediat înapoi în Connecticut! dar poate se înșela.

-Nu știu. Lucrurile ar putea să o ia un pic răzna astăzi, deci cina ar putea fi tensionată. Aș prefera să nu te supun la toate astea. Făcu o pauză. Ești sigură că nu poți vorbi cu mine despre Noah? Bănuiesc că a venit cu și mai multe amenințări.

Ea voia să se plângă, dar nu avea să o facă. Își dorea să-l ignore pe Noah și să facă paradă cu Jackson chiar p,sub nasul lui. Dar, dacă Noah chiar avea de gând să ceată custodia, trebuia să se gândească serios la următorii ei pași. Un proces ar costa bani pe care ea și tatăl ei nu-i aveau. Și, chiar dacă șansele lui Noah de a obține custodia pentru Luc erau slabe, merita să riște asta pentru ceva - sau cineva?

Închise ochii, și o altă lacrimă îi alunecă pe obraz. Dacă ar pleca acum de lângă Jackson, el cu siguranță ar vedea asta ca pe o trădare. O respingere, la fel ca toate celelalte care-l trimisese în picaj. Cum ar putea ea să îl rănească așa? Dar cum ar putea să împartă custodia sau mai rău? Și voia să trăiască așa cu frică... Întrebându-se ce avea să mai facă Noah sau temându-se că Jackson ar reacționa la deciziile ei consumând alcool? Tot ce știa era că avea nevoie de timp să se gândească.

- Îmi pare rău, Jackson! Acum, nu-i un moment potrivit să vorbim. Te rog să mă scuzi în fața familiei tale! El oftă.

-Bine. Ne vedem la sfârșitul zilei, presupunând că mai sunt în picioare.

În ciuda glumei făcute, ea simți tensiunea din vocea lui. Era clar că el nu voia doar ca să-i cunoască, ci avea nevoie de sprijinul ei ca să-și înfrunte unii din- tre demoni.

fi bine. Il îmbrățișă ca și cum ar fi tot o una și ' rimele lor imbraț,șan Nu

uit, ca și ei
^
altul?.cu totusunteți aici din iubi Ține minte asta daca spiritele se inflama2ă"

or de zis decât de făcut. O sărută, iar ei îi veni & plângă- Du-te înăuntru și, însera să te fie 'm ^am m seara asta cum să îi făcem y Jiaa implică lupta cu ei, te voi ajuta ' .Mulțumesc! 11 îmbrățișa din nou, dorindu-și să fie Odată ajunsă înăuntru, urcă scările în fugă, strângând mna de hârtie m ma.ni și luptându-se cu lacrimile în dimineața asta, fusese optimistă în legătură cu viitorul cu Jackson și fem.lia lui. Apoi Noah distrusese totul ca întotdeauna. Crezuse că el nu avea să o mai poată răni vreodată, dar se înșelase.

Dezbrăcându-se de hainele murdare, intră sub dușul fierbinte și se spălă pe păr. În timp ce stătea acolo, lăsând apa să curgă pe pielea ei, avu senzația groaznk'ă că relația ei cu Jackson avea la fel de multe șanse de a supraviețui ca spuma de săpun din jurul scurgerii. Zece minute mai târziu, Jackson reveni pe alee să își întâmpine tatăl, pe David și pe Cat.

- Unde-i Vivi?

David îl îmbrățișa înainte de a răspunde: -I-am cerut să rămână acasă. Am considerat că stresul nu e bun pentru bebeluș. Sper că înțelegi.

- Desigur. Jackson încuviință din cap. Deși eram cam nerăbdător să-i văd burtica.

- S-a certat cu mine ca să vină, dar am vrut să mă pot concentra fără să-mi fac «ri., pentru cum ar putea să o afecteze totul Am înțeles.

-Nu trebuie să-nu exp»

~~Meritat~~ *riscul*

Și chiar înțelegea. David ar fi făcut orice să o ^{proteje} pe Vivi, așa cum Jackson ar proteja-o pe Gabbyde Noah sau de orice altceva care ar supăra-o.

- Oricum o văd săptămâna viitoare.

-Rândul meu. Cat îl dădu pe David laoparte și-l îmbrățișă pe Jackson. Așa mă bucur să te văd! Uită-te la tine! Ai slăbit? Zâmbi și-i ciufuli părul. Tot ai nevoie de o ninsoare.

Jackson chicoti și o sărută pe obraz înainte să se întoarcă spre tatăl lor, care studia casa familiei Bouchard.

-Jackson. Tatăl lui, îmbrăcat și aranjat impecabil, cu părul grizonant perfect pieptănat, îi strânse mâna. Ne-am oprit să mâncăm pe drum, deci suntem gata să trecem prin asta când ești și tu.

Jackson ridică din umeri.

- În regulă cu mine.

David strânse buzele, clar enervat de atitudinea rezervată a tatălui lor.

Jackson se întrebă cât de insuportabil fusese drumul și dacă între ei trei fuseseră rostite măcar o sută de cuvinte. Oricum ar fi, Jackson nu doar că se așteptase la atitudinea tatălui său, dar nici măcar nu-l deranja. Poate că tatăl lor era rigid, dar Jackson știa că își iubea copiii.

Tatăl lor avusese mereu grijă de ei, le oferise toate oportunitățile imaginabile, le dăduse sfaturi și, deși îi lăuda mai rar decât îi critica, îi lăuda totuși. Pe scurt, tatăl lor fusese exigent, dar și el respectase aceleași standarde înalte, ceea ce părea corect.

Cat privi în jur.

-Trebuie să ne grăbim? Speram să-ți cunosc proprietarul... și pe fiica lui.

Jackson îi aruncă chelle surorii lui.

-Gabby nu-i liberă acum, așa că va trebui să aștepți până mai târziu. Mă gândeam că poate luăm cu toții cina la Equinox?

A

o cină cu un client la 19.30, așa că nu pot

Planificăm o cină în noaptea când te întorci în

Connecticut. Tatăl lor făcu

„re mașina lui, fără să știe că bruschetea lui de-

^%C^{onduce}u

„rid intrară în biroul terapeutului, toată lumea sa- Vpupă ce ackson se așeză pe canapea, David și Cat „' , obligându-l pe tatăl lor să ia loc pe scaunul

Emoțiile lui, Jackson fuseseră destul de stăpânite până nitici. Deși în ultimele săptămâni ajunseseră să se simtă Confortabil în acest cadru, faptul că se afla acum aici familia lui .l tăcea sa se simtă ca la început. La fel ca „ prima lui vizită, simțea în membre furnicături și ace. Inima îi bătea un pic mai repede decât normal și-lardea stomacul de la groaznica senzație că această ședință era o idee foarte proastă.

-Mă bucur să vă cunosc pe toți și să pun niște fețe numelor pe care le-am auzit în ultimele cinci săptămâni. Doc își puse caietul în poală și își încrucișă gleznele. A fost o plăcere să-l cunosc pe Jackson. Ne-am mai contrat din când în când, dar cred că ar nebui să știți că a luat asta foarte în serios. Este dedicat recuperării lui și familiei voastre.

Cat își sprijini capul pe umărul lui Jackson și-i strânse o mână.

Gestul tandru îl făcu să se simtă umil. Il și întrista să recunoască faptul că atitudinea lui - incapacitatea lui de a face față propriei vieți - duseseră la această întâlnire.

Jamie Beck

- Dacă pot să întrerup, Doc, aş vrea să spun ceva, zise Jackson.
Doc gesticulă, zâmbind încurajator.

: V^tălcep Prin « **T** ^{tafa}

Vreau sa ncep y ^{»J5 ochu în podda M}

au, dat apoi * ' la pr°P"a suferință, fără

timp m-am concentra_is vâd c i» v_i tTăgeani și pc voi hi jad siStiri _{ik} J pană când Doc a început să-mi combată op_{ia}l_i''''''- crezut că-i viața mea, dreptul meu să meditez, și ci n.r treaba nici unuia dintre voi. Dar nici măcar sfatu_{jji}' lui n-au făcut complet diferența. Își reprimă zâmbetul care apărea mereu când se gândea la Gabby. Se uită la David. A fost nevoie să văd pe altcineva chinuindu-se cu o problemă similară în familia ei ca să pricep. Deci vă spun din inimă că-mi pare rău că v-am îngrijorat. Știu că va fi nevoie de timp ca să vă recâștig încrederea și respectul. Acum, mă simt mai optimist. Și vă sunt recunoscător că ați venit cu toții astăzi să faceți parte din proces.

-Jackson, nu ai pierdut niciodată respectul meu. David îl atinse pe Jackson pe coapsă, ca să sublinieze asta. Eu doar am fost îngrijorat.

-Mulțumesc, răspunse Jackson.

- Dacă ai fi ascultat atent, l-ai fi auzit pe Jackson folosind cuvântul „încredere”, zise Doc. Încrederea este un element-cheie atât în problemele lui, cât și în recuperare. Din discuțiile mele cu el, am scos o imagine despre familia voastră care a funcționat destul de bine până la moartea doamnei St. James. După aceea, anumite relații s-au rupt, iar Jackson a făcut față apelând la alcool și la alte comportamente distructive în loc să apeleze la cineva din familie de care înainte era apropiat. Doc făcu o l pauză și își luă timp să îi privească pe ceilalți. Jackson l mi-a spus că, pe durata intervenției lui David, și-a expri- l mat unele dintre sentimentele lui de trădare și abandon. l De arunci, am discutat pe îndelete despre impulsul lui l de a evita sentimentele negative folosindu-se de alcool, l impuls care trebuie să se schimbe dacă vrea să aibă o recuperare de durată.

David se întoarse cu fața spre Jackson. -Aici, accept o parte din vină. Tu te-ai distanțat în felul tău, eu în al meu, plecând la propriu. La fel ca tine și eu

a i

„ prins în propriile Ingr,jc,rSrl ta a mă gândesc /">> avea nevoie tu sau Or. Ar fi m,buit sî /j pentru vo.do.ș, "" pare rău că nu am fo, l»¹ irsă nu va mai parascsc nickxlară • .

^WcevadelaViviesre,:^^
ri ,n cu toțn mai mult.

"Vafatide o sprânceană ridicată, tatăl _{for nu areu nici} ^ Continua sa stea tăcut și .să asculte distanm moțional, așa cum acea de când își _{amintea Jacq}

^ .Vorbești serios? îl întreabă Jackson pe David. Sigur că da, răspunse el. Jackson sefot pe canapea, întrebându-se dacă ar fi o _{jee} groaznica sa vină cu marea lui întrebare asa repede in discuție.

-Mă bucur, pentru că nu pot apela la tine dacă simt o-mi ascunzi chestii. Și nu pot să am deplină încredere în ane - sau în tata - atât timp cât ți_{neți} acest mare se- cret. Jackson privi peste umăr la tatăl lui, care rămânea stoic. Orice s-a întâmplat a afectat întreaga noastră familie, deci cred că eu și Cat avem dreptul să știm adevărul.

Privirea lui David zăbovi asupra tatălui lor și apoi cobori în podea.
- Îmi ceri să trădez încrederea altcuiva ca să te satisfac. Ca să trec testul tău, va trebui să pic un altul. Când în sfârșit se uită la el, Jackson simți greutatea conflictului din David. Tot ce am făcut de când am venit acasă ar trebui să-ți demonstreze iubirea mea. Sunt aici. Nu plec nicăieri. Asta nu-i de ajuns?

Jackson se uită la Car, care avea tendința de a rămâne tăcută pe durata confruntărilor în familie, așa că nu se așteptase la altceva de la ea.

Reveni cu atenția "Pre David.

David"făcu ochii mari, pentru că nu se așteptase la această întrebare.

- De ce-i relevant asta. Pentru că, dacă i-ai spus lui Vivi, ți-ai încălcat promisiunea. Și, dacă Vivi știe, la naiba, ar trebui și eu să știu. Jackson își auzi tonul tăios și inspiră pentru a se calma. Nu mă trata ca pe un copil care nu poate să facă față veștilor proaste.

- La drept vorbind, nu mi-am încălcat promisiunea spunându-i lui Vivi. Promisiunea nu o includea și pe ea. Privirea lui David se îndreptă iarăși spre tatăl lor, al cărui singur răspuns fu un oftat greoi. Cum ar ajuta la refacerea relației noastre să aflăm detaliile certe cu tata - care nu are nimic de-a face cu tine?

- Pentru că, dacă tu nu ai încredere în mine, cum pot eu avea în tine? Noi n-am avut niciodată secrete înainte, în nici un caz secrete care să afecteze toată familia.

Ochii lui David sclipiră.

- Chiar dacă aș fi dispus să-mi încălc cuvântul, ceea ce nu sunt, știu că mai târziu vei regreta. Dacă ai ști... Te rog, haide să lăsăm cu toții trecutul unde-i este locul!

- Doc, cine are dreptate aici? Întrerupse Cat. Adică, nu sunt sigură pe cine să sprijin. Recuperarea lui Jackson este condiționată de forțarea lui David de a alege? Apoi se uită la tatăl ei. Și tu ești teribil de tăcut pentru cineva care-i la fel de implicat în această mare mușamalizare.

- Eu tac pentru că opinia mea pe acest subiect nu va fi bine primită de nimeni.

Poziția, tonul, ochii tatălui lor... totul urla enervare. Opusul a ce trebuia să se întâmple acum aici.

-De ce ai venit, tată? Întrebă Jackson, ușor precaut și furios în același timp. Sincer, dacă stai detașat, de ce te-ai mai deranja? Tu mereu ai fost distant, dar, fără mama prin preajmă, să echilibrez lucrurile, eu simt că familia este ruptă. Inima ei era soarele, și, când ea a murit, toată lumina și căldura au dispărut din micul nostru univers.

-Și mai multă istorie revizionistă și povești. Tatăl lui oftă obosit. Expresia ucigătoare a lui David nu dispăru

■tatăl lor îi aruncă o privire drept avertisment. Ma-

^afost o femeie bună, dar era om^uTr^eXI ?e* ar A prim@ P^oana care ți-ar spune să-ți faci sin. " lumină în lume, în loc să te bizui pe a ei ^ Jackson absorbi remarca, întrebându-se ce ar spune niania lui f dacă-, putea vedea acum. Cat își rodea ner-

voasă unghiile, iar David continua să se uite urât, desi scum privirea lu. părea pierdută, de parcă și el era pie'r- (Jutîn jungla agitata a gândurilor. Tatăl lor se aplecă înainte, vizibil agitat. .Vrei să știi ce s-a întâmplat? Îți voi spune eu. -Tată! David practic traversă camera pentru a-i opri. Nu. Nu va ajuta. De fapt, ar putea să anuleze tot progresul lui Jackson. Te rog! -Dumnezeule mare, David! Tatăl lor clătină din cap. Nu-mi vine să cred că ambii mei fii sunt așa slabi încât nu pot face față greutăților vieții fără să fugă în Asia sau să bea ca să uite de necazuri. Dacă mama voastră nu v-ar fi cocoloșit, mai ales pe voi, băieții, acum n-am fi aici. Cu toate astea, toți venerați „căldura” ei, însăși trăsătura care v-a făcut așa fragili. Tatăl lui flutură disprețuitor din mână. Chiar dacă nu suntem de acord cu asta, pentru Dumnezeu, mă bucur că nu-i prin preajmă să vadă toate astea! Indiferent de ce credeți voi toți despre mine, eu mi-a admirat forța și pragmatismul. Se bizuia pe asta ea voi să fii în siguranță și ancorată în realitate. Ar fi foarte dezamăgită să vă vadă cum băjbăiți și dați vina pe alții pentru incapacitatea voastră de a tăce față dezamăgirii Arătă cu un deget spre Cat. So»ă este s.ngurul

St. James în afară de mine care are ceva cura,. Mu o spune așa-

braț^{în} ^{junul s^mdrilor lui m^o}rmăi:
jackson puse -Stai jos, ariciule.
Chipul lui Cat păi.- ^^{gard} - ^{suf} s^o jensibilită Am
sentimente. Pot să fiu caldă,
Ei nii-i plăcuse niciodată acea poreclă, dar Jackjfi spera că așa nu
avea să se certe cu tatăl lor. Nu voia,* fie răspunzător de și mai multe
fisuri în familie. P^{am}, că ar trebui să renunțe la întreaga poveste.
Înainte să apuce să spună ceva, David explodă:
- De fiecare dată când cred că am trecut peste tot spui
rahaturi de genul ăsta, și aproape că te urăsc, tată.'
Vocea tăioasă a lui David tăie acrul precum lama ascuțită a unui
cuțit.
Inima lui Jackson bătu greoi în pieptul lui, dar Doc ridică mâinile.
-Toată lumea, haideți să o lăsăm mai moale! Emoțiile - sau
absența lor - trebuie împărtășite fără teama de represalii. Să rămânem
concentrați la problema încrederii fără să apelăm la atacuri personale,
care nu vor ajuta pe nimeni.
Tatăl lor se ridică și practic îl ignoră pe Doc fluturând dintr-o
mână.
- Fără supărare, dar copiii mei știu că genul ăsta de
„ședintă” nu-i pentru mine. Poate că nu-s vesel și moale, dar vă iubesc pe
toți trei și vreau să vă văd că vă adunați. Așa că, Jackson, dacă adevărul
este ceea ce te va ajuta, iată-11 Am înșelat-o pe mama ta cu Janet. A
început înainte ca mama ta să se îmbolnăvească. Voiani să-i vorbesc
despre divorț, dar apoi a primit diagnosticul. Janet a fost de acord să
aștepte, ca eu să fiu devotat recuperării mamei tale. Am sperat, pentru
voi toți și pentru ceea ce am trăit cândva cu ea, că va supraviețui. Dar,
când a devenit clar că nu va fi așa, am petrecut din nou liniștit niște timp
cu Janet. Că mă crezi sau nu, și eu aveam nevoie de alinare. Cam cu o
lună înainte de moartea mamei tale, David a descoperit și mi-a cerut
socoteală. Mama ta ne-a auzit certându-ne și ne-a implorat ca tu și sora
ta să nu aflați. Își considera familia singura ei moștenire și își făcea griji
că, dacă veți afla cu toții adevărul, familia se va dezintegra după moartea
ei. Făcu
A
^{ai} trecând cu mâna pe o parte a capului,
° Lat- Poate că avea dreptate, ținând cont de faptul iDavid nu putea să
țină promisiunea fără să atragă -nția- ” ?”ata sor, e Jackson „ reacționezi la pro-
Lme apelând la un pahar de whisky în fiecare noap- ”. Cred că-i momentul
să vă maturizați amândoi și să „cceptați viața - și pe mine -, cu bune și cu
rele. Acum, pavid poate să stea liniștit că nu și-a încălcat niciodată
promisiunea făcută mamei lui și tu știi adevărul de „re aveai nevoie ca să
„te simți mai bine”. Sunt împăcat cu a fi cel rău, dar nici unul dintre voi nu
are dreptul să mă judece, pentru că nici unul dintre voi nu a trăit în
căsnicia mea. Deci am terminat? Poate toată lumea să-și vadă de viața
lui, în sfârșit?
Vederea lui Jackson se înceteoșă, acoperind orice reacție ar fi avut
Cat și David la izbucnirea tatălui lot. Durerea îi cuprinse pieptul, de parcă
inima era o articulație înțepenită întinsă dincolo de limite. Cuvintele
tatălui său îi dansau prin fața ochilor, aranjate în așa manieră, încât să nu
înțeleagă nimic din ele.
Sigur nu auzise bine. Sigur tatăl lui nu o trădase pe mama lor și
apoi se însurase cu însăși femeia care-l furase în vreme ce soția lui murea
de cancer. Dumnezeu! Dumnezeu! Dumnezeu mare!
Și apoi explodă un hohot complet nepotrivit de isterie. Toată
lumea se uită surprinsă la el când răsă, dar nu
se putea opri.

nu mă dezamăgise complet. David plecase, Cat mi l-a
cam furat pe Hank, Alison... Dar eu credeam că tata era
exact cine fusese mereu. Ferm. Puternic. Onest. Apoi,
în timp ce totul se prăbușea și delirul se stingea, izvoiri
furia. Ce prost am fost! Ar fi trebuit să știu mai bine.
ofrând pe David și, când se uită la el,
cânduși capul.

jackson îl auzi își văzu fratele pU

- În nărare tîmo, am crezut că tata era singurul

171

jawie Beck

careDavid, cum ai putut să ne lași să fim amabili cu Janet? Cum de ai permis să participe la *nunta* ta? Jackson se ridică și începu să se plimbe. Doamne, mi se fă^{ra} rău! Am fost *amabil* cu Janet. Cred că s-a distrat bine cu asta, nu, tată? Cum i-a furat soțul și copiii mamei într-un moment în care mama nici măcar nu putea să lupte! Cum poți să respecti o astfel de femeie, darămite să o iubești? Cum ai putut să-i faci asta mamei - și nouă? Și acum, te porți de parcă tu și Janet ați fost nobili că ați „așteptat” să moară mama? Nici măcar nu mă pot uita la tine acum.

Auzi un fonfăit, iar ochii i se îndreptară spre Cat, care se retrăsese și plângea. David se mută lângă ea să o aline, dar ariciul îi dădu un cot.

David se uită la Doc.

-Și acum, ce? Suntem cu toții aici. Marele secret sa aflat și, cum am prezis, nu a ajutat pe nimeni. Acum, toată lumea este *mai rău*.

-Vă rog, luați loc cu toții, zise Doc. Poate că totul pare mai rău, dar nu este - nu pentru totdeauna. În ciuda valului nou de suferință pentru Jackson și Cat, acum există sinceritate. Sa stabilit cadrul pentru o intimitate sănătoasă. Pentru vindecare reală. Indiferent de ce păreri aveți voi despre acțiunile din trecut ale tatălui vostru, el a mărturisit. Asta nu cred că a fost ușor, știind cum aveai să îl percepeți.

-Ă făcut exact ce i-a cerut mama noastră să *nu* facă. David gemu. După toate câte am îndurat ca să țin familia unită, el a făcut totul praf.

Doc se aplecă spre David.

- David, loialitatea ta față de mama voastră este de lăudat.

Îmi dau seama că ții la cuvântul tău și sunt sigur că Jackson înțelege că asta te face demn de încredere. Dar mi se pare că rugămintea mamei tale a fost fondată pe speranța eronată că păstrarea secretului va ține familia unită. Însă rareori secretele țin oamenii uniți, tocmai

Asta familia voastră s-a destrămat. Tu ai fost la un „ât de ^{immediat} imensora ta se abăt看a într-o relație nereușită, ” f Jackson s-a otrăvit lent. Dacă mama ta ar fi anticipat 'leste consecințe, nu ți-ar fi cerut niciodată să te împo- 'irezi cu o asemenea greutate. Sunt sigur de asta. ^y David se cufundă în pemele canapelei, aparent potolit. Dat lui Jackson nu-i păsa. Resentimentele fierbeau și ținproșcau ca uleiul fierbinte. Dezgustul față de comportamentul tatălui său deteriora orice speranță pentru o împăcare a familiei.

Jackson trebuia să plece. Nu putea să rămână înconjurat de tristețe și minciuni. De trădare și de și mai multă pierdere. Trebuia să înlătore toate astea. Avea nevoie de Gabby. -Eu plec.

În timp ce se îndrepta spre ușă, Cat sări. -Jackson, stai! Unde te duci?

- Departe de toate astea, explodă Jackson, cu brațele ridicate deasupra capului.

-Jackson... zise David, dar apoi vocea i se stinse, înfrântă.

- Lăsa-ți-l să plece, zise Doc, fără să se uite la Jackson. Dați-i timp să conștientizeze!

Jackson ieși ca o furtună în sala de așteptare și pe ușa de la intrare pe stradă. Soarele strălucea pe un cer fără nori, făcându-l să mijiească ochii. Totul îi durea, dar nu putea să stea acolo, clipind ca un idiot.

Alergă o vreme și apoi intră într-o covngărie. Găsi un loc liber în colțul îndepărtat, de unde vedea bine strada. Inspirând adânc de câteva ori, învinse nodul greu ce-i apăsa ne piept. Nu avea de gand să-și piardă controlul aici în mirosul de usturoi și malț de orz din acest mic marazindin

Vermont, în ciuda faptului că nu putea - împede. Nu când gândurile lui săreau ca să gândească hme, faptul că David şt „**Si v'rete** Janet care preluase totul triumfă~«? Acel ultim gâtul îl făcea să-şi dorească să pocnească pe cineva. Scoase telefonul şi o sună pe Gabby, dar, când ea răspunse, nu putu vorbi.

-Jackson? repetă ea. Eşti acolo? Ce este în neregulă?
-Totul, reuşi el să spună. Totul este în neregulă. Am nevoie de tine. Poţi să vii?

capitolul 19

Când Gabby intră în parcare, Jackson practic plonjă pe locul pasagerului.

-Scuze că a durat, zise ea. Familia ta a apărut când plecam. Fratele tău părea în mod deosebit tulburat.
-Nu le-ai spus că plecai să mă iei, nu-i așa?
-Nu, dar nu mi-a făcut plăcere să-i mint.

-Scuze! Jackson tresări. Nu pot să-i văd acum. Mai ales nu pe tata. Gabby nu-l văzuse niciodată așa tulburat. Era evident că trecuse cu mâinile prin păr de mai multe ori. Pielea lui în mod normal bronzată devenise cenuşie. Ochii lui pierduseră toate fărâmele de scânteiere aurie care de obicei îi luminau. Maxilarul lui ferm şi încordat tresări.
-Nu va trebui. Au plecat din cauza întâlnirii tatălui tău. Le-am promis că trimit un mesaj când aflu de tine, așa că am aşteptat câteva minute şi i-am trimis unul lui David. Se întinse după mâna lui. El o strânse şi o urmă fără vreun alt cuvânt. Trebuie să-l luăm pe Luc, dar apoi mergem acasă şi vorbim.

Jackson se uita pe geam în tăcere. Gabby petrecu acel timp gândindu-se la cum avea să îi strice ziua şi mai mult dacă-i spunea despre ameninţările lui Noah şi despre toate temerile ei.

Cum putea să o facă acum, când Jackson părea în pragul unei căderi nervoase? Din fericire, intrase

Zgârie în loc de un magazin cu băutură, dar, daci¹⁰³ f împărtăşea îngrijorările ei şi îi suera să ia o pauză l'Ńci dădea seama ce să facă, asta avea să îl împinsă de limită?

-Mă¹⁰⁵ răsuc¹⁰⁶ mod¹⁰⁷ at¹⁰⁸ zise ea> parcând în faţa grădiniţei. -Bine-

Jackson nu se mişcă. Când ea reveni cu Luc, chipul băiatului se lumină când îl văzu pe Jackson. Jackson, uite!

Luc îi dădu una dintre creaţiile lui - un curcan făcut dintr-o farfurie de carton maro şi pene colorate. -Uau, amice, este grozav. Îmi plac ochii bulbucăţi. Jackson îşi roti ochii în vreme ce scutură fururia, fă- cându-l pe Luc să chicotească.

Înima lui Gabby se strânse când ieşi din parcare şi se îndreptă spre casă.

-Asta-i pentru tine şi astea sunt pentru mama, buni- cu' şi tata.

Luc lovi din picioare în scaunul de maşină, fericit, cum ar trebui să fie un copil de trei ani.

Gabby observă că ochii lui Jackson erau înlăcrimaţi. Vocea îi tremura când vorbi:

-Mulţumesc, Luc! O să-l iau cu mine în Connecticut, deci va fi cu mine la masă de Ziua Recunoştinţei.

- Bine, zise Luc, neştiind că fusese modul delicat al lui Jackson de a-i spune că nu avea să mai fie în preaj-

¹⁰⁹-Ar trebui să-i dăm un nume.' Întrebă Jackson, încă întors cu fata spre Luc. Tom. Nu Tom!

1 , „ în ioacă, apoi scutură tarfuria dm nou.

Jackson cu voc a.njoarf F>o ^^ ^^

Cred ca are la fel de mu.

Luc chicoti din nou. !> apoi.

-Mama, mi-e foameeee.

-Când ajungem acasă, mami trebuie să discute **cu** Jackson mai întâi. Poți să-i arăți bunicului creațiile tale și să te ulți un pic la televizor până gâtesc eu.

Ajunseră acasă și-l găsiră pe tatăl ei plimbându-se pe alee, îmbunătățindu-și rezistența.

-Vino când ești gata, îi zise Jackson, apoi se lăsă pe vine și-i atinse nasul lui Luc. Luc, îl iubesc pe Broscoiul Curcan. Mulțumesc!

Se ridică și se duse la apartamentul lui, în timp ce ca îl luă de mână pe Luc și îl conduse în casă, sperând să se ocupe repede de el.

De cum Gabby intră în apartament, Jackson o luă în brațe și o strânse. Fără sărutări, fără cuvinte, doar o îmbrățișare mare, prin care clar căuta alinare în loc să o ofere.

O dorea inima, și nici măcar nu știa ce se petrecuse. Știa că ceva îi frânseze spiritul. Ceva suficient de important să-l facă să plece de lângă familia lui și poate suficient de important să anuleze tot ce muncise din greu să accepte.

Stomacul o ardea pe Gabby în timp ce neliniștea și vinovăția i se prelingeau prin vene. De ce ajungeau oamenii să se rănească unii pe alții? Familia lui, Alison, Noah, mama ei și așa mai departe. Tânjea să-l liniștească pe Jackson, dar el o văzuse prea repede ca pe o altă persoană care-l dezamăgea.

- Orice s-a întâmplat, orice se va întâmpla, trebuie să ai încredere că totul va fi bine, Jackson. Cu toții ne vindecăm cu timpul și fiecare zi este o altă șansă să o luăm de la capăt și să fim fericiți. Gabby îl mângâia pe spate și pe cap. Orice s-a zis la terapie, mi se pare că familia ta te iubește foarte mult.

- Mă iubește? Jackson îi dădu brusc drumul. Sincer, încep să cred că nimeni în afară de tine nu știe ce naiba înseamnă cuvintele astea.

« Inseamnă? Poate că este o state de a fi - afecțiune, ect, îngrijorare, ammt.ri, prietenie tot ce simți în gtură cu o alta persoană, totul strâns în inima ta.' »

Ofaci să para un fel de capriciu. De parcă nu există «ligații sau angajament. Se îndepărtă, cu fruntea ridară. Eu nu sunt de acord. Iubirea este o alegere. Un act. » promisiune «e care o faci în fiecare zi. Și iubirea nu mințe. Iubirea nu trădează. Iubirea nu renunță când lucrurile se îngreunează.

Gabby își înghiți nodul din gât. Cu cât el vorbea mai «ult, cu atât ea deveni mai sigură că decizia ei avea să fie lovitura de grație pentru el. Dacă ar fi mâncat ceva la prânz, acum sigur ar fi vomat.

-De ce nu-mi spui ce s-a întâmplat, ca să înțeleg de ce ești rănit?

Jackson se plimba prin cameră. Ea se ridică, aștep- tându-l să vorbească. Când în sfârșit termină de înșiruit evenimentele ce se petrecuseră la terapie, greutatea angoasei umplea camera. Plimbatul lui continuu aproape că o amețea în timp ce încerca să țină pasul cu vorbele lui, să înțeleagă cine ce făcuse. Cum putea ea să îl facă să accepte toate astea când și ea urma să îi dea vești care lui nu aveau să îi placă.

Pe moment, o preocupau gândurile ei asurzitoare, ceea ce o făcu să nu-și dea seama că el în sfârșit se opri din mers. Se opri pur și simplu. Nu se mai plimba. Nu se mișca deloc. Stătea la fereastră, uitându-se afară, la nimic în mod special.

Ținând cont de starea ei de sp.r.t., nu-și putea ima- gina haosul din interiorul lui. Traversă spre el și își p*.
trecu brațele în jurul taliei lui și * s.r*j.n> obrazul de trecu brațele .n
așa pentru totdeauna,
spatele lui, Jmrfu* lim nou din viața ei .n

Împotriva lui Jackson nu deveni rigid, dar nu se întoarce imediat. Când în sfârșit o făcu, o sărută. Nu sărutările infometate, pasionale, pe care i le dăduse înainte, nici cele tandre, iubitoare, de care se bucuraseră așa des. Erau sărutări furioase. Sărutări menite doar să-l distragă, Accste sărutări dureau - nu din cauza asprimii, ci pentru că o făceau să îi simtă suferința.

El se opri brusc, cu o expresie îndurerată. Înainte ca el să plângă în fața ei, ea scîntîse și-l îmbrățișă din nou. Știa că el era mândru și nu ar fi vrut ca ea să-l vadă prăbușindu-se. Dacă plîngea pe umărul ei, se putea preface că ea nu știa cât de mult suferea el.

-Îmi pare rău! murmură el.

-N-ai de ce. Ea îi mîngîie părul. Să nu-ți pară niciodată rău că ai o inimă, Jackson.

El oftă în brațele ei și apoi se desprînse.

- Nu știu ce să fac cu toate astea.

Gesticula de parcă ținea o mare greutate în fața pieptului.

- Nu te va ajuta dacă fugi.

Gabby își strânse imediat buzele, dorindu-și să fi tăcut și să-l fi lăsat să vorbească.

El își frecă fața înainte de a vorbi.

-Știu că ce a făcut tata nu are legătură cu mine. Dar a fost dispus să ne destrame familia, deci într-un fel a avut legătură și cu mine. Sincer, știam că e un nememic rece, dar niciodată nu l-am crezut diabolic. Și cel mai rău - vocea i se poticni - este să știu că mama a intrat în mormânt umilită și cu inima frîntă. Cum să îl iert pentru asta, când mi se face greață doar gândindu-mă?

-Îmi pare așa rău!

Gabby se îmbrățișă, neștiind ce altceva ar putea să facă sau să spună.

-Și, peste toate sentimentele astea, mă urăsc pentru că i-am obligat să dezvăluie acel secret. Eu am distrus ultima dorință a mamei mele și, î, același timp,

A

t-o P* C^{nt} să despre tot rahatul ăsta. ^{ig} nbiqegoist, că nu pot să suport.

Își acoperi ochii țud« și „a îl auzi luând o gură de aer. În tot acest

^” „navi’d ne-a protejat, cum a cerut mama. Singura litfP* ^{rin} care pot să-i onorez dorința acum este să nu c»^{te} P¹ să fie distrusă familia. Dar, Doamne, cum pot P^de-a face cu Janet? O urăsc. O urăsc! Este la fel de , ca Alis^o”.

Isi Șterse o lacrimă de pe obraz. Gabby îi atinse umărul.

.Vorbește cu David! Sunt sigură că și el a trecut prin ^{ate} aceste emoții.

Poate să te ajute să faci față. Știu à el vrea să facă asta, Jackson. Și acum,

că știi de ce a plecat, poate că în sfârșit îl poți ierta.

Jackson se uita la ea. Ridică din umeri, încuviințând „sor din cap, ceea ce ea luă drept un semn bun.

-Bănuiesc. Adevărul este că nu știu cum să fac asta treaz. Dumnezeu mi-e martor că acum aș VTea să beau ceva. Ar fi mult mai ușor să dorm decât să am tot zgomotul ăsta în cap. Slavă Domnului că te am pe tine, ca să nu pierd controlul.

Ea încremeni. Comentariul lui nu era o surpriză, dar chiar și așa o deranja. O senzație de déjà-vu o făcu să fie furioasă pe el pentru că o puneă în situația asta, așa cum mama ei făcuse de atâtea ori. Transferând cumva asupra ei responsabilitatea de a-l ține treaz.

În toate aceste săptămâni se descurcase așa bine să își ascundă poftetele, că ea se conștinse singură că problema lui cu băutura nu era o problemă reală. Dar, privindu-l acum, își dădu seama de adevăr. Terapeutul lui avusese dreptate. Nu era pregătit. Și ea nu era în stare să-și crească băiatul, să se ocupe de afacerea ei, să ^{se} lupte cu Noah și să preia

responsabilitatea de a-l supraveghea pe Jackson pe durata recuperării, lui. Deși dureros, el îi confirmase decizia pe care știa că trebuia să o ia.

-Jackson, nu o să-ți placă asta, dar trebuie să o ^{scrii} și să-ți pui

177 *Imuie Beck*

măinile în solduri.

-Ce să spui? Întrebă el, cu ochii mari.

-Tatăl tău nu era nevoit să mărturisească. A făcut doar pentru că tu ai zis că ai nevoie de asta și că poți să-ți faci față. A făcut-o ca să te ajute, așa că acum tu trebuie să-ți ții cuvântul. Au venit cu toții aici pentru tine. Cu toții au de-a face cu aceleași adevăruri ca și tine. Acum depinde de tine să-ți dai seama cum să treci mai departe așa cum ai promis, fără băutură și fără să te bazezi pe mine să te opresc. Trebuie să înveți să ierți, să ai încredere și să-ți accepți pe toți cu tot cu defectele lor, așa cum ei te iubesc și te acceptă cu ale tale.

- Defectele sunt una. Astea sunt minciuni!

- Nu toate minciunile sunt egale. Dacă David n-ar fi descoperit niciodată aventura, mama ta ar fi spus vreunua dintre voi? Ai fi așa furios pe ~~ea~~ dacă ar fi ținut private problemele din căsnicia ei? Și David nu a mințit A păstrat o promisiune. Dacă tu alegi să o vezi ca pe o minciună, atunci măcar recunoaște că a fost una menită să te protejeze. Următorul lucru spus de Gabby avea mai mult de o semnificație, nu că Jackson ar fi știut asta. Aș face orice - orice - să-l protejez pe Luc și sper că nu trebuie să-mi justific în fața lui - sau a oricui - fiecare greșeală pe care am făcut-o vreodată doar ca să-mi dovedesc iubirea. Suntem cu toții oameni. Am rănit oameni intenționat și neintenționat. Dar asta nu înseamnă că nu-i iubim. Cine te-a pus pe tine să judeci păcatele oamenilor? Lasă asta în seama lui Dumnezeu! Sincer, dacă te aștepți la perfecțiune, nu vei fi niciodată fericit.

-Nu mă aștept la perfecțiune. O prinse de mâini. Tot ce vreau este ca oamenii să semene mai mult cu tine.

-Cu mine?

Inima îi bubuia, știind că era pe cale să cadă de pe piedestalul pe care o urcase el.

A

Da, ca tine. Sinceră, hună și directă. O cuprinse

'^hiiei se umplură de lacrimi înainte să le poată opri.

„Nu sunt așa curajoasă.

‘.Sigur că ești. Zâmbi pentru prima dată în toată du- pă-amiaza. De ce te face asta să plângi! Ea își mușcă limba, inspirând cu înghitituri mici Nu-s chiar așa curajoasă. Cel puțin/nu când vine „jrba despre Luc.

-Ești grozavă cu Luc. Uite cum ai întâmpinat maternitatea cand alte alegeri ți-ar fi făcut viața mai ușoară

O îmbrățișă strâns, lăsând deoparte propriile necazuri în vreme ce încerca să o liniștească.

-Il iubesc, Jackson. Mai mult decât orice... sau oricine. -Normal că-l iubești. Se uită la ea cu atâta afecțiune, încât ea își dori să dispară.

- Oh, Doamne, jackson, mi-aș dori să avem mai mult timp... eu... își lipi palma de frunte; pieptul îi era încordată. Îmi pare rău!

- Pentru ce?

-Noah mi-a dat niște acte în dimineața asta. Se aplecă pentru o secundă ca să-și tragă sufletul. Vrea să stabilească paternitatea.

-Și? jackson ridică din umeri. Știi că-i tatăl lui Luc, corect'

-Sunt confuz. Înclină capul. 1* «4 asta mare scofală? - Eu n-am trecut numele lui Noah pe certificat pe* tru că nu eram căsătoriți. Legal, nu eram obligată să-i recunosc paternitatea. Dar acum vrea să facă asta oficial,

ca să poată cere custodia.

178

/amic Beck

-Nici un judecător nu-l va lua pe Luc de lângă tine, Gabby. Dar, dacă Noah vrea în sfârșit să consolideze relația cu fiul lui și să aibă vizite regulate, nu-i mai bine asta pentru Luc pe termen lung?

O uimea reacția lui Jackson când venea vorba despre drepturile taților.

-Nu înțelegi. Nu-i vorba despre Luc. Este un joc de putere. De la acuzațiile mamei mele, te-a verificat. A aflat despre procesul tău și acum te-a etichetat ca un bețiv violent. A vorbit cu un avocat și crede că-l pun pe Luc în pericol pentru că tu ești prin preajma mea și din cauza apariției mamei mele.

Expresia lui Jackson se schimbă de la confort la ceva distant, dar ea insistă:

-Eu știu că nu-i adevărat. Ești minunat cu Luc. Dar Noah este din Winhall și este un polițist pe care majoritatea oamenilor îl plac. Eu am fost o mamă adolescentă cu o mamă dependentă de droguri - una pe care ca o proastă am invitat-o recent înapoi în viața mea. Noah va zugrăvi întreaga situație mult diferit decât este.

Corpul ei se înmuie.

-Mi-e frică, Jackson. Mi-e teamă că va convinge un judecător că nu-s potrivită. Pur și simplu, nu pot să risc asta. Cine știe, poate că Noah se va folosi și de atacul cerebral al tatei să arate că întreaga situație a noastră este instabilă. Se uită la Jackson, ale cărui emoții nu le putea discerne. Tot ce știu este că, dacă noi nu suntem împreună, el nu va insista cu asta. Tu pleci oricum în câteva zile, deci... Făcu o pauză, neștiind cum să-și termine gândul. Cum să spună că i se părea destul de inutil, pentru că relațiile la distanță erau grele chiar și fără toate poverile pe care ea și Jackson le aveau între ei. Urâsc toate astea, dar îmi e prea teamă să risc. N-aș putea trăi cu cel mai rău scenariu dacă lupt și pierd.

-Ai vorbit cu un avocat? o întrebă Jackson
Nu îi**.

lumina un pic. _ %lu te agita pana canil un avocat nu evaluează
'nintările lui Noah. Eu nu cred că vreun judecător ^{la} lua pe Luc din
căminul lui. Și apoi, eu nu sunt vio- n ^ nu beau-

_ Dar vrei sa bei. ga își mușcă buza.

, Poftim? zise el, ridicând din sprâncene. .Cu puțin timp în urmă, ai zis că ai nevoie de o băutură și că eu sunt singurul lucru care te oprește. Dacă n-aș-fi fost prin preajmă? Te-ai fi dus la un bar? Este multă presiune pe mine. Nu pot să fiu singurul lucru între tine și alcool. Este prea mult. Am trăit o dată așa, făcându-mi mereu griji că poate am declanșat o ieșire impulsivă. Nu pot să o fac din nou. Nu-i corect față de mine și nu-i corect nici față de Luc. -Gabby, eu nu mă refeream *ai* litterom. Jackson întinse mâinile.

-O spui acum, dar am auzit-o în vocea ta și am vă- zut-o în ochii tăi. Disperarea aia. Am auzit ușurarea din vocea ta când ai zis că te bucuri că mă ai pe mine, să te opresc. Poate că, dacă nu aș fi avut de-a face cu mama mea în toți acei ani, aș simți diferit. Nu știu. Stiu că trebuie să mă dedic 100% fiului meu. Nici unul din noi nu va fi fericit dacă eu trebuie să-mi fac griji că tu nu poți să faci față unei zile grele fără să bei sau să mă tem în fiecare săptămâna ca Noah face planuri să-l manipuleze pe Luc pentru ca vrea să te scoată
^alon dădu înapoi, cu brațele încrucișate.

„Srrarfi'trebuit să-i ascultăm pe terapeutur . Poate **ca** ar r

(imp te

aduni. Să rezolvi

„Nu ai răzbi și să stai mai mult timp fără beUnainte de a te impli cu mine sau cu oricine. O furnica nasul de la lacrimile adunate în gât. Cred că, din moment ce pleci, ar trebui să ne despărțim pentru moment, ca eu să-l por proteja pe Luc și ca tu să te vindecî în mod corcct. Poate în șase luni sau cam așa putem să vorbim și să vedem...”

Singura reacție fizică pe care o observă fu o ușoară zvâcnire în maxilarul lui. Nici o explozie de furie, slavă Domnului! Nici rugăminți. Nici lacrimi. El se întoarse din nou, uitându-se pe geam. Umerii îi căzură. Aerul din cameră păru brusc mai rece.

- Lui Luc îi e foame, zise el fără să se întoarcă. Ar trebui să te duci să pregătești cina pentru el și tatăl tău.

Nu era replica la care se așteptase ea.

- Jackson, mă sperii un pic. Se apropie de el. Vorbește cu mine! La ce te gândești?

El rămase închis.

-Mă gândesc că ar trebui să pleci.

-Mi-e teamă să te las. Nu vreau să bei.

-Cred că tocmai am stabilit că asta n-ar trebui să fie preocuparea ta.

Gabby se apropie de el, îngrijorată de acel ton plat al vocii lui și de faptul că nu se uita la ea.

-Putem termina discuția asta după cină?

- Nu cred, zise el, clătînând din cap.

-Măine, atunci?

-Nu.

-Jackson, nu mi-e ușor. Este ultimul lucru pe care-l vreau. Se întinse să-i atingă brațul. Te iu...

-Nu. Nu spune acel cuvânt! Doamne, sunt așa sătul de oameni care rostesc acel cuvânt, dar nu-l susțin. Își încrucișă brațele și privi spre picioare, încă întors cu spatele. Pleacă, te rog!

Gabby își șterse lacrimile de pe obraji și coborî scările poticnindu-se.

Ridică privirea la geamul lui, dar nu-i văzu silueta urmărind-o. Își șterse nasul ce-i curgea și țâșni spre casa ei.

pintre sutele de imagini pe care le avea cu jacobson. doar să spere ca ultima nu avea să fie cea cu bărba-

doar »<• ■>k..... „ «vca sa fie ces

j^ pjetrit pe care tocmai îl lăsase în urmă.

capitolul 20

Jackson se strădui să nu se ducă la geam. Să nu o vadă cuta dispărea din viața lui. Să nu admită cea mai nouă pură din inima lui.

Stătea la masă și își lipi fruntea de blatul rece de lemn al mesei, amintindu-și când ea îi promisese să-i fie alături, chiar în această cameră. Dar la primul uet ea cedase. Il abandonase, ca alții în trecut. Nici măcar nu sunase un avocat mai întâi, să afle dacă amenințările lui Noah erau credibile. Nici măcar nu-i ceruse ajutorul lui Jackson. Ca să nu mai menționeze că îi trântise asta după ziua lui jalnică.

Efortul depus de el în ultimele cinci săptămâni părea o risipă totală de timp. Revelațiile zilei demolaseră ce pași credea el că făcuse în terapie și cu Gabby.

Îl dureau capul din cauza gândurilor intransigente ce i se loveau de craniu. Senzația de izolare - ceva ce crezuse că eliminase cu Gabby - era cea mai zgomotoasă. Se așeză, din nou singur, fără nimeni cu care să vorbească.

-Măi să fie! Ia uite aici! Folosindu-și telefonul, Noah îi făcu o poză lui

A meritat riscul

TXI

Jackson ținând băutura. Mersi, amice! N-aș fi putut cere o dovada mai bună. -Du-te dracului!

Jackson se uita la paharul cu whisky. Ce mat conta? Gabby îl părăsise. Toată lumea continua să-l prese- - J n™.p 1 se părea că-și pierduse și mai ze să cedeze cu Uoug. if

mult familia. e» băutura aia, să sărbă-

Poate ar t r e b u ă > r In clipa lu ^

torim faptul ca uaDoy

va vedea poza asta po», n-ai decât. Pentru

-E prea târziu, așa mine nu contează.

Noah înclină capul, de parcă încerca să-și dea seam, ' dacă

Jackson tocmai îl mințise.

-Ah, da?

În mod normal, atitudinea arogantă a lui Noah l-... ț enervat pe

Jackson, dar acum era preocupat de alte găj duri. Se gândea la Luc, o victimă inocentă în mașinațiile' tatălui său. Naivul băiețel care îl acceptase complet pe Jackson și îi oblojise o mică parte din inimă. Se gândi la Vivi și bebelușul pe care urma să îl aibă în primăvară. cât de mult voia să facă parte din viața acelui copil când acesta avea să vină pe lume. Se gândi la copilul p_ care ar fi putut să-i aibă deja și la copiii pe care-i voia într-o zi ceea ce nu avea să se întâmple niciodată dacă nu învăța cum să se controleze și să facă față suferinței.

Combinatia de gânduri îl făcu să împingă whisky-ul peste bar.

- Mersi, Noah! zise Jackson, ridicându-se de pe scaunul său.

-Mersi? chicoti Noah.

- Da, mersi că m-ai urmărit și că m-ai spionat. Că ai fost

așa un nemernic. În felul tău ciudat, tocmai m-ai oprit din a face o mare greșeală.

Jackson aruncă 12 dolari pe bar.

- Eu sunt nemernicul? Noah își dădu ochii peste cap. Tu ești

cel care are o problemă cu băutura.

- Da, bănuiesc că așa este. Dar nu eu sunt cel care și-a

părăsit iubita însărcinată. Nu eu sunt cel care nu s-a dus la spital să fie martor la nașterea fiului său. Nu eu sunt cel care a neglijat să-și sprijine fiul timp de trei ani. Și nu eu sunt cel așa disperat și nesigur încât să recurg la amenințări și intimidare pentru a controla o femeie față de care deja am greșit în asa multe feluri. Jackson zâmbi la fel de arogant ca Noah. E doar vina ta. Acum, mă scuzi, am de făcut niște bagaje.

- Ai grijă să nu dea ușa peste tine când ieși!

Noah se așeză pe scaun și-i făcu un semn lui Tess

Meritat riscul

.făcu doi pași, apoi se opri și se întoarse. « P[^]C. GabbyV « avea nevoie de mult mai Ajutor cu Luc pana ,și revine tatăl ei. Fii bărbat

final și implică-tel i[^]ckson plecă și nu se opti până la masina lui înCtase L la asfințit, dar acum toate urmele soarelui dis-

V³„Prin parcare neau frumcle uscate. Inspiră >1 tece și cutat, simțindu-se un pic mai bine că ^istase tentației în ciuda celei mai proaste zile din ul- ,ima<^m<^ ,

se întoarse la apartament gândindu-se la următorii pași. Lucrurile pe care ttebuia să le facă pentru a-și face „ama mândră și a merge mai departe cu viața lui. „Pași mici”, se gândii. Fă bagajele, du-te acasă, dormi! Lucru- rile astea le putea face - cu gteu - dacă nu se gândea la lucrurile importante.

După ce își făcu bagajele, se gândi să plece fără să-și ia rămas-bun. Se uită pe geam la căsuța de peste drum și nu își putu mișca picioarele. O știa pe Gabby de mai puțin de șase săptămâni, dar ea îl schimbase fundamental. O iubea, chiar dacă nu rostise niciodată cuvintele. În ciuda faptului că ea nu fusese la fel de curajoasă cum o crezuse el, nu-și putea nega sentimentele și nu putea pretinde că nu-i înțelegea îngrijorările întemeiate.

Ar fi greșit să-i ceară să trăiască mereu cu teama abstinence, 'lui și să rîște siguranța fiului ei. Cinismul , • . „ rîng e cu timpul lumina din ea, iar

lui cu siguranța ar sunge^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^

el s-ar ur, pentru asa ^ ^ un rău nou obligat sa plece în ^ jintr-un căle, și scrisse un bi- Rupse o foaie s ^ ^ ^ chelle apartamen- let, pe care-l lăsa P<: ^ acol”, uitându-se la el cu tului. Broscoiul ^ foony se umeziră ochii când ochit lui bulbucăți- mîr A lui Luc chicoteala lui. * țși aminti chip”1&”1

Deși Broscoiul Curcan avea să fie o amintire <Ju_{ter} nii-l putea abandona. ,adl.

Jackson se mai uită o dată în jur, memorând fi, detalii al camerei. O cameră în care învățase să din nou. Să iubească din nou. i iPhone

Poate că astăzi acele speranțe și inima lui uat reau, dar mâine urma să aibă o altă șansă să o ia la f* capăt. Chiar dacă Gabby nu putuse să-i fio alături, e, \\ învățase asta.

Se uită la ceas. Dacă pleca acum, până la 10.00 avea să fie acasă. Primi un mesaj. Se uită reticent la cl.ij, val de tristețe trecu peste el când citi că mama lui Hank care suferea de Alzheimer de ani buni, murise în această seară. Jackson nu trebuia să-și imagineze suferința imensă pe care o simțea prietenul lui în seara asta. Poate că nevoia de a participa la înmormântare și de a-l sprijini pe Hank erau un alt semn că sosise momentul să plece din Vermont.

Știind unde trebuia să se ducă, le trimise un mesaj lui David și lui Cat, să le spună că era bine și că se întorcea acasă. Apoi, fără fast, stinse lumina și închise ușa la ceea ce ar fi putut să fie.

Gabby deschise ochii umflați, dorindu-și să nu fie dimineață. Era epuizată și confuză după o noapte agitată. Seara trecută, la scurt timp după ce primise poza lui Noah cu Jackson cu un pahar în mână, văzuse mașina lui Jackson plecând.

Voia să creadă că Noah trucasе poza sau găsisе vreo poză veche pe Instagram, dar recunoscuse interiorul de la Mulligan's.

Până la ora 22.00, Jackson nu se întorsese, așa că ea se dusese la apartament să-l aștepte. Când îi găsise biletul și își dăduse seama că el își strânsese toate lucrurile și plecase, i se tăiasse respirația.

„Văd că vreau să merg la noaptea ei acum, ridică biletul lui Gabby,

Mulțumesc că mi-ai fost prietenă când aveam nevoie de asta și că mi-ai amintit că încă există lucruri în viață pentru care merită să lupt. Deși înțeleg de ce nu putem fi mai mult decât o amintire dragă, mereu fi în inima mea. Ai grijă de tine și de băiatul tău și să fii fericită!

Cu dragoste, Jackson

P.S.: Spune-i lui Luc că l-am luat pe Broscoiul Curcan într-o aventură.

Noi lacrimi i se adunară în ochi, iar gâtul i se strânse. Lipi biletul de piept și se rostogoli pe o parte, având membrele îngreunate de suferință. Pașii lui Luc răsunară înainte ca el să intre în camera ei și să rupă tăcerea. Se cățăra în patul ei. -Mama, de ce plângi? Gabby își șterse lacrimile.

- Am avut un vis urât. Dar o să mă simt mai bine dacă mă iei în brațe, amice.

Luc îi făcu fericit pe plac și se culbări lângă ea. Ea îl ținu strâns, mângâindu-i părul și inspirând mirosul dulce al pielii lui. Nimic nu conta mai mult ca el, nici măcar inima ei frântă.

Și-ar fi dat viața ca să-l protejeze așa a, d ca a renunța 9>diuuu ■ trebuia să-l plătească pentru

la Jackson era prețul pe care îl trebuia să-l plătească pentru

ca Luc să „gădica Jackson bea din nou, oricum trebuia să facă. Și a»„J trebuia să-și ia „măg“ „măg“atâ! o rug» Luc.

- Mama, putem să f cem ncll.cmt

... se supune din nou aceluși chin. „„„ , „rlir3 Kil^ful

- Ciocolată sună perfect, rtGabby se ridică din confortul păturilor ei și țș

184

/amic Beck

papucii.

Luc o luă înainte, strigându-și bunicul. Astăzi părea J altă zi normală din viața lui. Ea spera că băiatul nu avj să reacționeze rău la absența lui Jackson sau măcar n mai mult de o oră.

Când ajunse în bucătărie, tatăl ei îi pusese deja l,j Luc un castron cu cereale și pusese de cafea. Fluiera l și își pregătea un ou. Pașii mari pe care-i făcuse cu l terapia în ultima săptămână îi îmbunătățiseră mult dispoziția. Se aștepta să i se permită iar să conducă din clipă în clipă. Fără ajutorul lui Jackson, acea clipă nu ar fi putut să vină așa repede.

- Familia Wilson va veni în seara asta pentru week- end, așa că ai grijă ca Jackson să dea drumul la căldură și să le lase lumina aprinsă. Tatăl ei băgă pâinea în prăjitor și sparse un ou în tigaie.

-Jackson a plecat, tată. Nu se putea uita la el. Dar o să mă asigur că se rezolvă.

-Jackson a plecat.'

Buza de jos a lui Luc ieși înainte.

- Da, iubire. Gabby se așeză lângă Luc și îi netezi părul. A trebuit să se ducă acasă, dar l-a luat pe Broscoiul Curcan cu el.

- De cel întrebă Luc.

Gabby inspiră și își mută ochii de la el și de la privirea întrebătoare a tatălui ei.

-Era aici doar în vacanță. A trebuit să se întoarcă acasă, la familia și la munca lui.

-Cât timp, mama?

Luc luă o lingură plină de cereale, jumătate din ele căzând din lingură pe masă.

-Mă tem că mult timp.

vecea lui Cabby se frâme Din fericire, tatii ei nu endicnu « * mar,

ci pleca de la masa.

Credeam căJackson va fi aici săptămânii zise ei într-un final, întorcandu-și oul.

*,9a răzgândit.

^ se ridică de pe scaun și își plie ana "m masina de ,pălatvase. _Ce s-a întâmplat?

-Noah. Vocea i se frânse Noah „ apucat să întocmească actele pentru custodie. Doamne, dacă te-as fi ascultat și nu aș fi răspuns scrisorii de la mama, ea n-ar fi venit niciodată, și Noah nu ar fi bănuit nimic despre trecutul lui Jackson.

Desigur s-ar putea a trecutul lui Jackson să facă din nou pane din prezentul lui. Cm ce ea nu voia să creadă sau să împartă cu cineva, nici măcar cu tatăl ei.

- Știu că n-am fost înțelegător cu relația ta cu Jackson, dar doar pentru că mi-am făcut griji că vei fi rănită.' Părea o relație condamnată dintr-un motiv sau altul. Ochii tatălui ei deveniră duri în timp ce își ungea pâinea cu unt. Dar să-l ia naiba pe N'oah Jefferson! A mers prea departe. Trebuie să ne dăm seama cum să-l împiedicăm să te mai amenințe așa pe viitor. Altfel, o să înceapă să-l folosească pe Luc pentru a te face să joci ca o marionetă până când va obține ce vrea.

-Ce vrea el este o a doua şansă. Gabby se încruntă. Pretinde că vrea să fim o familie adevărată.

Tatăl ei miji ochii, dar, înainte să rostească ce ar fi putut să fie o altă serie de insulte, se stăpâni. Într-un final, întrebă, -Tu ce vrei? M i n am refect. Altatul tatălui ei avea o . Nu la asta l m*m notă solemnă. Candva l ai f șansă să se reaprinda acele vecni

-Cum pop¹⁴ mă întrebi asta?

Cabby se sprijini de Mat.

.Pentru că sunt pe lume de destul de mult ti_{mp} ctiu că iubirea

nu-i niciodată rațională. Și ^ ce am fost dispus să-i iert mamei tale ani buni' O îmbrățișa. N-ar trebui să-ți trăiești viața singură sau aici cu mine. Meriți să fi. iubita și fenc.ta. Poate să mai f_u copil. Asta-i un oraș mic, și nu-s așa mulți hărbari singuri de vârsta ta. Noah era tanar, plin de el și ^{proba} bil speriat pe vremea aia. Nu-l iert sau nu scuz pros_j, pe care o face acum, dar este tatăl lui Luc. Dacă decizi să încerci de dragul lui Luc, te voi sprijini.

Ea se desprinsese și îi dădu farfuria cu micul dejun.

-Nu vreau să fiu singură, dar niciodată n-am să mă mulțumesc cu cineva care m-a abandonat când aveam mai mare nevoie de el. Pentru un tip care a umblat din floare în floare, a fost cam cu toate fetele pe care le știu eu. Nu, tată, nu-mi mai place de Noah, cu atât mai puțin să-l iubesc.

-Mi se pare corect. Eu doar am vrut să fiu și«ur. Se așează în sfârșit și își începuse micul dejun. După ce mănânc, o să sun un avocat să vedem dacă are vreo șansă Tatăl ei avea încredere în sistemul legal, dar Gabby văzuse destule știri să știe că se greșea la fel de des cum se proceda corect. Și apoi, Noah nu ar fi insistat cu toate astea dacă avocatul cu care vorbise nu ar fi crezut că avea o șansă.

-Tată, abia ne putem plăti facturile, darămite să mai irosim banii pe avocați. Ea își trecu mâinile prin păr. între îmbrăcături, el zise: - Uabby, nu ne permitem să nu cheltuim bani pentru * vă proteja pe Luc și pe tine de prostiile lui Noah. duc n^T₁ 3m timp să ^{te} contrazic. Trebuie să-l Vorhi k'rădiniți și apoi să mă apuc de muncă, vorbim mai târziu! .

Și sărută tatăl pe obraz și se duse să-l ia pe Luc.

fiabby ^{telefonul} ^ Pă ^{ce} se uitase pentru a trei- ^{ici} oară la imaginea cu Jackson privind la paharul lui ^whisky- Regreta ultimele două amintiri cu el - poziția rigidă a spatelui lui când ea plecase din apartament'și privire* deprimată, fermecată din po:ă. Blestemata aia zepoză o înnebunea de aproape 24 de ore.

Nu putea să stea fără să afle ce se întâmplase. Faptul <ă Jackson plecase fără să o vadă dovedea că nu voia să mai audă de ea și ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă, dacă el ar fi fost dispus să discute cu ea, ar fi fost să-l întrebe despre băut. Fără vreo altă opțiune, pe la jumătatea după-amiezii trecu pe la Tess pe acasă.

Vizita ei neplanificată avea să o șocheze probabil pe prietena ei aproape la fel de mult cât o surprindea pe Gabby, dar nu putea să meargă mai departe până când nu primea un răspuns de la cineva în care avea încredere.

-Gabby? Tess privi în jur când deschise ușa. Ce s-a întâmplat?

- Poveste lungă, Tess, răspunse ea. Pot să intru.'

- Sigur. Tess îi făcu semn să intre, iar Gabby se așează pe canapea. Făceam o listă pentru Ziua Recunoștinței. Mama are nevoie de ajutor anul ăsta, deși și tu, și eu știm că eu nu-s bucătăreasă!

Gabby zâmbi, deși Ziua Recunoștinței nu prea o interesa acum.

- Nu stau mult. Am o întrebare... despre Jackson. Tess se așează pe un scaun și își puse picioarele pe un taburet.

- De ce nu-l întrebi pe el?

- A plecat, și mă îndoiesc că vrea să auda de mme. Gabby își încreți nasul.

Tess se aplecă în față, interesată. Adora bârfele, dar Gabby nu dorea să fie subiect de bârfă pentru oraș. -A rrebuil să se întoarcă la viața lui, și Noah a provj cat niște necazuri.

-Cred că Noali te vrea înapoi - sau cel p_u,tj_u as umblă vorba.

Tess zâmbi insinuant.

„Așa umblă vorba.” Că-i plăcea sau nu, v_i,t_u l_uj Gabby avea să fie discutată de oameni cu sau fără consimțământul ei.

- Nu mă interesează ce vrea Noah. Și n-aș prea vrea să încep o discuție despre tot acum. Eu am venit de f_{apt} să te întreb dacă Jackson a băut sau nu azi-noapte.

Gabby își ținu respirația.

-Nu a comandat root beer, dacă asta întrebi.

Tess ridică din sprâncene.

- Noah mi-a trimis o poză cu Jackson ținând un pahar cu whisky. L-a băut?

-Ah... deci *root beer* nu fusese pentru că avea chef de ceva dulce, nu-i așa?

Tess își înclină capul. Gabby rămase tăcută, nedorind să împărtășească secretele lui Jackson.

-Tess, te rog, spune-mi adevărul!

Gabby se uita la mâinile ei, fiindu-i teamă să audă adevărul.

Prietena ei se lăsă pe spate, oftând.

- Nu pot să jur că n-a luat o gură, dar, când a plecat, paharul era plin.

Gabby oftă ușurată.

- Mulțumesc! Asta speram să aud.

- Mi se pare destul de ȳrelevant acum, dacă a plecat.

Tess ridică din umeri. Cuvintele ei o loviră pe Gabby

ca un pumn în stomac.

-Mie tot nu-mi vine să cred că a plecat fără un cuvânt. Sigur, știam de la bun început că va pleca până la urmă. Poate așa a fost mai bine... să nu o prelungească? Dar nu mă simt mai bine. Mi se pare neterminat. Gol. Cel puțin, așa simt eu. Bănuiesc că va reveni destul

„ând la ¹⁰ normală, care sigur este mai inci- Je”. J_ucât orice se petrece pe aici. ¹⁰H<t>”- orice loc cred că este mai incitant tlecăt ăsta Tess răs_e, iar Gabby fu de acord, t_uica lor comunitate avea un anumit farmec și ofe-

siguranță, dar, fără Jackson, aerul rece era mai ti- Z. Soarele strălucea prea tare. Copacii fără frunte aveau înfățișări de rau augur, ca niște gardieni ai unei închisori-

Ar trebui să plec. Trebuie să-l iau pe Luc și apoi să pregătesc cina. Ah, ce viață fascinantă am!

-Măcar o vreme, a fost ceva mai interesantă. Este mai mult decât pot spune eu. -Adevărat.

Gabby știa că ar trebui să fie recunoscătoare pentru cele câteva săptămâni petrecute în brațele solide ale lui Jackson. Chiar flatată de faptul că el dorise ca relația lor să continue sau cel puțin dorise asta până când ea se pa- nicase și îi dăduse papucii. Regretul o sfâșia pe interior. Avea nevoie de aer proaspăt.

-Ne vedem mai târziu!

Ceasul de lângă pat ticăia în timp ce Gabby își așter- nea sentimentele pe pagina din față ei.

Mamă,

M-am deschis *față* de tine, sperând că am putea *avea* până la urmă un *fel de* relație. Ara mit sa *cred că* în sfârșit ȳ-ai putut controla obiceiul. Gi îți doreai sincer o relație cu mine.

Dar, când tu m-ai desconsiderat dorințele și ai dat buyia beată la

[illegible]

Gabby
Ștergându-și nasul cu mâncarea, Gabby împături bilețul, apoi linse picul și-l închise. Stinse lampa și se culcă sub așternuturi. Realizase primul pas, urmând săfaturile date de avocatul cu care vorbise tatăl ei mai devreme. Acum, trebuia să se gândească la Noah și Luc.

Evident că se gândi la Jackson și la modul în care el apăsese cu fermitate drepturile taților. Și gândii la ce ar putea să vrea Luc, în ciuda faptului că Noah era departe.^{a=99 Dan} ca tată, și li resentimentele pe care când^{Luc ar putea} să le aiibă dacă Gabby nu găsea o cale de a coopera cu Noah.

ti în fata faptului că mereu avea să fie strâns Keftah, închise ochii și începu să facă în minte rele mai pesimiste scenarii.

Domnilor, încheiem repede. După ce fiecare va ^n a aici și aici, vom transfera fondurile și vom închi- je acest cai.

Oliver împine documentele în fața lui Jackson și a lui Doug-
 Refuză să fie văzut de Doug fiindu-se, Jackson jfăș un aer profesional în
 timp ce-n minte fredona melodia Satisfaction de la Rolling Stones. (I era
 gata gândindu-se la cei 35000 de dolari pe care urma să i-i plătească,
 dar el și egoul lui aveau să supraviețuiască acestui iotivri.
 Luna trecută își petrecuse mare parte din drumul de trei ore dinspre
 Vermont spre casă gândindu-se la afacerea lui, la obiectivele sale, la viața
 lui. Se gândise la echipa lui, la sfaturile lui David și ale lui Oliver și la
 părerea lui Gabby despre faptul că mândria lui avea prioritate în fața
 problemelor mai importante.

Cel mai important, acceptase un adevăr inevitabil: nu era decât vina lui. Dacă s-ar fi ocupat de problemele lui mai devreme sau într-un mod mai sănătos, acum nu ar fi fost în această poziție.

Poate că 35000 de dolari însemnau mai mult decât visase el vreodată și îl coste asta, dar reprezentau mult mai puțin decât 100000 de dolari, sumă la care se așteptase Doug. Per ansamblu, avea să cons.dere suma ca fiind prețul pentru n merge mai departe cu planurile lui. Pentru a-și relua controlul asupra «epi sale» s. asupra viitorului său.

- Domnule Kilpatrick, după cum știi, dacă vorbești despre vreunul dintre incidentele care au dus la aceas'g înțelegere, inclusiv despre suma primită, se va considera că încălci acordul și domnul St. James va avea dreptul la o restituire integrală, plus daune.

-Știu.

Doug semnă documentele și le împinse, la f_a Jackson.

Oliver adună hârtiile și vorbi către Doug și către avocatul său:

- Domnilor, dacă doriți să rămâneți aici până când primim confirmarea că s-a făcut transferul, Melissa vă va aduce cafea. Apoi se întoarse către David și Jackson. Poate voi doi preferați să așteptați în biroul lui David?

Jackson încuviință din cap, dornic să scape de prezența lui Doug.

Nu reuși să îi strângă mâna, așa că încuviință simplu din cap către Doug și avocatul său, înainte de a ieși din sala de conferințe.

-Mulțumesc, Oliver! Strânse mâna lui Oliver. Mă bucur că în sfârșit s-a terminat.

- Lasă asta în urmă și bucură-te de Crăciun! Mult succes!

Oliver zâmbi, apoi se duse în direcția opusă față de David și Jackson.

- Mergem?

David făcu semn spre holul din dreapta.

Jackson îl urmă pe David pe un hol lung, cu sticlă fumurie, spre biroul lui elegant. Se așază în fața enormului birou de mahon al fratelui său și se uită la orizontul din Manhattan prin geamul mare. Mirosul de piele și lămâie al biroului din centrul orașului te trimitea cu gândul la bani, iar fratele lui aflat în mijlocul biroului era întruchiparea succesului. Cariera lui David, cu solicitările constante, i se potrivea acestuia. Fratele lui prospera când era provocat mental. Dar Jackson știa că, spre deosebire de tatăl lor,

ului își iubea munca mai mult decât banii sau bi- («Tlaant ori titlurile și pozițiile din comitete.

când își amintea el, Jackson încercase să-l copieze ptăi lui- Dar acum își dădea seama că o făcuse greșit. f_{uc} să-și urmeze propriile valori și pasiuni, Jackson' se ^duise să-și impresioneze tatăl și să se dovedească egal ^ fratele sau sora lui. În mod ironic, libertatea îi oferise o rază de speranță neașteptată pentru a nu-i mai păsa de aprobarea tatălui său. David scoase un plic din biroul lui și i-l dădu lui Jackson.

-Uite cealaltă informație pe care o voiai. Sper să fie de ajutor.

Jackson puse plicul în poala lui și se uită la fratele său. -David, mai am nevoie de ceva. -Orice, zise el, așteptând.

-În ultimele câteva săptămâni, m-am gândit mult la viața mea și la ceea ce vreau. Ce am nevoie. Am hotărât să-mi vând afacerea.

-De ce? David se aplecă înainte. Ai muncit așa mult să o construiești.

Înțelegerea asta are menirea să asigure că poți continua ueaba.

-Știu toate astea, dar voi face niște schimbări mari, și nu le pot face aici. - Ce fel de schimbări?

-Vreau să duc o viață diferită. Una mai liniștită, cu mai puțină presiune - mai puțin din tot. Vreau să o iau de la capăt și să construiesc ceva ce mă face cu adevărat fericit, iar o afacere mare nu mă face. -Unde te vei duce? Jackson ridică plicul.

10000 Bcck

- În parte, depinde de ce scrie aici.
- Cum rămâne cu proiectele tale, cu angajații tăi?
- Există un competitor în Fairfield, Mosley Construction. Are o echipă mică destul de solidă și-i poate absorbi pe oamenii mei și să termine proiectele mele în curs.

Am vorbit un pic cu proprietarul. Trebuie să discut cu clienții mei actuali, dar am nevoie să te asigur că totul este făcut cum trebuie și că sunt compensat corect Jackson își încrucișă picioarele. Im. voi închiria casa cât este scoasă la vânzare. Sper să fie vândută repede, și voi avea o altă sumă de bani de investit.

-Deci vei pleca din zonă chiar când suntem, în sfârșit bine. David oftă, în tonul lui simțindu-se resemnarea! Cum rămâne cu tine și cu tata? Ați făcut progrese?

-Nu prea. Am vorbit scurt cu el, ca să-i spun despre planurile mele, dar va trece ceva timp până când o să-i pot vedea pe el și Janet fără să mă simt groaznic. Jackson încercă să rădă. Vreun pont?

-Mă tem că nu. Eu n-aș fi putut trece peste tot fără Vivi. Ea m-a ajutat să fiu mai iertător. Încerc să fiu vrednic de ea urmându-i sfaturile când vine vorba despre tata. Nu-i perfect și a făcut niște alegeri îngrozitoare, dar de-a lungul anilor a făcut și o grămadă de lucruri bune. Nu pot să șterg binele doar pentru că răul este așa dezagreabil.

- Bănuiesc. Poate că acceptarea va fi noua mea rezoluție pentru Anul Nou.

-Care-i după colț, David se sprijini de spătarul scaunului său. Rămâi de Crăciun? Nu-mi vine să cred că tu chiar te gândești să te muți. O să-mi fie dor de tine, iar Vivi va fi dezamăgită că nu vei fi un unchi mai implicat.

-Nu-ți face griji, mă voi implica. Adevărul este că vreau ceea ce ai tu. Mă rog, nu toate astea. Jackson flutură din mână în jurul biroului. Vreau ce ai tu cu Vivi. Și vreau timp să mă bucur de asta. În mare parte, vreau pace. Oricât de mult vă iubesc pe voi toți, am nevoie de ceva și de cineva al meu. În cel mai rău caz, planurile mele nu ies și o iau iar de la capăt. Mi se pare că există multe alte șanse dacă nu îți este teamă să ceri.

-Norocul nostru.

.Este uimitor dacă te gândești cât s-au schimbat lucrurile de când a murit mama.

"se uită la poza mamei lui de pe bufetul lui David David îi urmărește privirea și zâmbi. Pentru prima dată în ani buni, 'simt că vom fi bine fără ea- Cat are n sfârșit o relație bună. Eu sunt pe cale să devin tata. bi tu ți-ai învins demonii. -Apropo de demoni, am văzut-o pe Alison Jackson se aprofundează mai adânc în scaun. David ridică din sprâncene -Unde?

-Online. Aveam nevoie de o încheiere, așa că am în- trat pe net și m-am uitat la unele dintre postările ei, să văd cum este viața ei. Expresia lui David deveni neobișnuit de băgăcioasă. -Și ce ai observat din spionatul tău' -Că este îndrăgostită... de ea însăși. Selfie-uri fără număr, postări cu cumpărături, toate prostiile. Nu știi cum de n-am văzut niciodată cât de egoistă era, dar acum, că am văzut, mă bucur că nu-i soția mea și mă bucur și mai mult că nu suntem părinți împreună. Ar fi fost un dezastru. În felul ei ciudat, a luat decizia bună pentru noi. Mă doare să recunosc asta,

m

Jamie Beck

dar, ținând cont de cât de dat peste cap am fost, sincer nu cred că aş fi fost un tată bun. Dar voi fi într-o zi, când totul va fi bine.

- Sunt convins de asta. Oliver intră în biroul lui David.
- Fondurile au fost transferate. Doug şi avocatul lui
r^e^oS)acbonseridică. Euam nişte 1,
cruri de rezolvat acasă în ^

Jackson „urcă
Cumpătă cafea de ta Oitna deschise
în trenul spre Connec ticut care David plicul şi începu să citească

le adunase despre legislaţia cu privire la custodia copii- lor, în VermonL

Gabby îl ajută pe Luc să coboare din scaunul lui de maşină şi apoi îl conduse pe trotuarul înzăpezit spre uşa de la intrare a lui Noah, pentru prima lui noapte petrecută împreună cu tatăl său. Stomacul ei fusese agitat toată dimineaţa, şi se simţea nesigură Dar, de fiecare dată când apăreau îndoielile, se uita la faţa fiului ei, care reflecta entuziasmul.

Cu toate defectele lui, Noah insistase cu dorinţa lui de a juca un rol mai important în viaţa lui Luc, chiar şi după ce Gabby îl făcuse să înţeleagă că ea nu avea să se împace niciodată cu el.

Noah avusese nevoie de o săptămână să recunoască faptul că Jackson nu băuse. Apoi îi mai trebuise o săptămână şi semnale foarte puternice din partea avocatului ei (şi într-o mai mică măsură şi din partea avocatului lui) ca să accepte că, şi dacă Jackson s-ar întoarce în oraş şi ar ieşi cu Gabby, Noah nu avea destule dovezi pentru a putea susţine că Gabby era iresponsabilă sau incapabilă. După câteva certuri aprinse, fusese în sfârşit de acord să meargă la un mediator, iar Gabby reuşise să evite cu succes custodia comună, câzând de acord asupra unui program de vizită generos în schimbul unui minim sprijin financiar.

Ea preluase controlul asupra vieţii ei şi, în mare parte, se simţea mai bine. Singurul ei regret era legat de Jackson. Se gândea zilnic la el, mai ales în momentele liniştite. Se abţinuse să-i dea mesaje sau să-l sune. Lui i-ar fi mai uşor dacă n-ar mai auzi niciodată de ea. Dar, cum Crăciunul se apropia, nu se putu abţine şi zise o mică rugăciune pentru liniştea lui sufletească şi pentru fericirea lui. Spera ca el să găsească o cale de a relua legătura cu familia lui, în loc să cedeze impulsului de a bea.

■ „ oîă şi ciocâni la uşă. Noah deschise cu un "X se Uită direct la Luc. Hei, micuţule". Eşti pregătit pentru cea mai bună ' ie din viaţa ta? Când Noah zâmbi aşa, Gabby îşi aminti cum o vră- ia 17 ani- Putea să facă pe cineva să se simtă ca şi i^e era centrul universului lui - până când nu mai era. ' e, ra că nu avea să îl dezamăgească pe Luc aşa cum făcuse cu atât de multe femei. Dar apoi, Luc trebuia să înveţe cum să gestioneze suişurile şi coborâşurile vieţii „ orice copil din istoria lumii.

-Asta-i pătura lui, Bingo, şi geanta lui. Are periută de dinţi şi un scutec de noapte. Uneori, mai face în pat noaptea, aşa că m-am gândit să-ţi aduc unul. S-ar putea să fie emoţionat aici, pentru că este ceva nou. Să nu fii surprins dacă se trezeşte noaptea şi plânge sau ceva. Dacă ai nevoie de ajutor sau de orice, sună-mă şi vin imediat. Şi nu-i da ciocolată după ora 17.00, altfel nu va mai dormi. Şi-i place să-i citeşti din cel puţin trei cărţi şi...

-Relaxează-te, Gabs! Noah luă geanta din mână ei. Deşi îşi acceptase înfrângerea, nu-i plăcuse. Momentan, se purta calm cu ea. Spera ca într-o zi amândoi să poată lăsa trecutul în urmă şi să fie prieteni. Mă descurc. Totul va fi bine.

O furnică nasul, şi clipi pentru a-şi îndepărta lacrimile. Aplecându-se, îl îmbrăţişa pe Luc.
-Să fii cuminte cu tati, amice. Să respecti toate regulile, bine?
-Bine, mama.
Încercă să se desprindă de ea, dar ea îl ţinu şi mai strâns.
- Hai să-ţi dau pupicii de noapte bună acum, pentru că nu voi fi aici mai târziu.
El încuviinţă din cap şi apoi o sărută pe nas şt pe

t

să dovedească, ar putea avea un fel de atu, dar nu-i cazul. Jur că n-am băut de pe 29 august! Sunt aproape patru luni. Deci nu cred că sunt o amenințare serioasă pentru situația ta cu custodia. Dar, dincolo dc asta, știu că nu vrei să trăiești cu teama nevoii mele de băutură. Doar ca să știi, Doc crede că într-o zi voi putea să mă bucur ocazional de o băutură, dar nu o voi face dacă asta te-ar. neliniști. Nu mai am nevoie de ea. Sincer, nici măcar nu-mi mai este așa dor de băutură. Dar îmi este dor de tine. Gabby se uită la ce scrisese David și se uită peste exemplele de jurisprudență.

-Nu-mi vine să cred că te-ai deranjat pentru asta. Mulțumesc că-ți pasă, Jackson! Sunt surprinsă că ai depus atâta efort, ținând cont de cât de departe stai și de cum ai plecat.

Zâmbetul plin de speranță al lui Jackson păli și expresia lui deveni serioasă.

- Ultima dată când ne-am văzut a fost una din cele mai groaznice zile de care-mi pot aminti. O mare parte din mine abandonase. Dar Noah, dintre toți oamenii, a intervenit, și ziua aia a devenit un punct de turnură pentru mine. Lungul drum spre casă mi-a dat timp să mă gândesc la tot. Drept rezultat, fac multe schimbări, iar una dintre ele depinde de tine.

- De mine? Pulsul ei se înteti. Cum?

Între discuțiile cu Doc din ultima lună și amintirile cu David și Cat, mi-am amintit de o grămadă de lucruri uitate... sau nu atât uitate, cât îngropate. Ideea este că mi-am dat seama că multe lucruri din viața mea nu mă făceau, de fapt, fericit. Alergam după bani mulți în loc să mă concentrez asupra lucrurilor care chiar contează pentru mine. Între termenele nebunești ale proiectelor, alegerile teribile în privința femeilor și băutură, eu am întors spatele la cine sunt. Dar nu mai vreau să fac asta. În acest moment, îmi vând afacerea, mă mut din pairfield și o iau de la capăt în alt loc. Într-un loc scump. Într-un loc unde cred că pot

loc ^F

^F gfiși ținuse respirația. Unde?

Prima mea alegere este acest loc. Știu că pot fi fericit o mică afacere de renovare carc să-mi lase și suficient “” pentru drumeții, pescuit, citit și să petrec timp cu ^{me și} cu Luc. Dar, dacă îți este teamă de istoricul meu ^{ai} băutura și nu vrei să riști, voi găsi un alt loc. Vrei să te muți în Vermont? Inima îi bătu puternic în piept. -Vreau să fiu unde ești tu. Și cred că știi că sunt înnebunit după Luc, zise Jackson, apoi privi în jur. Apropo, unde este?

- Este cu Noah.

Ochii lui Jackson se măriră. -A intentat deja proces?

-Nu. Gabby clătină din cap. Am ajuns la o înțelegere. Eu am custodie unică, dar el are dreptul la vizite regulate cu Luc. În noaptea asta, Luc doarme pentru prima dată acolo.

-Cum te simți?

El, îi atinse din nou mâna.

- Îngrozită.

Ea își mușcă limba. Jackson făcu o pauză, iar ea își dădu seama că el evalua propriile gânduri.

-Cred că-i lucrul corect. David spune că stabilirea paternității este importantă pentru multe lucruri, cum ar fi pensia de urmaș, chestii medicale, plus sentimentul de identitate pentru Luc. Jackson se încrunță apoi, părând dezamăgit. Deci poate că prezența mea aici ar putea să facă valuri cât armistițiul ăsta este încă proaspăt. Nu vreau să-ți provoc necazuri.

-Noah și-a dat seama că nu-mi poate controla viața prin Luc. Avocații și mediatorul l-au avertizat a un judecător nu ar aprecia aceasta manipu! Cred că ^{le} că a mers prea departe.

-Oh! Chipul lui Jackson se luminează. Arunci, ^{te ca} n-chuie să știi este dacă tu mai ții ia mine sau nu.

-Chiar trebuie să întreb? M-am îndrăgostit de tine în a doua zi, când ai construit locul de joacă pentru luc și nimic nu m-a făcut să mă răzgândesc de atunci.

- Dar ai vrut ca eu să-mi iau mai mult timp. ^{înă nu} sunt un tip răbdător și n-am nevoie de timp ca să știu ce simt pentru tine. Cu toate astea, dacă ai nevoie de mai mult timp-

-Sunt preocupată de partea cu băutul, dar te cred când spui că situația e sub control. Nu ți-ai încălcat niciodată cuvântul față de mine, ceea ce-i mai mult decât pot pretinde. Ținând cont de modul în care eu te-am dezamăgit, ești sigur că vrei să-ți schimbi toată viața pentru mine?

-Nu o fac doar pentru tine, dar sunt sigur că vreau ca tu să fii prezentă.

-Nu-mi vine să cred că ești aici, spunând toate astea.

Ea lăsă în sfârșit lacrimile să curgă.

-Crede-o, Gabby, și dă-mi voie să fac parte din viața ta și a lui Luc.

Ea sări în brațele lui.

-Aveam cea mai proastă zi - până ai parcat tu pe alee. Acum, sunt așa fericită! S-ar putea să trec peste prima mea noapte departe de Luc fără să mă prăbugesc.

Jackson îi cuprinse chipul și o sărută, iar întregul ei corp se topi în al lui. Totul i se părea a fi un vis prea frumos - unul plin de culoare. Își petrecuse așa multe nopți amintindu-și și fiindu-i dor de acele sărutări. Tânjind să fie iarăși în siguranța brațelor lui. L-ar putea săruta la nesfârșit pe acest bărbat, dar corpul ei urla uupă mai mult.

Când ea îi desfăcu primul nasture al cămășii, el întrebă: ^{Ames} tat riscul 3,3

.Unde-i tatăl tău? .La clubul Rotary. Îl sărută și

mai desfăcu im

-Poate ar trebui să mu,ă” ^{naStUre”}

ment, ca să nu aibă un alt ^{reUnî un,pa asta în a} **Parta- îi**
adulmecă gâtul. ^{o cerebral dacă} **intră.**

-Bună idee! Se ridicT Hir, . .

apartament din sertaruîoi ^{i 3 lui și} **.Uă cheile de la v**

rarul cu mărunțișuri. Ajung prima

!epilog

^{Mai}
Jackson își ocupă mândru locul la altar alături de Cat, stând lângă David, Vivi și mica Graciela - *Gratie* - Mărie St. James. David și Vivi își numiseră fiica după mama lui, lucru pe care ea l-ar fi adorat. Mama lui o iubise pe Vivi din prima clipă când ea venise să doarmă la ei, în clasa a opta, și, deși nu avea să își întâlnească ni- ciodată primul nepot, Jackson știa că avea să fie îngerul păzitor al nepoatei sale.

Jackson puse mâna pe Gracie în timp ce Vivi ținea capul fiicei ei peste cristelniță. Gracie se smiorcăi când părintele Fernando turnă apă peste capul ei. Jackson își mască zâmbetul și apoi o surprinse și pe Cat zâmbind.

- Este pretențioasă, ca mine, șopti Cat.

-Suntem toți în belele, răspunse ei.

David și Vivi erau prea absorbiți de stresul fetei lor ca să mai fie atenți și la glumele lui Cat și Jackson. El se uită la strane și o zări pe Gabby, care stătea cu tatăl lui și cu Janet.

În decembrie, Jackson discutasese pe îndelete toată situația cu frații lui și hotărâse să găsească o cale de a lăsa trecutul în urmă de dragul mamei lor. Ea ar fi vrut ca întreaga familie să rămână intactă, inclusiv tatăl lor cu Janet, așa că se străduiau să accepte faptul că viața poate să fie murdară și urâtă, dar sângele este sânge. Membrii familiei își rezolvă problemele și se iartă unii pe alții.

Jackson n-ar fi trebuit să-și facă griji dacă Gabby era în stare să aibă de-a face cu familia lui. Poate că era tânără, dar e^ o

extraordinară, care se descur-

familia lui ca o campioană. Jackson, Gabby este tare drămui - j-j „

!_u un zâmbet. Puncte în ni,,« „^{dadu un}

zarce cu tata și janet „^{Pe-ntu cum să} - . Pe bune!

descurca bine

După botez, familia făcu niște poze. Jackson o luă în ^{na}țe pe Grace.

Mirosea dulce și se uita la el cu ochii ei rotunzi și solemnii.

-Cu tine este mereu calmă, se plânse Vivi. Nu-i

corect!

- Pentru că știe că eu sunt acolo pentru ea Jackson îi zâmbi nepoatei

lui, complet vrăjit de ea. -Și eu sunt acolo pentru ea! sublinie Vivi

amuzată.

- Poate că doar miros mai bine decât tine. Jackson ridică din

sprâncene. Sau îi place vocea mea masculină, care-i de zece ori mai bună

decât toate prostiile alea de le gănguriți tu și David.

- Dă-mi-o! Cat întinse brațele, nerăbdătoare să o ia și ea.

Aproape că smulse copilul de la Jacobn, apoi atinse obrazul lui Gracie cu nasul. Ești cea mai prețioasă fetiță din întreaga lume.

- Nu-i cea mai prețioasă, zise Hank venind lângă Cat. Jackson îi strânse mâna lui Hank, fericit că sora lui ajunsese să fie împreună cu cel mai bun prieten al lui. Hank avea grijă de ea cu loialitate, chiar dacă ea se transforma într-un arici. Planificaseră o mică nuntă pentru vata târziu și începuseră să caute o mamă surrogat, ca Janet o urmăreă.

Siu" VX» P< dC va Civa ro80dnei mele>

nu-i așa?

În regulă? îl întreba Cat

Gabby îl în™ «« multe pe Jackson, cea mai înșor- cantă lecție fiind aceea despre a alege fencirea. Știa că ecate pas făcut în aceasta toamna ,1 ajuta ca tntro 2153 £ familia pe care și-o dorea.

Mama a vrut ca no. sa fim o familie, așa că o sa fac eforturi să fiu în regulă.

Se uită la sora lui. Dacă tu poți, și eu pot-

Gabby se apropie timid - ū cunoscut m trecere în, între de slujbă, dar acesta era primul ei eveniment în familie.

-Mulțumesc tare mult ca ai venit, Gabby! Vivi o îmbrățișă. Abia aștept să te cunosc mai bine. Jackson , vorbit așa frumos despre tine și despre băiatul tău. Stai cu mine la prânz și povestește-mi despre casa dărăpănată pe care o renovează!

-Toată lumea l-a crezut nebun că o cumpără, dar a luat-o foarte ieftin, și va fi superbă când va termina.

Gabby îi făcu cu ochiul lui Jackson, iar el se simți mândru.

-Mereu a avut ochi pentru design. Vivi zâmbi. Abia așteptăm să vă vizităm.

- Oricând, Vivi. Jackson se băgă între cele două femei și își puse brațul în jurul umărului lui Gabby. Acum, ne scuzați o secundă!

O luă pe Gabby de lângă grup.

-Le-ai supraviețuit tatei și lui Janet.

- De fapt, au fost politicoși. A existat o singură remarcă despre vârsta mea, dar cred că Janet a intenționat ca asta să fie un compliment.

-Ea mereu încearcă să arate de vârsta ta în loc de a ci, mormăi Jackson.

- Fii amabil! Lasă-i pe toți să meargă mai departe și fii fericit!

-Sunt fericit. Jackson o sărută. Tu ești fericită?

poarte. Se uită la Vivi, David și Gracie. Ai părut iestul de în armul tău ținându-ți nepoata.

poate într-o 21 îi vom oferi lui Luc un frățior sau o ,urioa^{ri}

- .Te rog, nu mai vreau sarcini fără căsătorie, îl tachineă (jabby- una e limita. .Bine. După nuntă, aninci. Zâmbi și o sărută, sigur de locul ei în viața lui. -Desml de sigur pe tine pentru cineva care nici măcar nu m-a întrebat dacă asta e ce vreau.

-Dacă nu ești interesată, o tachineă el, înseamnă că n-am să te întreb niciodată. Gabby îl pocni peste umăr -Să nu glumești cu căsătoria! Nu-i drăguț. - Cine a zis că sunt drăguț? O gădliă jucăuș.

Gabby se uită pieziș la el, așa că el o lăsă în pace. Se apropie și-i șopti la ureche:

-N-am să te cer aici, la botez, în fața întregii mele familii, dar am să te cer. Zâmbetul ei lumineă biserica, iar el aproape că își dori să fi avut inelul în buzunar.

- Poate ar trebui să te las să te mai perpelești o vreme. Urăsc să fiu plictisitoare și predictibilă.

-Tu doar continuă să fii exact cine ești! O îmbrățișă, făcând un jurământ chiar acolo, în fața altarului. Asta-i tot ce-mi va trebui vreodată.

